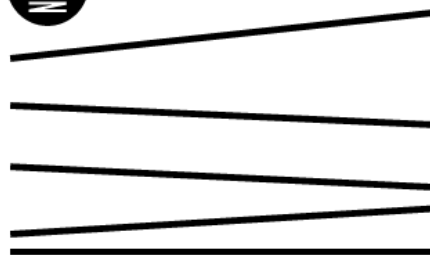

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Verne, Jules.; Jules Verne ; Oversættelse fra
Fransk [af Rich. Kaufmann].

Titel | Title:

Rundt om Jorden i 80 Dage

Udgavebetegnelse | Edition Statement:

4. Opl.

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Andr. Schou, 1884

Fysiske størrelse | Physical extent:

248 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Jules Verne.

Rundt om Jorden

i 80 Dage.

Øversættelse fra Fransk.

Fjerde Udgave.

Kjøbenhavn.

Andr. Schous Forlag.

1884.

Kjøbenhavn. J. Cohens Bogtrykkeri.

Første Kapitel.

Phileas Fogg tager Passépartout i sin Tjeneste.

I Maret 1872 beboedes Huset Nr. 7 i Saville-row, Burlington Gardens — det samme, i hvilket Sheridan døde 1814 — af Phileas Fogg Esq., et af de ejendommeligste og mest fremragende Medlemmer af the Reform Club i London, sjønt han syntes at have sat sig som Opgave: ikke at gjøre noget, der kunde paadrage ham Opmærksomhed.

Denne Phileas Fogg var altsaa flyttet ind efter en af Englands berømteste Talere; Fogg var en gaadefuldb Person, om hvem man ikke vidste stort mere, end at han var en meget dannet Mand og en af de smukkeste Herrer i den fine engelske Selskabsverden.

Man sagde, at han lignede Byron — det vil sige Hovedet, thi Fødderne var fuldstændig upaaflagelige — men det var en Byron med Mundstjæg og Kindstjæg, lidenstabsløs, som kunde leve i Martusender uden at ældes.

Englænder var Phileas Fogg ganske vist, men næppe Londonner. Man havde aldrig set ham hverken paa Børsen eller i Banken eller paa noget af Kontorerne i City. Aldrig var der i Londons Havnebasiser eller

Dokker løbet et Fartøj ind, som havde Phileas Fogg til Reeder. Denne Gentleman hørte ikke til de offentlige Embedsmænd. Hans Navn var aldrig blevet hørt i Temple, Lincoln's-Inn eller i Gray's Inn. Han optraadte aldrig ved Court of Chancery eller ved Queens Bench, aldrig for Court of Exchequer eller Court of Arches. Han var hverken Industridrivende eller Grosserer, hverken Detailhandler eller Jordbruger. Han var ikke Medlem af Royal Institution of Great Britain, eller af Institution of London, eller af Institution of Artisans, eller af Institution Russell eller af Literary Institution of West eller af den Institution of Arts and Sciences United, der er stillet under umiddelbar Beskyttelse af Her most gracious Majesty. Med ét Ord, han tilhørte intet af disse talrige Selskaber, der vinder stadig større og større Udbredelse i Englands Hovedstad, lige fra Society of Armorer til Society of Entomology, der fornemmelig er grundlagt for at ødelægge skadelige Insekter.

Phileas Fogg var Medlem af Reformklubben i London, det var det hele.

Vilde nogen undre sig over, at en saa gaadefuld Gentleman kunde være Medlem af et saa hæderligt Samsfund, vilde man saa til Svar, at han var kommen der ind paa Anbefaling af de Herrer Baring Brothers, hos hvem han havde aaben Kredit. Sine Bøxer betalte han regelmæssig à vista.

Var denne Phileas Fogg rig? Upaatvivleligt. Men hvorledes han var bleven det, kunde end ikke de bedst underrettede sige, og Mr. Fogg var den, man mindst kunde henvende sig til for at saa det at vide. I ethvert Fald var han ikke ødsel, men paa den anden Side ogsaa langt fra gjerrig. Manglede man Penge til et eller andet godt og nyttigt Foretagende, saa skænkede han dem i Stilhed, ja endog uden Navns Nævneelse, om det lod sig gjøre.

Med ét Ord, ingen var mindre meddelsom end

denne Gentleman. Han talte ogsaa saa lidt som mulig og syntes netop mere mystisk, fordi han var saa tavst af sig. Imidlertid laa hans Liv aabent for alle, men hvad han gjorde, var altid med mathematisk Nøjagtighed det samme.

Hadde han rejst? Det var rimeligt nok; thi ingen var saa godt hjemme paa hele Verdenskortet som han. Der fandtes ikke en Krog saa skjult, uden at han jo syntes at have særligt Kendskab til den. Med nogle saa syndige Ord flarede han de Tusender af Gissninger, som i Klubben fremsattes om rejsende, der var omkomne eller havde forvildet sig; han angav Sandsynlighederne, hans Ord syntes ofte at være inspirerede og retfærdiggjordes til sidst altid ved Begivenhederne, saaledes som disse virkelig havde tildraget sig. Han var et Menneske, der maatte have rejst overalt, i Fantasien i det mindste.

Hvad der imidlertid var sikkert nok, var, at Phileas Fogg i flere Aar ikke havde været borte fra London. De, der havde den Ære at kjende ham noget nærmere end Folk i Almindelighed, erklærede, at ingen kunde paastaa at have set ham andensteds end paa den Vej, han daglig tilbagelagde fra sit Hjem til Klubben. Hans eneste Tidsfordriv bestod i at læse Aviserne og spille Whist. I dette Tavshedens Spil, der passede saa godt til hans Natur, vandt han tit, men hans Binding kom aldrig ned i hans Bung. Hvor stor den end var, tilflød den udelukkende hans Velgjørenhed. I øvrigt maa det bemærkes, at Mr. Fogg kun spillede for at spille, ikke for at vinde. Spillet var for ham en Strid, en Kamp mod en Banfelighed, men en Kamp uden Bevægelse, uden Anstrængelse og uden Forandring af Plads, og dette stemmede just overens med hans Karakter.

Man vidste, at Phileas Fogg hverken havde Kone eller Børn — noget, der kan hænde selv de prægtigste Mennesker — eller Frænder og Venner — noget, der

derimod er sjældnere. Phileas Fogg boede ene i sit Hus i Saville-row, hvor intet Menneſte kom. Hvorledes der ſaae ud der inde, blev aldrig omtalt. En eneste Tjener var nok til hans Opbærtning. Han ſpifte ſin Frokoſt og Middag i Klubben til nøjagtig beſtemte Tider og altid i ſamme Sal og ved ſamme Bord; han indbød aldrig ſine Klubſammerater og tog aldrig nogen fremmed med ſig der hen; han kom kun hjem til ſig ſelv for at gaa i Seng og altid paa Slaget 12; han benyttede aldrig de komfortable Bærelſer, ſom Reformklubben ſtillede til Medlemmernes Raadighed. Af Døgnetſ 24 Timer tilbragte han 10 i ſin Bolig, medens han ſov eller gjorde Toilette. Naar han ſpaſerede, ſtete det uſoranderlig med lige lange Skridt paa Forſalens bonede, indlagte Gulv eller paa det rundt om Salen løbende Galleri, over hvilket der hæver ſig en Kuppel af blaåt Glas, ſom bæres af 20 joniske Søjler af rødt Porſyr. Hvad enten han ſpifte Frokoſt eller Middag, var det Klubbens Køkken, Fædebur, Fiſtedam, Mejeri o. ſ. v., der forſnede hans Bord med lækre Anretninger; det var Klubbens Tjenere, alvorlige Fyre med ſort Kjole og bløde Klædeſto, der betjente ham paa udføgt fint Porcellæn og paa en prægtig Borddug af fineſte ſchleſiſt Lærred. Det var i Klubbens ſlebne Karaffer, han havde ſin Sherry og ſin Portvin; det var endelig med Klubbens Is — ſom med ſtor Beføſtning blev hentet fra Søer i Amerika — at hans Drikkevarer blev paſſende afkølede.

Hviſ det er excentriſt at lede paa denne Maade, maa man dog indrømme, at Excentriciteten forſtaar at gjøre ſig til gode.

Huſet i Saville-row udmærkede ſig ved den yderſte Grad af Hyggelighed, men var ikke pragtfuldt. I øvrigt var det ſom Følge af Ejerenſ uſoranderlige Vaner meget let at paſſe. Men Phileas Fogg fordrede af ſit eneste Tjende en overordentlig Punctlighed og Nøjagtighed. Den anden Oktober om Morgen en afſtedigede

han sin Tjener, James Forster, fordi denne bragte ham Barberband, der holdt 80° Fahrenheit i Steden for 90, og han ventede just paa Efterfølgeren, der skulde indfinde sig mellem Kl. 11 og 11^{1/2}.

Phileas Fogg sad i sin Lænestol og sluttede Fødderne tæt ind til hinanden, som en Soldat ved Paraden; han havde lagt Hænderne paa Knæene, holdt Kroppen oprejst og saae paa, hvorledes Viserne flyttede sig paa Taffeluret — en indviklet Tidemaalere, der viste Timer, Minutter, Sekunder, Dage, Datum og Aar. Naar Klokken slog 11^{1/2}, skulde Mr. Fogg, i Følge Bane, gaa hjemme fra for at begive sig til Reformklubben.

I dette Øjeblik blev der banket paa Døren til den lille Salon, i hvilken Phileas Fogg befandt sig.

Den afstedigede James Forster traadte ind.

— Den nye Tjener, meldte han.

En Fyr paa omtrent 30 Aar viste sig og hilste.

— De er Fransmand og hedder John? spurgte Phileas Fogg ham.

— Jean, hvis De ikke tager det ilde op, Monsieur, svarede den nyankomne, Jean Passpartout, et Tilnavn, jeg har faaet paa Grund af min Færdighed i at drage mig ud af alle Forlegenheder. Jeg er en stikkelig Fyr, Herre, men jeg vil oprigtig tilstaa, at jeg har haft flere forstjellige Bestillinger. Jeg har været ombvandrende Sanger, Kunstberider i en Cirkus, hvor jeg slog samme Slags Volter som Léotard og dansede paa Line som Blondin; derpaa blev jeg Gymnastiklærer for at gjøre mere Lykke med mine Talenter, og endelig har jeg været ansat ved Brandkorpsen i Paris. I mine Attester staar flere mærkelige Ildsvaader omtalte. Men det er nu fem Aar siden, jeg forlod Frankrig, og da jeg ønskede at nyde Familielivets Behageligheder, lod jeg mig sætte som Kammertjener i England. Jeg var for Øjeblikket uden Plads, og da jeg fik at vide, at Monsieur Phileas Fogg er den mest nøjagtige og punktlige Mand i de forenede Kongeriger, har jeg indfundet mig

hos Dem, Monsieur, i Haad om at komme til at leve i Ro og glemme alt, endog Navnet Passpartout.

— Passpartout huer mig, svarede Gentlemanen. De er anbefalet til mig. Jeg har modtaget gode Oplysninger om Dem. De veed jo, hvad jeg fordrer af min Tjener.

— Ja, Herre.

— Godt. Hvad er Klokken?

— To og tyve Minutter over elleve, svarede Passpartout, i det han saa paa et stort Sølur, som han tog op af sin Vestelomme.

— Det Ur gaar for sent.

— Om Forladelse, Herre, det er umuligt.

— Jo fire Minutter for sent. Men det gjør intet. Det er nok at konstatere Unøjagtigheden. Altsaa fra dette Øjeblik, Kl. 11 og 26. Minutter Formiddag, i Dag Onsdag den 2den Oktober 1872, er De ansat i min Tjeneste.

Da Phileas Fogg havde sagt dette, rejste han sig, tog sin Hat med den venstre Haand, satte den paa sit Hoved, som kunde han være en Automat, og forsvandt uden at tilføje et eneste Ord mere.

Passpartout hørte Gadedøren blive slaaet i. Det var hans nye Herre, der gik ud; saa blev den atter slaaet i. Denne Gang var det hans Forgænger, James Forster, der gik sin Vej.

Passpartout var alene i Huset i Saville-row.

Andet Kapitel.

Passepourtout bliver overbevist om, at han endelig har fundet sit Ideal.

Paa Gæ, sagde Passepourtout ved sig selv, lidt fløvt at begynde med: jeg har jo hos Madame Tusseaud set Hæderesmænd, der var lige saa levende som min nye Herre.

Det bør her bemærkes, at „Hæderesmændene“ hos Madame Tusseaud er Borsfigurer, der beundres meget i London og ikke har anden Skabank, end at de ikke kan tale.

I de saa Djæbliske, Passepourtout havde talt med Phileas Fogg, havde han hurtig, men grundig studeret sin tilkommende Herre. Det var en Mand paa henved de fyrrethve Aar; han havde et ædelt og smukt Ansigt, prægtige Tænder, en høj Væxt, der ikke stæmmedes ved, at han var vel ved Magt, blondt Haar og blondt Rindskjæg, høj Bænde uden Rynker ved Lindingerne, men bleg Ansigtssfarve. Han syntes i højeste Grad at besidde, hvad Physiognomerne kalder „Smile i Handling“, en Egenkab, der er fælles for alle, som arbejder mere, end de gjør Spræl. Rolig, flegmatisk, med klart Dje og ubevægelig Djeften var han den fuldendte Type paa disse kolde Engelskmænd, som man træffer overalt i de forenede Kongeriger, og hvis noget stive Holdning Angelica Kaufmann saa fortræffelig har gjengivet. Naar man saa denne Gentleman i hans forskjellige Livs- ntringer, kom man paa den Tanke, at han var et i alle Enkeltheder ualmindelig godt aspasset Væsen, der gik lige saa nøjagtig paa en Pris, som et Kronometer fra Veroen eller Earnshaw. Det forholdt sig ogsaa saaledes: Phileas Fogg var den personificerede Nøjagtighed, hvad man ogsaa kunde se „i Udtrykket af hans Fodder og hans Hænder“; thi hos Menneskene er, lige saa vel

som hos Dyrene, selve Lemmerne udtryksfulde Organer for Individets Tilbøjeligheder.

Phileas Fogg hørte til disse mathematisk ordentlige Mennesker, der, aldrig plagede og altid i Orden, sparer paa deres Skridt og deres Bevægelser. Han gjorde aldrig et Skridt for meget, og han gjorde altid Skridtet saa kort som mulig. Han gjorde ingen overflødig Bevægelse. Man havde heller ikke set ham opbragt eller forstræffet. Han var det Menneske i Verden, der havde mindst travlt og kom dog altid tids nok. Men saa levede han jo ogsaa ene og saa at sige uden for alle Samfundsforhold. Han vidste, at man i Livet maa udsætte sig for Gnidninger, og da Gnidninger hemmer, undgik han at komme i Kast med nogen.

Jean, kaldet Passpartout, en ægte Pariser fra Paris, havde i de fem Aar, han havde opholdt sig i England og i London optraadt som Kammertjener, forgjæves søgt en Herre, til hvem han kunde slutte sig.

Passpartout var tredive Aar, en stikkelig Fyr med et tiltalende Ansigt, noget fremstaaende Læber, beskeden og tjenstvillig, med et af disse inderlig godmodige Hoveder, som man synes om at se paa en Bøns Skulder. Han havde blaa Øjne, hvid Ansigtssfarve, et noget fedladent Ansigt med Smilehuller, bredt Bryst og muskuløs Vægt; tillige besad han en herkulist Styrke, som de gymnastiske Dveller i hans Ungdom havde udviklet paa en forbausende Maade. Hans brune Haar var noget stridt. Fortidens Billedhuggere havde ti Maader at ordne Minervas Haar paa, men Passpartout kjendte kun én Maade at ordne sit paa: blot tre hurtige Strøg med Kammen, saa var hans Frisur saa elegant, som den kunde blive.

Hvor vidt dette Menneskes elastiske Karakter vilde kunne læmpe sig efter Phileas Fogs, var noget, man ikke saa lige kunde sige. Var Passpartout i Bund og Grund et saadant Ordensmenneske, som hans Herre vilde have? Det vilde Tiden vise.

Efter i sin Ungdom at have ført et omstrejsende Liv længtes han nu efter Ro; da han havde hørt Folk berømme engelske Gentlemens Ordentlighed og deres til Ordsprog blevne Ligegyldighed for alt omkring dem, vilde han forsøge sin Lykke i England. Men hidtil havde Lykken ikke været ham huld. Han havde ikke kunnet faa fast Fod nogensteds. Han havde været ansat i ti Huse. I dem alle havde man været lunefuld, uregelret, løbet efter Eventyr eller sværmet om paa Gaden, noget, Bassепartout ikke kunde forlige sig med. Hans sidste Herre, den unge Lord Rongsferry, Medlem af Parlamentet, blev, efter at have tilbragt sin Nat i Østerskjælderne ved Hay-Market, baaret hjem af Politikonstabler. Bassепartout, der fremfor alt ønskede at kunne bære Respekt for sin Herre, dristede sig til nogle ærbødige Bemærkninger, der optoges ilde, og han forlod da denne Tjeneste. Imidlertid fik han at vide, at Phileas Fogg Esq. søgte en Tjener, og han skaffede sig da nærmere Oplysninger om denne Gentleman. Et Menneſte, hvis Liv var saa regelret, som aldrig var ude om Natten, aldrig paa Rejser og aldrig var borte en hel Dag igjennem, et saadant Menneſte kunde ikke andet end falde i hans Smag. Han indfandt sig hos ham og blev fæstet.

Bassепartout befandt sig nu — Klokken havde allerede for længe siden slaaet halv tolv — aldeles ene i Huset i Saville-row. Han begyndte strax at tage det i nærmere Oplysning, lige fra Kvisten til Kjælderens; han syntes godt om dette Hus, der var saa rent, saa vel forsynet med alt, saa pudset, saa puritanst og saa godt indrettet for Betjeningen. Det forekom ham at ligne et smukt Sneglehus, men derhos fortræffelig oplyst og opvarmet med Gas. Bassепartout fandt uden Besvær det Kammer, som var bestemt for ham. Han syntes om det. Elektriske Ringeapparater og Talerør satte det i Forbindelse med Stuen og første Etage. Paa Raminpladen stod et elektrisk Ur, som var sat i Forbindelse

med Taffeluret i Phileas Foggs Sovestammer, og begge angav nøjagtig samme Tid.

— Det kan jeg lide, det er noget for mig, sagde Passpartout ved sig selv.

Han lagde Mærke til, at der var et Opflag oven over Uret. Det var „Reglementet“ for den daglige Tjeneste. Dette Reglement indeholdt — fra Kloffen 8 om Morgenens, det Klokketæt, da Mr. Phileas Fogg stod op, lige til Kl. 11¹/₂, den Tid, han gik hjemme fra for at spise Frokost i Reformklubben — alle Betjeningens Enkeltheder: Te og Skinke Kl. 8,23', Barberband Kl. 9,37', Ræmning og Børstning af Haaret Kl. 9,40' o. s. v. Derpaa var alt optegnet, forudsat og anordnet fra 11,30' om Formiddagen til Midnat, da denne Gentleman regelmæssig gik i Senge. Passpartout blev glad, da han gennemgik dette Program og indprentede alle dets Punkter dybt i sin Hukommelse.

Herrens Garderobe var yderst vel forsynet og i fortræffelig Stand. Benklæder, Frakker, Kjoler, Veste havde alle et Numer, som svarede til et andet paa en Liste over, ved hvilke Dage i Aaret de skulde benyttes. Et lignende Reglement fandtes ogsaa for Skotøjet.

Med et Ord, dette Hus i Saville-row — der havde været et Uordenens Tempel i den Tid, den berømte, men adspredte Sheridan beboede det — var højst hensigtsvarende indrettet og møbleret og saa meget pynteligt ud. Der fandtes ganske vist intet Bibliothek og ingen Bøger, men de vilde have været unyttige for Mr. Fogg, thi Reformklubben stillede jo hele to Bibliotheker til hans Raadighed, det ene helliget Litteraturen, det andet Retsvidenskab og Politik. I Sovestovet stod et Skab af Mellemstørrelse, der var saa findrig lavet, at det var betrygget baade mod Ildsvaade og Tyveri. Der fandtes ingen Vaaben i Huset og heller ikke noget, der var beregnet paa Jagt eller Krig. Alt vidnede om, at de mest fredelige Baner herskede der.

Efter at have undersøgt dette Hjem i dets Enkelt-
heder gned Passpartout sig fornøjet i Hænderne og
gjentog muntert:

— Dette her synes jeg om, det er netop noget
for mig! Vi vil komme til at forstaa hinanden fuld-
stændig, Mr. Fogg og jeg! En Herre, som sidder
hjemme og er saa ordentlig af sig! En rigtig Me-
kanik-Mand! Naa ja, jeg har ikke noget imod at passe en
saadan Me-kanik-Mand!

Tredje Kapitel.

Der udvikler sig en Samtale, som kan blive meget kostbar
for Phileas Fogg.

Phileas Fogg havde forladt sit Hus i Saville-row
Nr. 11, og efter at have sat sin højre Fod tre Hundrede
og fem og halvfjerdsindstyve Gange foran den venstre,
og sin venstre Fod tre Hundrede og fem og halvfjerds-
indstyve Gange foran den højre, naaede han Reform-
klubben, en storartet Bygning ved Pall Mall, som
havde kostet ikke mindre end tre Millioner, inden den
blev færdig,

Phileas Fogg gik strax ind i Spisesalen; dens ni
Vinduer vendte ud til en smuk Have med Træer, hvis
gule Blade var begyndte at blive haardt medtagne af
Efteraarsvinden. Han satte sig paa sin sædvanlige
Plads, hvor hans Koudert var i Orden. Hans Frokost
bestod af koldt Bord, kogt Fisk med en delikat Sauce,
blodrød Roastbeaf med Champignons, en Budding med
Rhabarber- og Stikkelsbærkompot, samt et Stykke Chester-
ost — alt sammen nedskullet med nogle Kopper Te —

denne sidste særlig indført for Reformklubben's Medlemmer.

Klokken 12,47' rejste vor Gentleman sig og styrede sin Gang til den store Sal, en prægtig „Sal“, prydet med Malerier i kostbare Rammer. Opvarteren rakte ham et endnu ikke opstaaet Nummer af „Times“, ved hvis Udfoldning Phileas Fogg lagde stor Færdighed for Dagen. Læsningen af det nævnte Blad bestæftigede Phileas Fogg til Kl. 3^{3/4}; derpaa fulgte „Daily Telegraph“, som han læste, indtil han skulde spise til Middag. Dette Maaltid bestod omtrent af samme Retter som Frokosten, dog med Tilføjelse af „Royal British Sauce“.

Naar Klokken manglede tyve Minutter i otte, traadte vor Gentleman atter ind i den store Sal og fordybede sig i Studiet af „Morning Chronicle“.

En halv Time senere indfandt en Del af Reformklubben's stadige Gæster sig og gik hen til den store Kamin, i hvilken en Stenfulsild flammede. Det var Mr. Fogg's sædvanlige Medspillere og ligesom han lidenstabelige Whistspillere: Ingeniør Andrew Stuart, Bankiererne Sullivan og Samuel Fallentin, Brygger Thomas Flanagan, Walter Ralph, en af Bestyrerne i „Bank of England“, rige Folk med stor Anseelse i denne Klub, der blandt sine Medlemmer talte adskillige Storheder paa Industriens og Pengeverdenens Omraade.

— Na, Ralph, spurgte Thomas Flanagan, hvorledes gaar det med Tyveriet?

— Na, svarede Andrew Stuart, Banken har mistet sine Penge.

— Det tror jeg ikke, svarede Walter Ralph, jeg tror, vi faar fat i den, som har begaaet Tyveriet. Politiets dygtigste Folk er bleve sendte rundt om i Amerika og i Europa, til alle de vigtigste Ud- og Indskibningssteder, saa at det vil blive meget vanskeligt for Tyven at undslippe dem.

— Man har altsaa Tyvens Signalement? spurgte Andrew Stuart.

— For det første er det ingen Tyv, svarede Walter Ralph alvorlig.

— Hvad siger De, er det ingen Tyv, der er stukken af med fem og halvtredssindstyve Tusend Pund i Banknoter?

— Nej, svarede Ralph.

— Morning Chronicle forsikrer, at det er en Gentleman.

Den, der fremkom med denne Oplysning, var ingen anden end Phileas Fogg, der sad med Hovedet bøjet ned over dette Blad, som han var i Færd med at læse. Phileas Fogg hilste nu paa sine Bekjendte, der besvarede hans Hilsen.

Den Begivenhed, hvorefter der var Tale, og som blev ivrig drøftet af alle Blade i de forenede Kongeriger, var indtruffet tre Dage forud, den 29de September. Et Bundt Banknoter, der udgjorde den umaadelige Sum: fem og halvtredssindstyve Tusend Pund, var blevet bortstjaalet fra den Pult, hvor den første Kassierer i Englands Bank havde Sæde. Alle, der undrede sig over, at en saadan Forbrydelse kunde ske saa let, fik det Svar af Bankdirektøren Waltham Ralph, at netop i det paagjældende Øjeblik var Kassierereren bestæftiget med at indføre en Post paa sex Shilling tre Pence, og han kunde da ikke have Djænele med sig overalt.

Her bør oplyses — og dette gjør den foreliggende Kjendsgjerning forklarlig — at den beundringsværdige Indstiftelse, der hedder Bank of England, synes at være særdeles bekjendt for Publikums Værdighed. Ingen Bagt, ingen Opsynsmænd, ingen Staaltraadsgitter. Guld, Sølv og Sedler ligger udsatte, man kunde næsten sige overladte til den første den bedste Forgodtbefindende. Man maa ikke i mindste Maade drage nogen forbigaaendes Hæderlighed i Tvivl. En Person, der nøje har lagt Mærke til de engelske Sædvaner, beretter i

denne Henseende følgende: I en af Bankens Lokaler, hvor Meddeleren opholdt sig, fik han Lust til nærmere at betragte en Guldbarre af syv eller otte Punds Vægt, der laa paa Kassererens Pult; han tog den, betragtede den, gav den til en nærstaaende og denne igjen til en anden, saa at Barren paa den Maade vandrede fra Haand til Haand lige ud i en mørk Korridor og kom ikke tilbage paa sin Plads før en halv Time senere, uden at Kasserereren en eneste Gang havde set op fra sit Arbejde.

Men den 29de September gik det ikke saadan til. Banknotebundtet kom ikke tilbage, og da det prægtige Ur oven paa „drawing office“ slog fem og derved tilkjendegav Lokalets Lukning, var der ikke andet for Englands Bank at gjøre end at indføre fem og halvtredstindstyve Tusend Pund paa Tabkontoen.

Da man var vis paa, at Tyveriet virkelig var begaaet, udsendtes de dueligste „Opdagere“ til de vigtigste Havne, til Liverpool, Glasgow, Havre, Suez, Brindisi, Newyork, o. s. v., og man meddelte dem derhos, at hvis det lykkedes dem at faa fat i Forbryderen, vilde de modtage en Belønning af 2000 Pund og fem Procent af det Beløb, som skaffedes til Beje. Tillige blev det paalagt Politimyndighederne at føre nøje Tilsyn med alle rejsende, der kom eller tog bort.

Det var ganske rigtigt, som „Morning chronicle“ sagde; man havde Grund til at antage, at den, der havde begaaet Tyveriet, ikke var Medlem af nogen Tyvebande i England. Den nævnte Dag, den 20de September, havde man lagt Mærke til en Gentleman, der var meget omhyggelig klædt og havde et distingveret Ydre. Han gik flere Gange frem og tilbage i Kassererlokalet, hvor Tyveriet blev begaaet. Ved en indledende Undersøgelse udfærdigedes et temmelig nøjagtigt Signalement af denne Gentleman og oversendtes til alle Opdagere i det forenede Kongerige og paa Fastlandet. Adskillige hæderlige Folk — og blandt dem Walter

Ralph — troede derfor at have grundet Haab om, at Tyven ikke vilde undslippe.

Som man let kan tænke sig, var denne Begivenhed Dagens Samtalecæmne i London og i hele England. Man diskuterede, man ræsonnerede ibrig om Mulighederne for og imod Hovedstadspolitiet's Held i denne Sag. Ingen kan derfor undres over, at Medlemmerne af Reformklubben ogsaa bestæftigede sig med den, saa meget mere som en af Bankens Embedsmænd befandt sig imellem dem.

Den høj- og velbaarne Walter Ralph betvivlede aldeles ikke det heldige Udfald af Eftersporingerne; thi han haabede, at den udsatte Belønning vilde stærke Politimændenes Iver og Snildhed, men hans Embedsbroder, Andrew Stuart, var langt fra at dele dette hans Haab. Diskussionen fortsattes mellem de Gentlemen, der havde sat sig ved Whistbordet, Stuart lige over for Flanagan, og Fallentin lige over for Phileas Fogg. Under Spillet talte Spillerne ikke, men mellem Rubber'ne blev den afbrudte Traad meget livlig optaget igjen.

— Jeg paastår, sagde Andrew Stuart, at Udsigterne er til Gunst for Tyven, der uden Tvivl er en snu Tyr.

— Kan gjerne være, svarede Ralph; men der findes ikke et Land, hvorhen han kan flygte.

— Det var meget!

— Hvor skulde han da være taget hen?

— Det veed jeg ikke, svarede Andrew Stuart; men vi maa huske paa, at Jorden er meget stor.

— Før var den det, svarede Phileas Fogg halvhøjt; derpaa tilføjede han højt: Det er Dem, der skal tage af, — og med disse Ord stød han Kortene over til Thomas Flanagan.

— Hvad vil De sige dermed? Før! Er Jorden maaske bleven formindsket?

— Ja, ganske vist, svarede Walter Ralph, jeg er

af samme Mening som Mr. Fogg. Jorden er bleven formindsket, fordi man nu kan rejse den rundt ti Gange hurtigere end for hundrede Aar siden, og i det Tilfælde, hvorefter Tiden er, bidrager dette til, at Eftersporingerne kan drives med største Hurtighed.

Ja, men ogsaa til at lette Tydens Flugt.

— Det er Dem, der skal spille ud, Mr. Stuart, sagde Phileas Fogg.

Den vantro Stuart var dog ikke overbevist, og da Spillet var endt, sagde han:

— Man maa indrømme, Mr. Ralph, at det er en ejendommelig Maade, hvorpaa De beviser, at Jorden er bleven formindsket! Altsaa, fordi man nu gjør Turen paa tre Maaneder . . .

— Paa 80 Dage, sagde Phileas Fogg.

— Ganste rigtigt, mine Herrer, tilføjede John Sullivan, paa 80 Dage, siden Forbindelsen mellem Kothal og Allahabad er bleven aabnet paa „Great Indian Peninsular Railway“; her er den af „Morning chronicle“ opsatte Beregning.

Fra London til Suez, gennem Mont Genis til Brindisi, pr. Jærnbane og Dampskib	7	Dage.
„ Suez til Bombay, pr. Dampskib	13	—
„ Bombay til Calcutta, pr. Jærnbane	3	—
„ Calcutta til Hongkong, pr. Dampskib	12	—
„ Hongkong til Yokohama —	6	—
„ Yokohama til San Francisco —	22	—
„ San Francisco til Newyork, pr. Jærnbane	7	—
„ Newyork til London, pr. Dampsk. og Jernb.	10	—

— Ja, 80 Dage, udbød Andrew Stuart, men saa er daarligt Vejr, Modvind, Skibbrud, Banetog, som kommer ud af Sporet, o. s. v., ikke tagne med i Beregning.

— Alt er iberegnet, svarede Phileas Fogg.

— Er det ogsaa iberegnet, at Hinduere eller Indianere tager Skinnerne bort? udbød Andrew Stuart,

at de stopper Banetogene, plyndrer Gudsboegnene og skalperer de rejsende!

— Alt er iberegnet, svarede Phileas Fogg, der sluttede Spillet med „to Honneurer“.

Andrew Stuart, hvis Tur det var at give, samlede Kortene sammen og sagde:

— Theoretisk taget har De Ret, Mr. Fogg, men ikke i Praxis . . .

— Ogsaa i Praxis, Mr. Stuart . . .

— Det skulde mere mig at se.

— Det beror kun paa Dem selv; lad os rejse sammen.

— Himlen bevare mig for det, udbød Stuart; men jeg holder gjerne fire Tusend Bund paa, at en saadan Rejse under saadanne Betingelser er umulig.

— Tvært imod meget mulig, svarede Mr. Fogg.

— Naa, saa gør den da!

— Rundt om Jorden i firindstyve Dage?

— Ja.

— Det vil jeg gøre.

— Naar?

— Strax! men jeg siger Dem paa Forhaand, at jeg vil komme til at gøre den paa Deres Bekostning.

— Det er jo Galstap, sagde Andrew Stuart, som begyndte at angre, hvad han havde sagt. Lad os fortsætte vort Spil.

— Saa maa vi give om, svarede Phileas Fogg; jeg har faaet for mange Kort.

Andrew Stuart tog Kortene med rystende Haand; men pludselig lagde han dem fra sig paa Bordet.

— Nu vel, Mr. Fogg, sagde han, jeg holder fire Tusend Bund! . . .

— Min kjære Stuart, sagde Fallentin, berolig Dem, det er jo ikke for Alvor.

— Naar jeg siger, at jeg vædder, svarede Andrew Stuart, er det altid alvorlig ment.

— Jeg antager, sagde Mr. Fogg og vendte sig om til de andre, at jeg har 20,000 Pund deponerede hos Baring Brothers. Dem vædder jeg gjerne.

— Tyve Tusend Pund! udbrød John Sullivan. Tyve Tusend Pund, som De kan tabe ved en uforudset Forsinkelse!

— Der findes intet uforudset, bemærkede Phileas Fogg tørt.

— Men, Mr. Fogg, disse firindstyve Dage er jo kun beregnede som et Minimum af den Tid, der behøves.

— Et godt anvendt Minimum er alt, hvad der behøves.

— Men for ikke at overskride det, maa man med mathematisk Nøjagtighed løbe lige fra Jærnbanerne til Dampskibene og fra Dampskibene til Jærnbanerne.

— Saa løber jeg med mathematisk Nøjagtighed.

— Det er kun Deres Spøg.

— En Englænder spørger ikke, naar der er Tale om noget saa alvorligt som et Væddemaal, svarede Phileas Fogg. Jeg holder tyve Tusend Pund mod hvem som helst paa, at jeg skal gjøre Rejsen omkring Jorden i firindstyve Dage eller nitten Hundrede og tyve Timer eller femten Tusend og to Hundrede Minutter. Tager man mod dette Væddemaal?

— Vi modtager det, svarede Dhrr. Stuart, Fallentin, Sullivan, Flanagan og Ralph, efter at have truffet Overenskomst med hinanden.

— Godt! sagde Fogg. Banetoget til Dover gaar Kl. 10,35'. Jeg tager med det.

— Nu i Aften? spurgte Stuart.

— Ja i Aften, svarede Mr. Fogg. Altsaa, sagde han, i det han bladede i en Kommekalender, da vi i Dag skriver den 2den Oktober, skal jeg være tilbage i London netop her i Reformklubben's Sal Tordagen den 21de December, Kl. 10,35' om Aftenen; i modsat Fald tilfalder de hos Baring Brothers for min Regning

deponerede 20,000 Pund Dem, mine Herrer. Her efterlader jeg en Bexel paa et saa stort Beløb.

En Kontrakt angaaende det afsluttede Væddemaal blev opsat og strax undertegnet af de sex Parthavere. Phileas Fogg forblev hele Tiden aldeles rolig. Han havde sikkert ikke væddet for at vinde, men kun sat disse 20,000 Pund — Halvdelen af sin Formue — paa Spil, fordi han forudsaa, at han vilde komme til at give en saa stor Sum ud for at fuldføre dette højest vanskelige Foretagende. Hans Modstandere syntes at være urolige, ikke for Tabet af Indsatsen, men fordi de nærede visse Betænkeligheder ved at vædde under disse Vilkaar.

Klokken slog nu ni. Man tilbød Mr. Fogg at afbrude Whistspillet, for at han kunde træffe sine Forberedelser til Rejsen.

— Jeg er altid i Orden, svarede denne uroffelig rolige Gentleman, medens han gav Kort. — Ruder! mine Herrer; det er Dem, der skal spille ud, Mr. Stuart.

Fjerde Kapitel.

Phileas Fogg vækker sin Tjener; Passpartouts højeste Forundring.

Klokken 9,25' tog Phileas Fogg, efter at have bundet en Snes Guineer i Whisten, Afsted med sine ærede Spillefammerater og forlod Reformklubben; Kl. 9,45' aabnede han Døren til sit Hus.

Passpartout, der samvittighedsfuldt havde undersøgt sin Herres Vaner og Dnsfer, blev meget overrasket

ved at gribe Mr. Fogg som skyldig i en saadan Mangel paa Orden, at komme hjem paa en saa usædvanlig Tid. Efter alt, hvad Passpartout havde kunnet faa at vide, plejede Beboeren af Huset i Saville-row aldrig at komme hjem før Midnat.

Phileas Fogg var strax gaaet ind i sit Værelse og kaldte paa Passpartout.

Men denne svarede ikke; det var jo ikke den Tid af Døgnet, da han havde noget at gjøre.

— Passpartout, kaldte Mr. Fogg endnu en Gang uden at anstrænge sin Stemme for meget.

Passpartout kom ind.

— Det er nu anden Gang, jeg kalder paa dig, høre Mr. Fogg.

— Men Klokken er jo ikke tolv endnu, svarede Passpartout med Instruxen i Haanden.

— Jeg veed det, svarede Phileas Fogg, og jeg har heller ingen Behovsdelser at gjøre dig. Vi rejser om ti Minutter til Dover og Calais.

En Grimace fortrak Fransmandens runde Ansigt. Det var klart, at han havde misforstaaet Befalingen.

— De tager herfra?

— Ja, svarede Phileas Fogg, vi skal gjøre en Tur omkring Jorden.

Passpartout gjorde store Dine, hans Pupiller udvidedes, og hans Djenbryn trak sig højt i Vejret; alt tyndede paa, at hans Forundring steg til den højeste Grad af Bestyrtelse.

— Rejse omkring Jorden! mumlede han sagte.

— Ja, og i 80 Dage, svarede Mr. Fogg; vi har ikke et eneste Djeblik at give bort.

— Men alle Rejsesagerne da? spurgte Passpartout, som vuggede sit Hoved snart til højre, snart til venstre.

— Der behøves intet, undtagen en Badsæk. I den kan du lægge to Væredsskjorter og tre Par Strømper. Vi kjober Resten paa Vejen. End videre tager du

min Overfrakke, mit Rejsetæppe og mine Sko med. Vi kommer kun til at gaa lidt paa Turen. Men skynd dig blot!

Passépartout vilde have svaret, men kunde ikke. Han forlod Mr. Fogg's Værelser og gik ind i sit eget, kastede sig ned i en Stol, og med et Udbrud fra sit Hjemland udbroød han: Hvorfor skal man da ogsaa blive forstyrret, netop naar man har Lust til at leve i Ro?

Massinmæssig gjorde han nu sine Forberedelser til Rejsen. En Tur omkring Jorden i 80 Dage! Havde han at gjøre med en gal Mand? Nej . . . var det en Spøg? De tog til Dover — godt! Til Calais — endnu bedre! Det kunde den stikkelige Fnr, der i hele fem Aar ikke havde betraadt sit Fædrelands Jord, selvfølgelig ikke have noget imod. Maaſte fortsattes Turen lige til Paris? Med hvilken Glæde vilde han ikke gjense den store Hovedstad! Men der vilde sagten ogsaa en saa ubevægelig Gentleman's Uro standse . . . ja, uden Tvivl; men at denne Gentleman, der altid havde været saa inderlig huslig, vilde rejse, det var aldeles sikkert.

Kloften ti havde Passépartout pakket den simple Badsæk, der indeholdt hans og hans Herres Garderobe. Stadig urolig til Mode forlod han sit lille Kammer og aflaaſede omhyggelig Døren efter sig. Derpaa gik han ind til Mr. Fogg.

Mr. Fogg var i Orden. Under sin ene Arm bar han Bradshaws Continental-Railway-Steam-Transit-and General Guide, der skulde meddele ham alt, hvad der var af Betydning paa den forestaaende Rejse. Han tog Badsækken fra Passépartout og stak et tykt Bundt Banknoter ned i den, af den Slags, som er gangbare i alle Lande.

— Du har vel ikke glemt noget? spurgte han.

— Nej, intet, Herre.

— Min Overfrakke og mit Tæppe?

— Her.

— Godt, tag saa Badsækken.

Mr. Fogg gav den til Passpartout.

— Pas godt paa den, der er tyve Tusend Pund i den.

Passpartout var nær ved at tabe Badsækken, som om de tyve Tusend Pund var i Guld eller Sølv og saaledes havde vejet betydelig til.

Herren og Tjeneren gik nu ned ad Trappen og lukkede Døren forsvarlig efter sig.

Ved Enden af Saville-row fandtes en Holdeplads for Vogne. Mr. Phileas Fogg og hans Tjener steg op i en Kabriolet, som i rask Fart kjørte dem til Charing-Cross Banegaarden, hvor en af South-Eastern-liniens Baner udmunder.

Klokken 10,3' Minutter standsede Kabrioletten uden for Banegaarden.

Passpartout sprang af, og derpaa steg hans Herre ogsaa ud og betalte Kuffen.

I dette Øjeblik kom en Tiggerste, med et spædt Barn paa Armen og indhyllet i et laset Shawl, barfodet gennem alt Snavs hen til Mr. Phileas Fogg og bad ham om en Almisse.

Phileas Fogg fremtog de tyve Guineer, som han havde vundet i Whist, og gav dem til Tiggersten.

— Se her, stakkels Kone, sagde han; jeg er glad ved, at jeg mødte Dem.

Og med disse Ord gik han.

Passpartout syntes, at der samlede sig noget daadt i hans Djenkroge. Hans Herre havde fuldstændig erobret hans Hjærte.

Mr. Fogg og han gik ind i Ventesalen. Der gav Phileas Fogg Passpartout Ordre til, at han skulde kjøbe to Billetter til 1ste Klasse til Paris. Da Fogg vendte sig om, saae han de fem Medlemmer af Reformklubben staa i Salen.

— Jeg rejser, mine Herrer, sagde han. Overalt hvor jeg kommer hen, lader jeg mit Pas paategne, og

De vil saaledes kunne kontrollere min Rejse, naar jeg vender tilbage.

— Gud bevares, Mr. Fogg, svarede Mr. Ralph artig, det behøves ikke. Vi stoler fuldkomment paa Deres Værd som Gentleman.

— Det er ogsaa bedre, sagde Mr. Fogg.

— De glemmer vel ikke, at De skal være tilbage den . . . ? bemærkede Andrew Stuart.

— Om firfjindstyve Dage, svarede Mr. Fogg, Lørdagen den 21de December 1872, Kl. 10,35' om Aftenen. Lev vel, til vi ses, mine Herrer!

Klokken 10^{1/2} tog Phileas Fogg og hans Tjener Plads i samme Waggon. Klokken 10,35' hørtes en Piben fra Lokomotivet, og Toget satte sig i Gang.

Natten var mørk og kold; der faldt en fin Støvregn. Mr. Fogg krøb sammen i sit Hjørne og sagde ikke et Ord. Passépartout, der endnu var bestrøget overalt, hvad der var flet, trykkede instinktmæssig Badsæcken med Banknoterne tæt ind til sig.

Toget havde næppe passeret Sydenhampaladsen, før der fra Passépartout hørtes et Fortvivlelsens Skrig.

— Hvad gaar der af dig? spurgte Mr. Fogg.

— Jo, i Hastværket glemte jeg . . .

— Hvad glemte du?

— At slukke Gassen i mit Kammer.

— Nu, min Ven, sagde Mr. Fogg koldt, saa maa den brænde for din Regning.

Femte Kapitel.

Nye Værdipapirer paa Londons Børgemarked.

Da Phileas Fogg forlod London, anede han næppe, hvor stor Bevægelse hans Afrejse vilde afstedkomme. Røgtet om Væddemaalet udbredte sig først i Reformklubben og fremkaldte en ligesvem Bestyrtelse hos Medlemmerne af dette hæderlige Selskab. Fra Klubben kom den pikante Nyhed ind i Bladene og gennem Bladene ud til Publikum i London og hele det forenede Kongerige.

Dette Spørgsmaal om en Rejse omkring Jorden endtes og vendtes, drøftedes og vejedes med lige saa stor Lidenskab og lige saa stor Interesse, som om det havde været en ny Alabamasag, der forelaa. Nogle tog Parti for Phileas Fogg, andre — og det var næsten Flertallet — udtalte sig imod ham. At tilendebringe denne Rejse omkring Jorden paa anden Maade end i Theorien og paa Papiret i dette Minimum af Tid og med de Samfærdselsmidler, som nu benyttes, var ikke blot umuligt, men vanvittigt!

Times, Standard, Evening Star, Morning chronicle og tyve andre Blade med stor Udbredelse erklærede sig imod Mr. Fogg. Kun Daily Telegraph skjænkede ham til en vis Grad sin Understøttelse. Fogg behandlede som en Nar, som en excentrisk Galning, og hans Kammerater i Reformklubben maatte overalt høre dadlende Ord, fordi de var gaaede ind paa et saadant Væddemaal, der jo tydelig vidnede om, at det stod meget daarlig til med hans Forstand.

Yderst lidenskabelige, men strengt forstandige Artikler saae man bestæftige sig med Spørgsmaalet. Man veed jo, hvilken Interesse Englænderne nærer for alt, hvad der vedrører Geografien. Der fandtes heller ikke

en eneste Avislæser, hvilken Samfundsklasse han end tilhørte, der ikke slugte de Spalter, som angik Phileas Fogg.

De første Dage var nogle uforsærdede Sjæle, især Kvinder, for ham, navnlig efter at Illustrated London News havde meddelt hans Portræt, taget efter et Fotografi, der fandtes opbevaret i Reformklubben's Arkiv. Ogsaa adskillige Herrer vovede at sige: — Nu, hvorfor ikke, hvorfor ikke? Man har jo set mærkelige Ting før! Disse var dog især Læsere af Daily Telegraph. Men man mærkede snart, at ogsaa dette Blad begyndte at vakle i sin Anstufelse.

En lang Artikel fremkom den 7de Oktober i det geografiske Selskabs „Oversigt“; den behandlede Spørgsmaalet fra alle Synspunkter og beviste klart det vanvittige i Foretagendet. Efter at denne Artikel var bleven læst, var alt imod den rejsende. Menneffene lagde Hindringer i Vejen for ham, og Naturen ogsaa. For at Foretagendet skulde lykkes, maatte der jo mellem Afgang- og Ankomsttiderne forudsættes en vidunderlig Overensstemmelse, der ikke eksisterede og ikke kunde eksistere. I Europa kunde man, paa en Rejse af forholdsvis ubetydelig Længde, være temmelig sikker paa, at Togene naaede frem til bestemt Tid; men da de behøvede tre Dage for at fare gennem Indien og otte Dage for at naa gennem de Forenede Stater, kunde man vel saa bygge paa, at de indtraf nøjagtig? Og Ulykker med Lokomotiver, Sammenstørtninger, daarligt Vejr, Snedriver o. s. v. — stillede ikke alt dette sig imod Phileas Fogg? Var han dernæst ikke paa Dampskibene i den kolde Værsid udsat for Storme og Taage? Og var det vel i saa Tilfælde sjældent, at selv de bedste Dampskibe paa de transatlantiske Linier forsinkedes to eller tre Dage. Der behøvedes jo kun et Ophold, blot et eneste, for at bryde hele Kommunikationen. Hvis Phileas Fogg blot kom nogle saa Timer efter et Dampskibs Afgang, maatte han jo

vente, til det næste gif, og dermed var hans Rejse uigjensaldbelig forspildt.

Denne Artikel gjorde stor Opsigt. Næsten alle Aviser aftrykte den, og Phileas Fogg's Aktier sank betydelig.

Men i de nærmeste Dage efter vor Gentlemans Afrejse afsluttedes der ret kjønne Forretninger paa Udsaldet af hans Foretagende. Man veed, hvad Bæddemaalene vil sige i England; de, der giver sig af med dem, er baade langt mere snilde og langt mere agtede end Spillerne. At vædde ligger just i den engelske Karakter. Det var da heller ikke blot Medlemmerne af Reformklubben, der indgif betydelige Bæddemaal for eller imod Phileas Fogg, men ogsaa den store Almenhed interesserede sig for Udsaldet af hans Rejse og væddede. Phileas Fogg blev indstrevet som Bæddeløbshest i en Slags Studbook. Man gjorde ham til et Spekulationspapir, der fik umiddelbar Kurs paa Markedet. Paa Phileas Fogg opstod der Efterspørgsel, man sloges formelig om ham, og der gjordes uhyre Forretninger med ham; men fem Dage efter hans Afrejse, efter Artiklen i det geografiske Selskabs Oversigt, begyndte man i Masse at udbyde Phileas Fogg. Papiret dalede, og alle vilde sælge.

En eneste Tilhænger havde han endnu tilbage; det var den gamle, gigtfrage Lord Albemarle. Den højbaarne Gentleman, der sad fastnaglet til sin Lænestol, vilde have givet hele sin Formue for at have funnet gjøre en Rejse omkring Jorden, selv om han skulde have brugt ti Aar dertil, og han holdt fem Tusend Pund paa Phileas Fogg. Naar man foreholdt ham det vanstelige i Foretagendet, nøjedes han med at svare: Hvis Sagen virkelig lader sig udføre, er det godt, at det er en Englænder, der først sætter den i Værk.

Phileas Fogg's Tilhængere begyndte nu bestandig at blive færre; alle Mennesker var imod ham, og ikke uden Grund; man vilde ikke holde en mod hundrede

paa ham, da der syv Dage efter hans Afrejse indtraf en aldeles ubentet Begivenhed, som gjorde, at man ikke vilde holde det mindste.

Samme Dag, Kl. 9 om Aftenen, havde nemlig Chefen for Politiet modtaget et Telegram, saalydende:

„Suez til London (England).

„Roman, Politidirektor, Centraladministrationen.

Skotland Place.“

„Jeg følger efter Banktyven Phileas Fogg.
Send uopholdelig Arrestordre til Bombay
(Østindien).

Fix, Opdagelsesbetjent.“

Dette Telegram gjorde øjeblikkelig Virkning. Gentlemanen blev altsaa ganske simpelt til en Seddeltyv. Hans Fotografi i Reformklubben blev nøje betragtet. Det fremviste tydelig den Mand's Træk, hvis Signalement blev opsat ved den foreløbige Undersøgelse. Man mindedes Phileas Fogg's Levevis, der altid havde været skjult i Mørke, hans ensomme Liv og hans pludselige Afrejse, og det syntes klart, at dette Menneske, der havde foregivet en Rejse omkring Jorden og paaberaabt sig et vanvittigt Bæddemaal, ikke kunde have haft anden Hensigt end at slippe bort fra de engelske Politimænd.

Sjette Kapitel.

Politibetjent Fix nærer en berettiget Utaalmodighed.

De Omstændigheder, der fremkaldte dette Telegrams Afsendelse, var følgende: Onsdagen den 9de Oktober

henad Kl. 11 Formiddag, ventede man i Suez Paletdampskibet „Mongolia“, tilhørende Selskabet Peninsular and Oriental Company, af 2800 Tons Drægtighed og med en Maskine paa 500 Hestes Kraft. Mongolia gik i regelmæssig Fart fra Brindisi til Bombay, over Suezkanalen. Det var et af Selskabets hurtigste Dampere, og dens reglementerede Hurtighed: ti Sømil*) i Timen mellem Brindisi og Suez og 9.53 mellem Suez og Bombay, var aldrig bleven overtruffen.

Ventende paa Mongolias Ankomst gik to Mænd frem og tilbage paa Udskibningskajen mellem den Mængde Indfødte og Udlændinge, hvoraf der primler i denne By, som for ikke længe siden var en lille Flække, men som Lessops's kolossale Arbejdsforetagende har sikret en glimrende Fremtid.

Den ene af disse Mænd var de forenede Kongerigers i Suez ansatte Konsul, der, trods den britiske Regerings og Ingeniør Steffensons Forudsigelser, saae, hvorledes der hver Dag løb en Mængde engelske Skibe gennem Kanalen og saaledes gjorde den gamle Vej fra England til Indien, via det gode Haabs Forbjerg, halvt saa kort som før. Den anden var en lille, mager, stærkbygget Mand, med et meget klogt Ansigt og en mærkværdig Udholdenhed i at rynke Djenbrynene. Under de lange Djenhaar lyste et Par spillende, livlige Dine, hvis Gld han kunde slukke, naar han vilde. Han viste tydelige Tegn paa Utaalmødighed, i det han gik frem og tilbage uden at standse et Øjeblik. Denne Mand hed Fir og var en af de engelske Opdagelsesbetjente, der udsendtes til de forskellige Havnepladser, efter at Tyveriet i Englands Bank var begaaet. Han skulde holde nøje Udkig med alle rejsende, der kom fra Suezkanalen, og hvis nogen af dem forekom ham mistænkelig, skulde han følge ham overalt, indtil han fik en Arrestordre.

*) En Sømil = en engelsk Mil = c. en Fjerdingvej dansk.

Netop to Dage forinden havde Fix fra Chefen for Hovedstadens Politi modtaget Signalementet paa den formodede Tyv, den samme velklædte og distingverede Person, som man havde set i Bankens Kassiererlokale.

Opdageren, der øjensynlig var ægget af den udløvede betydelige Belønning, som skulde tilfalde ham, hvis han havde Held med sig, ventede derfor med let forstaaelig Utaalmodighed Mongolias Ankomst.

— De siger altsaa, Hr. Konsul, spurgte han for tiende Gang, at det ikke kan vare længe, før Dampskibet kommer?

— Nej, Hr. Fix, svarede Konsulen, det signaliseredes i Morges fra Port Said, og de 160 Kilometre i Kanalen har ikke noget at betyde for en saa god Sejler. Jeg gjentager endnu en Gang, at Mongolia altid har vundet den Belønning af fem og tyve Pund, som Regeringen udbetaler for hvert Døgn, den naar hertil før den reglementerede Ankomsttid.

— Kommer dette Dampskib lige fra Brindisi? spurgte Fix.

— Ja, fra Brindisi, hvor det har taget den indiske Post om Bord, og hvorfra det afgik i Torsdags Kl. 5 Aften. Naar De blot har en Smule Utaalmodighed, varer det ikke længe, før det er her; men jeg forstaar ikke, hvorledes De ved Hjælp af det Signalement, De har faaet, vil kunne kjende Deres Mand, selv om han er om Bord paa Mongolia.

— Hr. Konsul, svarede Fix, saadanne Folk lugter man sig snarere til, end man kjender dem; man maa have Færten af dem; det er ligesom en særskilt Sans, der i sig har optaget Hørelsen, Synet og Lugten. Jeg har arresteret mere end en saadan Gentleman, og hvis blot min Hr. Tyv er om Bord, indestaar jeg Dem for, at han ikke skal slippe fra mig.

— Det er ogsaa mit Ønske, Mr. Fix; thi det gjælder her en betydelig Forbrudelse.

— Et prægtigt Tyveri, svarede Politimanden stærkt

oplivet. Fem og halvtredstusinde Tusend Bund! Det er ikke ret tit, vi bliver sendte ud for at gøre saa gode Bund! Tyvene begynder at blive knebne af sig! Shep-pards Race er ved at dø ud. Nu lader man sig hænge for nogle saa Shillings.

— Mr. Fir, svarede Konsulen, De udtaler Dem virkelig paa en saadan Maade, at jeg levende ønsker, De maa have Held med Dem, men, som det nu stiller sig, frygter jeg, at det bliver vanskeligt. Ved De hvad, i Følge det Signalement, De har modtaget, ligner Tyven paa et Haar et hvilket som helst stikkeligt Men-neske.

— Hr. Konsul, svarede Politimanden i en selvbevidst Tone, de store Tyve ligner altid stikkelige Folk. Thi, ser De, naar de uheldigvis er komne til Verden med et Sturkesjæss, har de selvfølgelig ingen anden Udvej end at blive ærlige, ellers arresterer man dem strax. De hæderlige Insiggnomier er dem, man fremfor alt maa mønstre. Men det er et vanskeligt Hverv, det vil jeg indrømme Dem; det er ikke blot en Bestilling, men en Kunst.

Som man ser, var Fir i Besiddelse af en god Portion Selvfølelse.

Smidlertid var det stadig blevet livligere paa Rajen. Sømænd af forskjellige Nationaliteter, Kjøbmænd, Mæg-lere og Fellaher samlede sig der. Dampskibets Ankomst var øjensynlig nær forestaaende.

Bejret var meget smukt, men Lusten kølig paa Grund af Østenvinden. Nogle Minareter a tegnede sig over Byen i Solens blege Straaler. Mod Syd strakte sig en 2000 Metres lang Havnearm ud paa Suez's Red. Paa det røde Hav roede flere Fisterbaade og Kystfarere, af hvilke nogle havde bibeholdt den antike Galejs smukke Former.

Fir spaserede om mellem Folkemassen med den Sikkerhed, som Udøvelsen af hans Bestilling havde givet

ham, og mønstrede alle forbigaaende med et skarpt, hurtigt Blik.

Klokken var nu 10¹/₂.

— Men kommer det Dampskib da aldrig! udbrød han, da han hørte Havnens Klokke slaa.

— Det kan ikke være langt borte, svarede Konsulen.

— Hvor længe bliver det liggende i Suez? spurgte Fix.

— Fire Timer for at indtage Kul. Fra Suez til Aden ved den yderste Ende af det røde Hav regner man, at der er 310 Sømil, saa det maa have en god Portion Brændsel inde.

— Og saa gaar det lige til Bombay?

— Ja, uden at løsse eller indtage Last.

— Nu vel, sagde Fix, hvis Lyben har taget denne Vej og er med om Bord i Dampskibet, maa det være hans Plan at gaa fra Borde i Suez for ad anden Vej at komme til de hollandske eller franske Besiddelser i Asien. Han vil ikke være i Sikkerhed i Indien, der er engelsk Territorium.

— For saa vidt han ikke er en resolut Karl, svarede Konsulen. En engelsk Forbryder er altid bedre skjult i London, end han kan være det i Udlandet.

Efter denne Bemærkning, som gav Politibetjenten meget at grunde paa, begav Konsulen sig til sit Kontor. Fix blev alene tilbage, et Bunt for nervøs Utaalmodighed efter at saa at vide, om hans Hr. Lyb skulde være om Bord paa Mongolia. Sikkert var det, at hvis denne Skurk havde forladt England for at komme til den nye Verden, maatte han foretrække Vejen til Indien, der var mindre bevogtet eller vanskeligere at bevogte end Vejen over Atlanterhavet.

Fix fik ikke lang Tid til at overlade sig til sine Betragtninger, thi snart tilkjendegav Dampskibets Pibe, at det nærmede sig. Hele Mængden af Fellaher strætede ned mod Udslibningskajen under en Støjen og

Stimen, der var virkelig foruroligende for de der samlede Personer og ikke mindst for deres Klæder.

Snart saae man Mongolias jættestore Skrog passere igjennem Kanalen, og Kloffen slog 11, da Damperen lagde til, medens man slap Dampen ud under en bedøvende Larm.

Fix stillede sig i nogle faa Skridts Afstand fra Landgangsbroen.

Passagererne var meget talrige. Nogle blev tilbage paa Dækket og betragtede det maleriske Panorama af Bnen, men de fleste gik i Land.

Fix mønstrede alle disse.

Netop som han var bestæftiget hermed, kom en af dem hen til ham efter at have trængt sig gjennem en Klynge af Fellaher, der bestormede ham med Tilbud om at være ham til Tjeneste, og spurgte høflig, om Fix kunde opløse ham om, hvor det engelske Konsulat-kontor laa. I samme Øjeblik tog Passageren et Pas frem, som han uden Tvivl vilde have paategnet.

Instinktmæssig tog Fix Passet, og med et Øjeblik havde han læst det der skrevne Signalement.

Han blev greben af en uvilkaarlig Bevægelse. Papiret rystede i hans Haand. Signalementet i Passet stemmede fuldstændig med det, han havde modtaget fra Politichefen i London.

— Er dette Pas Deres? spurgte han Passageren.

— Nej, svarede denne, det er min Herres.

— Hvor er Deres Herre?

— Han er bleven om Bord.

— Men, sagde Betjenten, han maa indfinde sig personlig paa Kontoret for at bevise sin Identitet.

— Er det nødvendigt?

— Ja, aldeles nødvendigt.

— Og hvor ligger Konsulatet?

— Der, paa Hjørnet af Torvet, svarede Politibetjenten, i det han pegede paa et Hus, der laa et Par Hundrede Skridt derfra.

— Saa skal jeg sige det til min Herre, men han synes ikke om, at man gjør ham Ulejlighed.

Passageren hilste paa Fix og gik derefter om Bord paa Dampskibet.

Syvende Kapitel.

Yderligere Bevis for det unyttige i at have Pas.

Politibetjenten gik bort fra Kafen og begav sig snndsomst til Konsulatkontoret. Paa sin indtrængende Begjæring blev han ført til Konsulen.

— Hr. Konsul, sagde han, i det han gik lige løs paa Sagen, jeg har stærk Grund til at tro, at min Mand er med her om Bord paa Dampskibet.

Fix fortalte nu, hvad der var foresaldet mellem ham og Tjeneren, i Anledning af Passet.

— Godt, Hr. Fix, sagde Konsulen, det skulde rigtig mere mig at komme til at se denne Kjeltring. Men han indfinder sig vel næppe hos mig, hvis det forholder sig, som De siger. En Lyd lader ikke gjerne Spor af sin Rejse efter sig, og i øvrigt er Formaliteten med Pas ikke nødvendig.

— Hr. Konsul, svarede Fix, hvis det er en resolut Karl, saaledes som man har Grund til at formode, saa kommer han nok for at lade sit Pas paategne.

— Ja, Pas nytter kun til at forulempe stikkelige Folk og til at begunstige Skurkes Rømning. Jeg er vis paa, at Passet er i Orden.

-- Men jeg haaber, at De ikke paategner det.

— Hvorfor ikke? Hvis Passet virkelig er i Orden, har jeg ikke Ret til at nægte at paategne det.

— Men, Hr. Konsul, jeg maa beholde Manden her, indtil jeg kan naa at faa en Arrestordre fra London.

— Det bliver Deres Sag, Mr. Fir, svarede Konsulen, men jeg kan ikke . . .

Konsulen naaede ikke at fuldføre sin Sætning. Der blev banket paa Døren til hans Værelse, og Kontorbetjenten luskede op for to fremmede, af hvilke den ene netop var Tjeneren, der havde talt med Opdageren.

Det var Herren og Tjeneren. Den første fremviste sit Pas, i det han lakonisk anmodede Konsulen om at paategne det.

Konsulen tog Passet og læste det meget nøje igjennem. Smidlertid iagttog eller rettere sagt slugte Fir de to fremmede med Dine.

Konsulen havde endt Læsningen.

— De er Mr. Phileas Fogg, Esq.? spurgte han.

— Ja, svarede den adspurgte.

— Og denne Person er Deres Tjener?

— Ja, en Fransmand, der hedder Passpartout.

— De kommer fra London?

— Ja.

— Og hvor rejser De hen?

— Til Bombay.

— Godt. De veed vel, at denne Formalitet med Paategningen ikke er til nogen Nytte, og at vi ikke fordrer, at Passet skal fremvises?

— Ja, jeg veed det, svarede Phileas Fogg, men jeg ønsker at faa min Ankomst til Suez bevist gjennem Deres Paategning.

— Godt, saa skal jeg gjøre det.

Konsulen paategnede Passet, skrev Datum og sit Navn og satte Embedssegl under. Mr. Fogg læste det skrevne igjennem, takkede koldt og fjærnede sig, fulgt af sin Tjener.

— Naa? sagde Politibetjenten.

— Han synes at være en fuldstændig ærlig Mand, svarede Konsulen.

— Meget muligt! gjenmælede Fix, men det er ikke det, der er Tale om. Synes De ikke, Hr. Konsul, at denne flegmatiske Gentleman Træk for Træk ligner Typen efter det Signalement, jeg har faaet?

— Jo vel synes jeg det, men De veed jo nok, at alle Signalementer . . .

— Jeg skal nok komme paa det rene med Sagen, svarede Fix; Tjeneren forekommer mig mindre uudgrundelig end Herren, og da han er Franskmænd, kan han ikke lade være med at snakke.

Paa snarligt Gjensyn, Hr. Konsul!

Mr. Fix gik og begyndte at søge efter Passepapier.

Mr. Fogg havde, da han forlod Konsulatet, stjælet sine Skridt til Udstigningsstegen. Paa Landgangsbroen gav han sin Tjener nogle Befalinger og gik derpaa alene ind i sin Kabine om Bord paa Mongolia. Han tog sin Notitsbog frem, i hvilken han læste følgende:

„Forlod London Onsdag den 2 Oktober Kl. 10,35' om Aftenen.

„Ankom til Paris Torsdag den 3 Oktober Kl. 7 om Morgen.

„Rejste fra Paris Torsdag Kl. 8,40' om Morgen.

„Ankom gennem Mont-Genis Tunnellen til Turin Fredag den 4 Oktober Kl. 6,35' om Morgen.

„Forlod Turin Kl. 7,20' om Morgen.

„Kom til Brindisi Lørdag den 5 Oktober Kl. 4 Eftermiddag.

„Gik om Bord paa Mongolia Lørdag Kl. 5 Eftermiddag.

„Ankom til Suez Onsdag den 9 Oktober Kl. 11 Formiddag.

„Summa af Tid, der er gaaet: 156½ Timer, beregnet i Dage: 6½.

Mr. Fogg havde indskrevet disse Data i en Rejsedagbog med Rubriker, som fra den 2den Oktober til den 21de December angav Maaneden og Dagen samt de paaregnede og virkelige Ankomsttider for hver større Plads, saasom Brindisi, Suez, Bombay, Calcutta, Singapoore, Hongkong, Yokohama, St. Francisco, Newyork, Liverpool, London, og som tillige angav Forspringet eller Tabet af Tid for hver Plads. Denne Rejsedagbog holdt saaledes klart og fuldstændigt Regnskab, og Mr. Fogg vidste altid, om han havde vundet eller tabt.

Han nedskrev altsaa samme Dag, Onsdagen den 9de Oktober, sin Ankomst til Suez, der var i Overensstemmelse med Skibets sædvanlige Ankomsttid; han havde intet vundet eller tabt.

Derpaa lod han sig servere Frokost i sin Kabin. At bese Staden brød han sig ikke om; han hørte til den Race Englændere, der lader deres Tjenere se for sig i de Lande, de rejser igjennem.

Ottende Kapitel.

Passepartout snakker noget mere, end han burde.

Efter nogle saa Djæbliffes Forløb havde Fig naaet Passepartout paa Rajen, hvor han gik og saa sig om.

— Naa, min Ven, sagde Fig, da han var kommen hen til ham, er Deres Pas nu paategnet?

— Naa, saa det er Dem, sagde Fransmanden; ja, nu har vi den Sag i Orden.

— Og nu tager De Landet i Djesnn?

— Ja, men vi rejser saa hurtig, at jeg næsten synes, vi rejser i Drømme! Vi er altsaa nu i Suez?

— Ja, i Suez.

— Altsaa i Ægypten?

— Aldeles rigtigt, i Ægypten.

— Og saaledes ogsaa i Afrika?

— Netop.

— I Afrika! gjentog Passpartout. Jeg kan umulig saa det i mit Hoved. Forestil Dem blot, jeg troede ikke, vi skulde rejse længere end til Paris, den berømte Hovedstad; og saa kom jeg kun til at se den igjen fra Kloften 7 om Morgenens til Kl. 8,40' mellem Nordbanegaarden og Rhonbanegaarden, gennem en Fiafres Ruder og i et øsende Regnvejr. Det var virkelig kjedeligt! Jeg havde dog saa gjerne villet gjøre en Tur til Père-Lachaise og Cirkus i Champs-Élysées!

— De har altsaa meget travlt? spurgte Politimanden.

— Ikke jeg, men min Herre. Apropos, jeg maa købe nogle Strømper og Skjorter, vi rejste næsten uden at tage noget som helst med; vi har blot en Badsæk, det er det hele.

— Jeg skal vise Dem hen til en Basar, hvor De kan saa alt at købe, hvad De ønsker.

— Min Herre, sagde Passpartout, De er virkelig Høfligheden selv.

Begge begav sig paa Vej, og Passpartout passerede hele Tiden.

— Men jeg maa fremfor alt ikke komme for sent til Dampskibet, sagde han.

— De har endnu udmærket god Tid, svarede Fir; Kloften er kun et.

Passpartout tog sit store Ur op.

— Et! Jo jeg takker. Kloften mangler otte Minutter i elleve.

— Deres Ur gaar for sent, sagde Fir.

— Mit Ur! Et Familieur, der skriver sig fra min Oldefa'er. Det taber ikke engang fem Minutter om Aaret; det er et rent Kronometer, skal jeg sige Dem.

— Ah, jeg forstaar, hvoraf det kommer, sagde Fix. Deres Ur gaar efter Londenertid, og den er omtrent to Timer efter Tiden i Suez. De bliver nødt til at stille Deres Ur efter hvert Lands Tid.

— Jeg skulde stille mit Ur frem! udbød Bassepartout; nej aldrig!

— Nu, saa følger det ikke med Solen.

— Saa meget desto værre for Solen, thi det maa i saa Tilfælde være den, der gaar galt.

Den skikkelige Fyr puttede atter meget højtidelig sit Ur i Lommen.

Nogle Djeblikke efter sagde Fix til ham:

— De har altsaa haft Hastværk med at komme fra London?

— Ja, det tror jeg! I Onsdags Aftes kom Mr. Fogg ganske mod Sædvane hjem fra Klubben klokken ni, og kl. ti var vi allerede paa Vej.

— Men hvor vil Deres Herre da hen?

— Han gjør en Rejse omkring Jorden.

— Gjør han en Rejse omkring Jorden? udbød Fix.

— Ja, og den skal gøres i firsindehve Dage! Det er et Væddemaal, siger han, men, mellem os sagt, tror jeg ikke paa det. Det vilde jo være aldeles naragtigt; nej, det er noget helt andet.

— Ah, maaste er han en Original, Deres Hr. Fogg?

— Jeg tror det.

— Han er rig?

— Ganste vist, og han har en ganste kjon Sum med sig i aldeles nye Banknoter. Han sparer ikke paa Pengene undervejs. Saaledes har han udlovet en rundelig Belønning til Mastinmesteren paa Mongolia, hvis vi kan naa til Bombay før den bestemte Tid.

— De har vel tjent Deres Herre længe?

— Jeg! svarede Passpartout, nej, jeg kom i hans Tjeneste, samme Dag vi rejste.

Man kan let forestille sig den Virkning, dette Svar maatte gjøre paa Politimanden.

Den saa stærkt paastnydede Afreise fra London, fort efter at Tyveriet var blevet begaaet, den store Pengesum, han havde med sig, Hastværket med at komme til fjærntliggende Lande, Paastuddet om et excentrist Bæddemaal m. m. — alt dette bestræfede og maatte bestræffe sig i hans Mistanke. Han talte videre med Fransmanden og fik Visshed for, at han aldeles ikke kjendte sin Herre, at denne boede ene for sig selv i London, at man paastod, han var rig, uden at man havde Rede paa, hvorfra hans Formue stred sig, at han var et Menneske, som man ikke rigtig kunde forstaa sig paa, o. s. v. Men paa samme Tid kunde sig betragte det som givet, at Phileas Fogg ikke vilde gaa fra Borde i Suez, naar han virkelig rejste til Bombay.

— Er der langt til Bombay? spurgte Passpartout.

— Meget langt, svarede Agenten. De maa endnu rejse ti Dage til Søs.

— Og hvor ligger Bombay?

— I Indien.

— I Asien altsaa?

— Naturligvis.

— Det er forfærdeligt! Der er nemlig, skal jeg sige Dem, en anden Ting, som foruroliger mig meget, og det er Gassen.

— Gassen?

— Ja, Gassen, som jeg glemte at slukke, og som endnu i dette Djeblis brænder for min Regning. Jeg har anstillet den Beregning, at da jeg har to Shilling i Løn i Døgnet, bliver Flammen mig dyr nok, og De forstaar, at hvis Rejsen varer længe ved . . .

Forstod sig denne Historie med Gassen? Det er

kun lidet rimeligt, thi han hørte næppe paa den; han var fuldt optaget af at fatte en Beslutning. Franskmanden og han var nu naaede hen til Basaren. Fix lod der sin Redsager gjøre de Indkjøb, han vilde, og mindede ham om ikke at komme for sent til Mongolia, og saa gik han med hurtige Skridt til Konsulens Kontor.

Fix havde nu hele Sagen liggende klar for sig, og han gjenvandt sin vante No.

— Hr. Konsul, sagde han, der er ikke længere Tvivl om, at jeg har min Mand. Han giver sig ud for en Original, der vil rejse Jorden rundt i 80 Dage.

— Det er altsaa en virkelig Forbrøder, og han gjør Regning paa at komme tilbage til London efter at have sat begge Halvfuglernes Politi i Virksomhed.

— Na, vi faar at se, vi faar at se.

— Men De tager maasse alligevel fejl? sagde Konsulen endnu en Gang.

— Nej, det er umuligt.

— Men hvorfor har det da været Lyven saa magtpaaliggende at saa sin Rejse bevidnet paa Passet?

-- Hvorfor? Det veed jeg slet ikke, Hr. Konsul, svarede Opdageren; men vær saa artig at høre mig.

Han gjorde nu Røde for de vigtigste Punkter i Samtalen med Foggs Tjener.

— Ja, sagde Konsulen, alt synes virkelig at være imod ham. Naa, hvad agter De at gjøre?

— I Hast affende et Telegram til London med indtrængende Anmodning om, at man oversender mig en Arrestordre til Bomban, gaa om Bord paa Mongolia, følge efter Lyven lige til Indien, og der, paa engelsk Grund, høflig standse ham med min ene Haand paa hans Skulder og Arrestordren i den anden. — Disse Ord udtaltes fuldstændig rolig; Fix tog Afsted med Konsulen og begav sig til Telegrafkontoret. Derfra sendte han et Telegram til Chefen for Politiet i London, et Telegram, hvis Indhold man kjender.

Et Kvarter efter indfandt Fix sig, med sin lette

Bagage i Haanden og vel forsynet med Penge, om Bord paa Mongolia, og Dampskibet pløjede snart efter med fuld Fart det røde Havs Bølger.

Niende Kapitel.

Baade det røde og det indiske Hav viser sig gunstige for Phileas Fogg's Forehavende.

Afstanden mellem Suez og Aden er nøjagtig tretten Hundrede og ti Sømil, og Dampskibsselskabets Regler tillader Fartøjet at anvende hundrede og otte og tredive Timer til at tilbagelægge denne Vej længde. Mongolia førede dygtig paa, saa at den ankom før den bestemte Tid.

For de fleste Passagerer, der var gaaede om Bord i Brindisi, var Indien Rejsens Maal. Nogle skulde til Bombay, andre til Calcutta, men over Bombay, thi da en Jærnbane nu gaar gjennem den indiske Halvø i hele dens Udstrækning, behøver man ikke at sejle uden om Ceylon.

Mellem Passagererne paa Mongolia fandtes flere civile og militære Embedsmænd af alle Grader. Nogle var ansatte ved den egentlige brittiske Armee, andre var Befalingsmænd for de indfødte Sepoistropper. Men alle var de meget højt lønnede, f. Ex. Underofficerer med 7000 Francs, Generaler med 100,000 Francs o. s. v.

Man befandt sig meget vel om Bord paa Mongolia i dette Selskab af Embedsmænd, til hvilke der sluttede sig nogle unge Englændere, som med Millioner i Tegnebogen rejste ud for at slaa sig ned langt borte fra Hjemmet og der indlede Handelsforretninger. Pro-

viantforvalteren, Selskabets højtbetroede Mand og Kaptejnens Ligestillede om Bord, passede sit Hverv meget godt. Ved Frokosten om Morgenens, ved Lunchen Kl. 2, ved Middagen Kl. 5 og ved Aftensbordet Kl. 8 fandtes der en Mnlr af ferske Kjødretter og Mellemretter af alle Slags. Damerne om Bord — det var just ikke mange — gjorde Toilette tre Gange om Dagen. Man musicerede, man dansede endog — naar Havet tillod det.

Men det røde Hav har sine Luner og er meget ofte oprørt, saaledes som i det hele taget alle lange og smalle Farvande. Naar Vinden blæste, enten det var fra den asiatiske eller afrikanske Side, kom Bølgerne paa tværs, saa at Mongolia rullede stærkt. Da forsvandt Damerne, Pianofortemusikken tav, og Sang og Dans hørte op. Men trods Vindstødene og trods Dønningerne gik Damperen, drevet af sin stærke Maskine, uden Ophold mod Bab-el-Mandeb Strædet.

Hvad tog Mr. Phileas Fogg sig for i al denne Tid? Tror man maaste, at han, urolig og trykket, udelukkende snøsfælsatte sig med de veglende Vinde, der kunde modarbejde Skibets Gang, med Dønningernes stigende og faldende Bevægelser, der kunde tilføje Maskinen Skade, eller med alle de andre tænkelige Muligheder, som, hvis de nødsagede Mongolia til at gaa ind i en eller anden Havn, kunde forhindre ham i at tilendebringe sin Rejse i den bestemte Tid

Hvis han virkelig tænkte paa disse Muligheder, lod han i ethvert Tilfælde ingen mærke det. Han var stadig den samme rolige Mand, det iskolde Medlem af Reformklubben, der ikke kunde blive overrasket af nogen Begivenhed eller noget Uheld, af hvad Slags det end var. Han gik lige saa sikkert som Kronometret om Bord. Man saa ham sjælden paa Dækket. Han brød sig ikke meget om at betragte dette røde Hav, der er saa rigt paa Minder, denne Skueplads for de første Optrin i Menneskehedens Historie. Han betragtede ikke de underlige Byer, der ligger strøede hist og her ved Havbrynet,

og hvis maleriske Silhouetter af og til aftegnede sig i Krumningen. Han drømte ikke det mindste om Farerne i denne arabiske Bugt, om hvilken de gamle Historie-skrivere altid har talt med et Udtryk af den højeste Skræk, og hvorhen Sejlerne i tidligere Tid aldrig dovede sig uden først at have anstillet Dfringer for en Ikkelig Rejse.

Men hvad gjorde da denne Original, der var fængslet om Bord paa Mongolia? Først og fremmest indtog han fire Maaltider om Dagen, uden at Skibets Kullinger i mindste Maade kunde indvirke forstyrrende paa en saa vel konstrueret Organisme som hans. End videre spillede han Whist.

Han havde faaet Medspillere, der var lige saa lidenskabelige som han: en Oppebørselsbetjent, der rejste til sin Post i Goa, en Præst, højærværdige Decimus Smith, der vendte tilbage til Ostindien, samt en Oberst i den engelske Armee, der begav sig til sit Regiment i Benares. Disse tre Passagerer havde lige saa stor Passion for Whist som Mr. Fpgg, de spillede mange Timer i Træk og var lige saa tavse som han.

Passpartout var bleven forstaaet for Søsnge. Han havde en Kahyt forude, og han nød ligeledes samvittighedsfuldt sine gode Maaltider. Som det lod, havde han ikke det mindste at indvende med Rejsen, i Betragtning af den Maade, hvorpaa den iværksattes. Han var tilfreds, han spiste godt, han saae fremmede Lande, og for øvrigt var han aldeles enig med sig selv om, at dette Eventyr vilde ende i Bombay.

Dagen efter Afreisen fra Suez, den 20de Oktober, var det ikke uden en vis Fornøjelse, at han paa Dækket traf sammen med den høflige Person, til hvem han havde henvendt sig, da han satte Foden paa Afrikas Grund.

— Jeg tager ikke fejl, sagde han med sit mest elskværdige Smil, i det han gif hen til ham, det er Dem, der var saa forekommende imod mig i Suez.

— Ganste rigtigt, svarede Opdagelsesbetjenten, jeg kender Dem godt igjen. De er den originale Engländer's Tjener.

— Ja, og De hedder?

— Fix.

— Hr. Fix, gentog Passespartout, jeg er henrykt over at træffe Dem her om Bord. Hvor agter De Dem hen?

— Ligesom De til Bombay.

— Ypperligt! Har De gjort Rejsen der til før?

— Flere Gange, svarede Fix. Jeg er Agent for Peninsular Company.

— De kender altsaa Indien?

— Na ja, svarede Fix, der ikke vilde sige for meget.

— Det er vel i Grunden et underligt Land, dette Indien.

— Meget underligt! Moskeer, Minareter, Templer, Fakirer, Pagoder, Tigre, Slangar, Banaderer! Men De faar nok Lejlighed til at studere det selv.

— Det haaber jeg, Hr. Fix. De indser nok, at et Menneske med Hoved ikke kan tilbringe sin Tid med at løbe fra Dampskibet til Jærnbanen og fra Jærnbanen til Dampskibet, under Paastud af at gjøre en Rejse omkring Jorden. Nej, den Gymnastik ender nok i Bombay, det kan De være sikker paa.

— Og Hr. Phileas Fogg befinder sig vel? spurgte Fix i den naturligste Tone af Verden.

— Meget vel, Hr. Fix, og jeg med. Jeg spiser som en hungrig Ulv. Det er forfærdeligt, saa Søren giver Appetit.

— Men Deres Herre ser jeg aldrig noget til paa Dækket.

— Nej, han er heller ikke det mindste nysgjerrig af sig.

— Men, Hr. Passespartout, mon ikke denne foregivne Rejse omkring Jorden i 80 Dage ganste simpelt

stjuler et eller andet væmmeligt Hverv, en diplomatisk Sendelse f. Ex.

— Ja, Hr. Fix, det veed jeg slet intet om, og jeg vil heller ikke ofre en halv Krone paa at faa det at vide.

Efter dette Sammentræf talte Passépartout og Fix ofte med hinanden. Politimanden nærmede sig mere og mere Mr. Fogg's Tjener. Det kunde jo være ham til Nytte ved paakommende Lejlighed. Han bød ham derfor ofte i Mongolias Restauration paa et Glas Whisky eller Ol, en Indbydelse, som den skikkelige Fyr heller ikke undslog sig for at modtage. Han syntes, at Fix var en rigtig Hædermand.

Damperen tilbagelagde hurtig sin Vej fremad. Den 13de fik man Mokka i Sigte, der laa omgivet af nedstyrtede Huse, mellem hvilke enkelte grønne Palmetræer hævede sig. Længere borte mellem Bjærgene saas vidtstrakte Marker, beplantede med Kaffebuske. Passépartout var henrykt over at se denne berømte Stad, og han syntes endog, at den saae ud som en umaadelig Kaffekop, saaledes som den laa der med sine nedrevne Fæstningsværker, der nøjagtig lignede et „Dre“.

Den følgende Nat passerede Mongolia Strædet Bab-el-Mandeb, der paa Arabisk betynder Taarernes Port, og Dagen efter, den 14de, kom det ind til Steamer Point, nordvestlig paa Adens Red. Der skulde det atter indtage Kul.

Denne Fyldning af Dampskibenes Kulbeholdere er en kostbar og vigtig Forretning i saa lang Afstand fra Kullenes Produktionssted. Alene for Peninsular Company medfører det en aarlig Udgift af 500,000 Francs.

Mongolia skulde endnu tilbagelægge seksen Hundrede og halvtredshindstyve Mil, inden den naaede Bombay, og skulde ligge fire Timer ved Steamer Point for at fylde sine Kulbeholdere.

Men dette Ophold funde ikke i mindste Maade

være skadeligt for Phileas Fogg's Program, thi Mongolia var i Steden for først at ankomme til Aден den 15de om Morgenens løbet ind i Havnen den 14de og havde saaledes bundet 15 Timer.

Mr. Fogg og hans Tjener gik i Land. Mr. Fogg vilde have sit Pas paategnet. Fir fulgte ham uden at blive bemærket. Da Formaliteten med Passet var endt, gik Phileas Fogg om Bord og fortsatte sit afbrudte Whistparti.

Sin Bane tro, drev Passespartout omkring mellem den Mængde Jøder, Arabere og Europæere, der udgjør Adens 25,000 Indbyggere. Han beundrede Befæstningerne, der gjør denne Stad til det indiske Hav's Gibraltar, og de prægtige Vandcisterner, paa hvilke engelske Ingeniører endnu arbejdede — to Tusend Aar efter Salomon's Ingeniører.

— Meget underligt, høist forunderligt! sagde Passespartout ved sig selv, da han gik om Bord. Jeg mærker, at det ikke er til nogen Skade at rejse, naar man vil se noget nyt.

Klokken sex om Aftenen fløvede Mongolia Bølgerne paa Adens Red og stævnede snart ud i det indiske Hav. Den havde hundrede og otte og tressindstyve Timer til Rejsen mellem Aден og Bombay. Ogsaa det indiske Hav var gunstigt for Overfarten. En nordvestlig Vind fulgte Sejlene og kom Dampen til Hjælp.

Fartøjets Gang blev nu stadigere, og det rullede mindre. Damerne kom op paa Dækket, flædte i lyse Dragter. Sang og Dans begyndte paa ny, og Rejsen gjordes saaledes under de mest fordelagtige Omstændigheder. Passespartout var aldeles indtaget i den elsteværdige Rejsesammerat, Tilfældet havde forskaffet ham i Mr. Fir.

Søndagen den 20de Oktober ved Middagstid fik man Indiens Kyst i Sigte. To Timer efter kom en Røds om Bord paa Mongolia. I Horisonten flød Bjærgene harmonist sammen med Himmelen. Snart

ragede store Palmetræer i Bejret, Damperen bruste ind paa Reden, der dannes af Derne Salcette, Colaba, Elephanta og Butcher, og Kloften halv fem lagde den til ved Rajen i Bombay.

Phileas Fogg spillede netop da sin tre og tredivte Rubber i Løbet af Dagen; han og hans Makker, der ved en djærv Manøvre havde taget alle tretten Stik, afsluttede Overreisen med en beundringsværdig Store-Slem.

Mongolia skulde egentlig ikke ankomme til Bombay før den 22de Oktober, men kom allerede dertil den 20de. Siden Afreisen fra London havde Phileas Fogg saaledes vundet to Dage, som han nøje optegnede i sin Rejsedagbog.

Tiende Kapitel.

Passepourtout er glad ved at slippe fra Affæren med Tabet af Strømper og Sko.

Det er bekjendt, at Indien, denne store omvendte Trefant, hvis Grundlinie liggér mod Nord, og hvis Spids vender imod Syd, indeholder en Befolkning af omtrent 180 Millioner Indbyggere. Den engelske Regering udøver et vist Herredømme over største Deelen af det umaadelige Land, den har en Generalguvernør i Calcutta, Guvernør i Madras og i Bombay og en Underguvernør i Agra.

Men det engelske Indien i egentlig Forstand er kun Halvdelen af denne store Trefant og har kun en Befolkning af 100 til 110 Millioner Indbyggere. En anseelig Del af Territoriet er saaledes ikke underlagt

Dronningens Magt og Myndighed, og hos adskillige Rajaher i det Indre af Landet er den hinduistiske Uafhængighed endnu uindskrænket.

Fra 1756 — da det første engelske Etablisement anlagdes paa den Plads, hvor Staden Madras nu ligger — lige til det Aar, da det store Sepoysooprør udbrød, var det berømte ostindiske Kompagni almægtigt. Det tilrev sig efterhaanden forskjellige Landsdele, som det købte af Rajaher mod Renter, hvilke det siden kun brød sig meget lidt om at betale. Det udnævnte sin Generalgubernør og alle sine militære og civile Embedsmænd; men nu bestaar dette Kompagni ikke mere, og de engelske Besiddelser hører ligesvem ind under Kronen.

Halvøens Udseende, Sædvaner og ethnografiske Inddelinger bliver ogsaa med hver Dag mere og mere ændrede. Før færdedes man der med de ældgamle Transportmidler til Fods, til Hest, i Bærestol, i en Kurb, paa en Karls Ryg o. s. v. Men nu for Tiden besarer hurtige Dampskibe Indus og Ganges, og en Jærnvej, som løber tværs igjennem Indien med Sidegrene til forskjellige Kanter, sætter Bombay i Forbindelse med Calcutta ved en kun tre Dages Rejse. Denne Jærnvej er ikke lagt aldeles lige igjennem Indien. Afstanden er i Virkeligheden lidt over to Hundrede og halvtredstidstve Mil, og Banetoget vilde, selv om det kun anvendte Middelhurtighed, ikke behøve tre Dage for at passere den. Men denne Afstand gjøres omtrent en Tredjedel længere ved den Bue, som beskrives af Jærnbanen til Allahabad i den nordlige Del af Halvøen.

Vi vil her opregne de fornemste Punkter paa denne Great-Indian-Peninsular-Railway. Naar den forlader Bombay, gaar den over Den Salcette, svinger ind paa Fastlandet lige for Tannah, løber mod Nordost indtil Burhampur, videre gjennem det næsten uafhængige Landstaf Bundelkund, gaar op til Allahabad, drejer mod Øst, møder Ganges ved Benares, strejfer let denne By, og i det den atter stiger mod Sydost gjennem Burdivan

og den franske Stad Chandernagore, møder den Linien til Calcutta.

Klokken var 4^{1/2} om Eftermiddagen, da Passagererne paa Mongolia var gaaede fra Borde i Bombay, og Toget til Calcutta afgik paa Slaget 8.

Mr. Fogg tog Afsted med sine Rejsesamræder, gav sin Tjener forskellige Forstrifter angaaende Indkjøb, befalede ham udtrykkelig at være ved Banegaarden før Kl. 8, og med sine afmaalte Skridt, der var lige saa regelmæssige som Pendulets Gang i et Ur, styrede han sin Gang hen til Postkontoret.

Han tænkte ikke det mindste paa at betragte Mærkværdighederne i Bombay, ikke paa at se Raadhuset eller det prægtige Bibliothek eller Forterne eller Dokkerne, heller ikke Bomuldstorvene eller Basarerne eller Moskeerne eller Synagogerne eller den armeniske Kirke eller den prægtige Pagode paa Malabarhøjen, med sine to mangehjørnede Taarne; han besaa heller ikke Mesterværkerne i Elephanta, ikke de mystiske underjordiske Begravelsespladser eller Kanheriegrotterne paa Den Salcette, der er beundringsværdige Levninger af den buddhaistiske Arkitektur.

Nej bevares, Phileas Fogg saae ingen Ting. Fra Postkontoret begav han sig i sagte Marsch til Banegaarden, og der lod han sig servere Middag. Mellem andre Retter troede Hotelværtten særlig at turde anbefale et Slags Wildt: „indenlandsk Hare“, hvorefter han fortalte højst forunderlige Ting.

Phileas Fogg holdt af lækre Sager, og han smagte eftertænksomt paa Haren, men Sauce, som han haabede at finde pikant krydret, var modbydelig.

Han ringede paa Hotelværtten.

— Hør, min gode Mand, sagde han, i det han betragtede ham skarpt, er dette her Hare?

— Ja, en virkelig indenlandsk Hare.

— Og den mjaavede ikke, da man tog Ribet af den?

— Mjavede? Mylord! En Hare! Jeg sværger

— Hr. Bært, vedblev Mr. Fogg koldt, lad være med at sværge og hust paa, at tidligere betragtedes Rattene som hellige Dyr i Indien. Det var den gode Tid.

— For Rattene, Mylord?

— Og for de rejsende med.

Nogle Djeblikke efter Mr. Fogg havde Opdagelsesbetjent Fix begivet sig fra Mongolia og stødte sig lige hen til Politidirektøren i Bombay. Han godtgjorde sin Egenkab af Opdagelsesbetjent, det Hverv, der var betroet ham, samt sin Stilling til den formentlige Udøver af Tyveriet. Havde man modtaget en Arrestordre fra London? Nej, man havde ikke modtaget noget som helst. Naturligvis havde Ordren, der var assendt efter Fogg's Afrejse, endnu ikke kunnet naa der til.

Fix blev meget bekymret herover. Han vilde, at Politidirektøren skulde give ham en Arrestordre mod Fogg. Direktøren afflog det. Kun Hovedstadens Bestyrelse kunde i Følge Lov udsærdige en saadan Ordre. Denne Strænghed i Principer, denne samvittighedsfulde Fastholden ved, hvad Loven foreskriver, stemmer fuldstændig overens med engelsk Betragtningssmaade, og hvad den personlige Frihed angaar, tillader Loven ikke nogen egenmægtig Fortolkning.

Fix trængte ikke længere paa; han indsaa, at han maatte være resigneret og afvente Ordren. Men han besluttede, ikke at lade den uigjennemtrængelige Tyr af Syne, saa længe han opholdt sig i Bombay. At Phileas Fogg vilde opholde sig der nogen Tid, betvivlede han aldeles ikke (som bekjendt var det ogsaa Passepourt's Overbevisning), og Arrestordren vilde saaledes naa at komme ham i Hænde.

Men Passepourt havde som Følge af de sidste Befalinger, hans Herre havde givet ham, da han forlod Mongolia, faaet Klarhed over, at det vilde gaa i

Bombay. ligesom det gik i Suez og Paris, nemlig at Rejsen ikke var afsluttet i Bombay, men at den skulde fortsættes i det mindste til Calcutta og maaske længere endnu. Han begyndte at spørge sig selv, om dette Mr. Fogg's Væddemaal vel kunde være alvorlig ment, og om ikke Skæbnen alligevel førte ham ud paa Rejsen omkring Jorden i 80 Dage, ham, der ikke ønskede noget højere end at faa Lov til at være i Fred og Ro.

Efter at han imidlertid havde forskaffet sig nogle Skjorter og Strømper, spaserede han igjennem Bombay's Gader. En stor Folkemasse var i Bevægelse, og midt imellem Europæere af alle Nationer saae han Persere med spidse Huer, Armeniere i lange Frakker og Parsere i sort Mitra. Parserne — Zoroaster's Afkom i lige Linie. de flittigste, mest civiliserede, mest intelligente, mest afholdende af Hinduerne, den Race, til hvilken nu de fornemste indiske Rjøbmænd hører — var just i Færd med at helligholde en Fest. De fejrede den Dag et Slags religiøs Karneval med Optog og Dansedivertissements, i hvilke der optraadte Bajaderer, klædte i Kostumer af rosenfarvet Gaze og rigt behængte med Sølv- og Guldsmykker, og som til Lyden af Violiner og Slag paa Tamtams dansede fortryllende, men naturligtvis forholdt sig fuldkommen anstændige.

At Passépartout gav sig til at gabe paa disse kuriøse Ceremonier, og at hans Dine og Dren stod vidt opspilede, behøver næppe at bemærkes.

Uheldigvis for ham og hans Herre førte hans Nysgjerrighed ham videre, end fornuftigt var. Efter at have beffuet dette Parsernes Karneval styrede han sine Skridt til Bonegaarden. Da han kom forbi den beundringsværdige Pagode paa Malabarhøjen, faldt han paa den forsløjne Tanke at gaa derind.

To Ting var han uvidende om; for det første, at det er forbudt Kristne at gaa ind i hinduistiske Pagoder, og end videre, at de troende ikke selv maa gaa der ind,

før de har taget Skoene af sig udenfor. Af floge politiske Grunde straffer den engelske Regering, som selv respekterer og vil, at andre ogsaa, selv i de ubetydeligste Enkeltheder, skal respektere Landets Religion, meget strengt enhver, der overtræder disse Skikke.

Passepourtout gik ind uden at ane noget ondt og beundrede som en almindelig Turist det blændende Glitter i den braminste Ornamentering, da han pludselig blev slaaet omkuld paa de hellige Gulvsten. Tre Præster styrtede vanvittig ind paa ham, trak hans Sko og Stømper af og begyndte at tærste løs paa ham, medens de udstødte vilde Skrig.

Fransmanden rejste sig, stærk og behændig som han var, hurtig op igjen; med et Næveslag og et Spark slog han to af sine Modstandere omkuld, saa at de laa, saa lange de var, og i det han skyndte sig ud af Bagoden, det rappeste hans Ben kunde bære ham, var han ogsaa snart sluppen bort fra den tredje, der løb efter ham under høje Brøl.

Kloffen manglede fem Minutter i otte, og der var saaledes kun nogle saa Minutter til, at Toget skulde gaa. Uden Hovedbedækning, barfodet og efter i Tumulten at have tabt de kjøbte Sager — paa den Maade kom Passepourtout til Great-Indian-Peninsular Jærnvejens Banegaard.

Fir stod paa Perronen. Han var fulgt efter Fogg til Banegaarden, thi ogsaa han havde faaet at vide, at hans Typ agtede at forlade Bombay. Han fattede da hurtig sin Beslutning; han vilde følge ham til Calcutta og endnu længere, hvis det behøvedes. Passepourtout saa ikke Fir, men Fir hørte, hvorledes Passepourtout i Korthed fortalte sit Eventyr til sin Herre.

— Jeg vil haabe, at noget lignende ikke hænder dig oftere, sagde Phileas Fogg tørt, i det han steg ind i en af Togets Vaggoner.

Den stakkels Passepourtout fulgte barfodet og sønderreven sin Herre, uden at mæle et Ord.

Fig agtede just at stige ind i en Waggon, da han fik en anden Tanke og pludselig besluttede at standse sin Rejse.

— Nej, jeg bliver, sagde han ved sig selv. En Forbrændelse, begaaet paa indist Grund . . . jeg har min Mand. I dette Djeblig hørtes en skarp Piben fra Lokomotivet, og Toget forsvandt i Nattens Mørke.

Ellevte Kapitel.

Phileas Fogg kjober sig en „Ganger“ for en fabelagtig høj Pris.

Toget var afgaaet til den bestemte Tid. Det førte et betydeligt Antal Passagerer med sig, nogle Officerer, civile Embedsmænd samt Opiums- og Indigo-handlende, der for deres Forretningers Skyld rejste til den østlige Del af Halvøen.

Passespartout sad i samme Kupa som sin Herre. En tredje Passager sad lige over for i det ene Hjørne. Det var General Sir Francis Cromarty, en af Mr. Fogg's Rejsekammerater paa Turen fra Suez til Bombay; han begav sig til sine Tropper, der var indkvarterede i Nærheden af Benares.

Sir Francis Cromarty var en høj, lvs Mand paa omtrent 50 Aar, der havde udmærket sig særlig i det seneste Sepoyoprør; han kunde næsten kaldes indfødt. Fra sin Barndom af havde han opholdt sig i Indien og kun nogle faa Gange gjæstet sit Fædreland. Han var en meget dannet Mand og kunde godt have givet alle mulige Oplysninger om Indien, dets Sæder og Skikke, dets Historie og Organisation, hvis Phileas

Fogg havde ønsket at faa saadanne, men han forlangte ingen. Han rejste ikke, han bestreb blot en Periferi; det var et tungt Legeme, der gennemfoer sin Bane omkring Jordkloden overensstemmende med den rationelle Mechaniks Love. Netop i dette Djeblig gjorde han ved sig selv et Overflag over de Timer, der var gaaede siden Afreisen fra London, og han vilde have gnedet sig i Hænderne af Tilfredshed, hvis det havde ligget i hans Natur at gjøre en unødvendig Bevægelse.

Sir Francis Cromarty havde snart opdaget, at hans Rejsesælle var en original Tyr, skjønt han ikke havde haft Anledning til at studere ham ved andre Lejligheder, end naar han holdt Kortene i Haanden eller mellem to Rubber'e.

Han spurgte sig selv, om der vel bankede et Menneskehjærte inden for dette kolde Skjolder, om Phileas Fogg havde en Sjæl, der var modtagelig for Naturens Skønheder og for moralske Opgaver? Han ønskede at faa Svar herpaa. Af alle Originaler, med hvilke Generalen i sit Liv havde truffet sammen, kunde ingen sammenlignes med denne Personifikation af den rene Mathematik.

Phileas Fogg havde ikke for Sir Francis skjult, at det var hans Opgave at rejse Jorden rundt, og heller ikke, under hvilke Betingelser han gennemførte den. Generalen saae i dette Væddemaal kun en Eccentricitet uden nyttigt Maal, og som aldeles givet maatte komme til at sabne dette transire beneficiendo, der bør være ethvert fornuftigt Menneskes Ledetraad.

En Time efter at Toget forlod Bombay, havde det passeret Den Salcette og var nu paa Fastlandet. Ved Stationen Callhan forlod det Sidebanen, der gennem Kandallah og Pounah gaar mod Sydost ind i Indien, og kom til Stationen Pauwell. Fra dette Punkt gik det ind i de vidtforgreneede vestre Ghatsbjerg, Bjærgkæder med Trap- og Basaltgrund, og hvis højeste Spidser er tæt bevoxede med Skov.

Uf og til verlede Sir Francis Cromarty og Phileas Fogg nogle Ord sammen, og Generalen sagde netop nu, i det han gjenoptog en Samtale, der ofte var afbrudt:

— For nogle Aar siden, Mr. Fogg, vilde De her have maattet gjøre et Ophold, som rimeligvis kunde have umuliggjort Deres Rejse.

— Hvorledes det, Sir Francis?

— Jo, da gif Jærnbanen ikke længere end til Foden af Bjærgen, saa man maatte fortsætte sin Rejse i Bærestol eller paa en Ponys Ryg lige til Stationen Kandallah, der ligger paa den anden Side af Bjærgen.

— Et saadant Ophold vilde ikke have forstyrret Ordenen i mit Rejseprogram, svarede Mr. Fogg. Naturligvis har jeg forudset, at der vilde indtræffe forskellige Forhindringer.

— Imidlertid, Mr. Fogg, vedblev Generalen, vilde De let kunne være kommen i en slem Forlegenhed i Anledning af Deres Tjeners Uventyr.

Passerpartout, der havde svøbt sit Rejsetæppe omkring sine Fødder, var sovnet haardt ind og drømte kun, at man talte om ham.

— Den engelske Regering er overordentlig streng, og det med Rette, over for den Slags Forbrydelser, udtrede Francis Cromarty; den holder meget paa, at man ærer Hinduernes religiøse Skikke, og hvis Deres Tjener var bleven fængslet . . .

— Naar, hvis han var bleven det, Sir Francis, faldt Mr. Fogg ind, saa vilde han være bleven dømt, han vilde have udstaaet sin Straf, og derefter vilde han rolig være vendt tilbage til Europa. Jeg indser ikke, hvorledes denne Affære vilde have kunnet forsinke hans Herres Rejse.

Her standsede Samtalen. I Løbet af Natten passerede Toget Ghaatsbjærgene, ankom til Nasik, og den følgende Dag, den 21de Oktober, bruste det gennem et Land, der var forholdsvis fladt og udgjorde Terri-

toriet Rhandejsh. Jorden var godt dyrket og oversaaet med smaa Byer, inden for hvis Omraade man saa Pagodens Minaret, der svarer til den europæiske Kirkes Klokketaarn. Talrige smaa Strømme, Bisloder til Godavern, vandede dette frugtbare Land.

Passépartout var vaagnet, han saa sig omkring og kunde ikke saa i sit Hoved, at han rejste gennem Hinduernes Land i en Waggon paa Great-Beninsular-Jærnbanen. Dette forekom ham aldeles usandsynligt, og dog var det den fuldeste Virkelighed. Lokomotivet, der blev ført af en engelsk Maskinmester, og hvor man fhæde med engelske Stenful, udsendte sin Røg over Bomulds-, Kaffe-, Rydderneelse- og Beberdnyernes Plantager; Dampen kredsede i Snirkler omkring Palme-grupperne, mellem hvilke man skimtede nogle maleriske „Vidharis“ (et Slags Klostre) og forunderlige Templer, forstjønnede ved den indiske Arkitekturs usorlignelige Ornamentering. End videre aftegnede sig, saa langt Øjet kunde naa, umaadelige Marker, Djungler, i hvilke der hverken saanedes Slinger eller Tigere, som skræmmedes af Togets Prusten og Stønnen, og endelig Skove, der var gennemstaarne ved Banens Anlæg og afgav Tilhold for Elefanter, som med forundrede Blikke saa paa det fremilende Tog.

Samme Morgen gennemfor Passagererne, paa den anden Side af Stationen Malligaum, den ulukkelige Egn, der saa ofte er bleven besudlet med Blod af Gudinden Kalis Dyrkere. Ikke langt derfra hævede sig Ellora og dens beundringsværdige Pagoder, end videre det berømte Aurungabad, den vilde Aurung-Zeb's Hovedstad, nu kun en ubetydelig Plads i en af de Provinser, der udskiltes fra Mizam; det var i denne Egn, at Ferringhea, Kvælerens Konge, herskede; disse Mordere kvalte Mennesker af enhver Alder til Jere for Døds-gudinden uden nogen Sinde at udgyde Blod, og der var en Tid, da man ikke kunde grave nogensteds der i Egnen uden at træffe paa Lig. Den engelske Regering har ganske

vist med fortjenstlig Iver søgt at formindske Antallet af disse Mordgjerninger, men den forfærdelige Kvælersæft findes dog endnu og vedbliver sin Virksomhed.

Kl. 12¹/₂ standsede Toget ved Stationen Burhampur, og det lykkedes der Passpartout at faa et Par tyrkiske Tøfler at kjøbe, der var broderede med uægte Perler, og som han øjensynlig følte sig meget stolt ved at kunne tage paa.

Passagererne indtog hurtig Frokost og rejste til Stationen Alsburghur efter en Stund at have kjørt langs Floden Tapti, et lille Vandløb, der nær ved Surate udgøder sig i Cambay-Bugten.

Det turde muligvis være i sin Orden her at lade Læserne faa Rede paa de Tanker, som nu optog Passpartouts Sjæl. Lige indtil Ankomsten til Bombay havde han troet, at Rejsen vilde ende der. Men nu, da han i største Hast foer tværs igjennem Indien, havde hans Tanker vendt sig i en anden Retning. Hans fantastiske Drømme fra Ungdomsaarene trængte sig ind paa ham, han betragtede sin Herres Foretagende fra den alvorlige Side, han troede virkelig paa Bæddemaalet, sølgelig paa denne Rejse Jorden rundt og paa det Maximum af Tid, som ikke maatte overskrides. Allerede begyndte han at føle sig foruroliget ved Tanken om mulige Ophold og uformodede Uheld, der kunde tilstøde dem paa Vejen; han følte sig ligesom interesseret i dette Bæddemaal og skjælvede ved Tanken om, at han kunde sætte den heldige Udgang af det paa Spil ved sin utilgivelige Nysgjerrighed. Mindre flegmatisk end Mr. Fogg var han mere urolig end denne; han talte og talte om igjen de Dage, der var forløbne, bandede Toget, fordi det gik saa langsomt og oven i Kjøbet standsede af og til, samt var vred paa Mr. Fogg, fordi han ikke havde udlovet en Belønning til Lokomotivføreren. Han vidste ikke, den stikkelige Fyr, at hvad der i denne Henseende lod sig gjøre paa et Paketdamp-

stib, ikke kunde gaa an paa en Jærnbane, paa hvilken Togets Hurtighed var reglementeret paa Minutter.

Hen imod Aften kom man ind i Eutpours Bjærgpas, der stiller Rhandejsh fra Bundelfund.

Den følgende Dag, den 22de Oktober, svarede Passpartout, efter at han havde raadspurgt sit Ur, paa et Spørgsmaal af Sir Francis Cromarty, at Klokken var 3 om Morgen. Dette mærkværdige Ur, der vedblivende gik efter Greenwichs Meridian, som befandt sig omtrent 57 Grader i Vest, skulde gaa fire Timer for sent, og det gjorde det ogsaa.

Sir Francis rettede den af Passpartout angivne Tid og gjorde med det samme en lignende Bemærkning som den, Sir tidligere havde gjort. Han forsøgte at gjøre Passpartout det begribeligt, at han burde stille Uret paa hver ny Meridian, thi da han uophørlig rejste mod Ost, det vil sige Solen i Møde, saa blev Tiden paa det paagjældende Sted saa mange Gange fire Minutter forud, som det Antal Længdegrader, han havde passeret. Men det nyttede ikke noget. Hvad enten nu den egensindige Fyr havde forstaaet eller ikke forstaaet Generalens Bemærkninger, brød han sig ikke om at stille sit Ur frem, det fik stadig Lov til at gaa efter Londonertid — en ustyldig Egensindighed, der ikke kunde være nogen til Skade.

Klokken 8 om Morgen og i femten Miles Afstand fra Stationen Rothal standsede Toget midt paa en stor, aaben Plads i Skoven, der var kantet med Vidharis og smaa Arbejderhytter. Togets Konduktør gik langs Vognrækkerne og raabte:

— Alle Passagererne stiger ud her.

Phileas Fogg saae paa Sir Francis, der syntes meget forundret over denne Gjøren Holdt midt i en Skov af Tamarinter.

Passpartout, der ikke var mindre overrasket, sprang ned paa Bejen, men kom næsten øjeblikkelig tilbage igjen og raabte:

— Herre, nu er det forbi med Jærnvejen!

— Hvad mener De med det? spurgte Sir Francis Cromarty.

— Jeg mener, at Toget ikke kan gaa længere!

Generalen steg strax ud af Vognen. Phileas Fogg fulgte ham, men tilskneladende uden synderligt Hastværk.

Begge to henvendte sig til Konduktøren.

— Hvor befinder vi os? spurgte Sir Francis Cromarty.

— I Kholby, svarede Konduktøren.

— Skal vi blive her?

— Ja, Jærnvejen er ikke færdig længere . . .

— Hvad siger De! Er den ikke færdig?

— Nej, der mangler en Strækning af tolv til tretten Mil mellem dette Punkt og Allahabad, hvor Banen fortsættes igjen.

— Men Bladene har jo meddelt, at denne Bane er fuldendt.

— Bladene har taget fejl, det er det hele.

— Men der udstedes jo Billetter fra Bombay til Calcutta, bemærkede Francis Cromarty, som man kunde mærke begyndte at blive vred.

— Ja ganske rigtigt, svarede Konduktøren, men de rejsende vide meget vel, at de selv maa besordre sig fra Kholby til Allahabad.

Sir Francis Cromarty var rasende. Passespartout havde Lyst til at slaa Konduktøren ihjel, skjønt han dog maatte vide, at denne ikke raadede for, om Jærnvejen var fuldendt eller ej. Paa sin Herre vovede han ikke at kaste et Blik.

— Sir Francis, sagde Mr. Fogg, vi maa overveje, hvorledes vi skal komme til Allahabad.

— Mr. Fogg, her er jo Spørgsmaal om et Ophold, der absolut maa umuliggjøre Deres Plans Fuldførelse.

— Nej, Sir Francis, det var forudsat.

— Hvad? De vidste, at Jærnvejen . . .

— Nej aldeles ikke, men jeg vidste, at en eller anden Hindring tidlig eller sent maatte indfinde sig paa min Tur, og der er saaledes ikke indtruffet noget af snyderlig Betydning; jeg har tidligere bundet to Dage, og dem kan jeg nu benytte mig af. En Dampers afgaar fra Calcutta til Hongkong den 25de om Middagen; i Dag skriver vi først den 22de, og vi vil saaledes kunne naa Calcutta i rette Tid.

Der var intet at sige til et Svar, der afgaves med saa uroffelig Sikkerhed.

Des værre var det fuldstændig sandt, at Arbejderne paa Jærnbanen standsede ved dette Punkt. Det forholder sig med Bladene som med adskillige Ure: de har den Fejl at gaa for hurtig; de havde for tidlig meddelt, at Linien var bygget færdig. Den største Del af de rejsende vidste Besset om denne Afbrudelse paa Vejen, og da de steg ud af Toget, havde de skyndt sig at faa fat i de Kjøretøjer af alle Slags, der fandtes i den lille By: firhjulede Pakkigharis, Kærrer, der blev trukne af Zebuer, en Slags Dyr med to Pusler paa Ryggen, Rejsevogne, der lignede ombankende Pagoder, Pallanfiner osv. Mr. Fogg og Sir Francis gik omkring overalt i Byen, men kunde ikke opdrive noget som helst Befordringsmiddel.

— Jeg gaar til Fods, sagde Phileas Fogg.

Passespartout, der kom gaaende hen til sin Herre, gjorde en betydningsfuld Grimace, med Blikket fæstet paa sine elegant udstyrede, men til en Fodvandring meget ubekvemme Tøfler. Heldigvis havde han under sine paa egen Haand foretagne Undersøgelser gjort en Opdagelse, og i det han traf noget paa Ordene, sagde han:

— Herre, jeg tror, at jeg har udfundet et Transportmiddel.

— Hvilket?

— En Elefant! En Elefant, der tilhører en Hindu, som kun bor hundrede Skridt herfra.

— Nu vel, lad os gaa hen og se paa Elefanten, svarede Mr. Fogg.

Fem Minutter efter kom Mr. Fogg, Francis Cromarty og Passpartout til en Hytte, der laa ved en af høje Vallisfader omgiven Plads. I Hytten befandt sig en Hindu, og paa den aflukkede Plads en Elefant. Paa deres Anmodning lukkede Hinduen de tre Besøgende inden for Indhegningen.

Der fik de Lejlighed til at betragte Dyret, der var tamt, og som Ejeren havde opfødt, ikke for at det skulde blive en fredelig Lastdrager, men en tapper Baabendrager i Krig. I denne Hensigt havde han begyndt med at omændre Dyrets af Naturen milde Gemt. for gradvis at arbejde det op til den Vildhed, der paa Hindusproget kaldes mutsh, og dette Resultat vilde han naa ved i tre Maaneder at fodre Dyret med Sukker og Smør. Denne Fodring synes ganske vist u hensigtsmæssig til Opnaaelsen af et saadant Djemed, men den er dog med Held bleven anvendt af mange Elefantopdrættere. Til al Lykke for Mr. Fogg var Elefanten endnu næppe begyndt paa Kuren, og der havde ikke vist sig nogen mutsh.

Kiouni, saadan hed Dyret, kunde ligesom alle sine Stammefrænder marschere baade langt og hurtig, og da han, som sagt, manglede alle andre Transportmidler, besluttede Phileas Fogg at anvende det. Men Elefanterne er dyre i Indien, hvor de begynder at blive sjældne, og navnlig er Hannerne meget søgte. Da Mr. Fogg derfor spurgte Hinduen, om han vilde leje sin Elefant ud, svarede denne rent ud nej.

Mr. Fogg tilbød da en overdreven høj Pris, nemlig 10 Pund for Timen, men det blev afslaaet. 20 Pund da? Utter Afslag. 40 Pund? Stadig Afslag. Passpartout vred sig ynkelig for hvert nyt Bud, men man kunde ingen Vegne komme med Hinduen.

Og dog var det en ret kjøn Sum, der blev budt ham. Naar man regnede, at Elefanten behøvede femten Timer for at naa til Allahabad, saa vilde den indbringe sin Ejer sex Hundrede Pund.

Phileas Fogg, der paa ingen Maade forivrede sig, foreslog da Hinduen at sælge Dyret og bød ham strax tusend Pund for det.

Hinduen vilde slet ikke sælge det! Han mærkede upaatvivlelig, at han her kunde gjøre en glimrende Forretning.

Sir Francis Cromarty tog Mr. Fogg til Side og bad ham betænke sig, inden han gik videre. Phileas Fogg svarede sin Vedsager, at han altid plejede at tænke over, hvad han gjorde, at det gjaldt et Bæddemaal paa tyve Tusend Pund, at han nødvendig behøvede Elefanten, og at han maatte have den, selv om han skulde betale tyve Gange mere for den, end den var værd.

Mr. Fogg gik atter til Hinduen, hvis smaa, af Gjerrighed tindrende Øjne flart viste, at for ham var det kun et Pengespørgsmaal. Phileas Fogg bød efterhaanden tolv Hundrede Pund, derpaa atter Hundrede og endelig to Tusend Pund. Passsepourt, der i Almindelighed var saa rød i Hovedet, blev bleg af Sindsbetvægelse.

For to Tusend Pund gav Hindueren sig endelig.

— Ved mine Tøfler, udbød Passsepourt, det var saamænd en ordentlig Pris paa Elefantkjød.

Efter at Handelen var sluttet, gjaldt det kun om at saa fat i en Vejviser. Det gik meget let. En ung Parser med et flogt Ansigt tilbød sin Tjeneste. Mr. Fogg antog ham og lovede ham en rigelig Belønning, hvad der ikke kunde andet end fordoble hans Løn.

Elefanten afhentedes og sadledes. Parseren forstod sig fuldstændig paa hele Tjenesten. Han lagde et Stabraf paa Elefantens Ryg og anbragte paa hver

Side af Dyret et Slags Siddefurbe, der kun var meget lidt bekvemme.

Phileas Fogg betalte Hinduen med Seddelpenge, der blev tagne ud af den bekjendte Badsæk. Passespartout saae aldeles ud, som om man havde trukket Banknoterne ud af hans Indvolde. Mr. Fogg tilbød nu Sir Francis Cromarty at deltage i Turen til Banestationen i Allahabad. En enkelt Passager til vilde ikke trætte det kæmpemæssige Dyr.

Fødevarer blev kjøbt i Rholbh. Sir Francis Cromarty tog efter en Del Besværligheder Plads i den ene af Siddefurbene, og Phileas Fogg anbragte sin værdige Person i den anden. Passespartout satte sig paa strævs over Forhøjningen mellem sin Herre og Generalen. Hans tidlig erhvervede Færdighed i Gymnastiken gjorde, at han aldeles ikke følte sig besværet af dette unægtelig mindre bekvemme Sæde. Parseren tog Plads paa Elefantens Hals. Kl. 9 forlod Selskabet Byen og forsvandt inden ret længe i den tætte Palmeskov.

Colote Kapitel.

Phileas Fogg og hans ledsagere vover sig gennem Indiens Skove, og hvad der senere hænder.

Rejviseren holdt til højre fra den afstufne Vej, der skulde tages under Arbejde, for saa meget som mulig at forforte den lange Fart, man skulde gjøre. Den afstufne Bane var nemlig meget bugtet paa Grund af Forgreningerne af Vindhøjbjergene og gik ikke den forreste Vej, ad hvilken Phileas Fogg havde Interesse af

at rejse. Parseren, der var meget fortrolig med Beje og Stier i Landet, paastod, at han vilde vinde fem Mil ved at gaa lige gennem Skoven, og man stolede paa, hvad han sagde.

Phileas Fogg og Sir Francis Cromarty, der sad nedfunkne lige til Halsen i deres Siddefurde, blev stødt meget ubehagelig paa Grund af Elefantens korte Trav, men de udholdt Rystningen med ægte britisk Flegma. De talte meget lidt og kunde næppe skimte hinanden.

Passepourtout, der sad saa højt til Vejrs paa Dyrets Ryg og var direkte udsat for alle Stødene, passede, efter modtagen Advarsel af sin Herre, nøje paa at holde Tungen lige i Munden, thi han vilde meget nødig af Banvare bide den af. Den skikkelige Fyr, der snart blev fastet frem paa Elefantens Hals og snart helt tilbage paa dens Lænder, gjorde Volter som en Clown paa en Trampolin. Men han var desuagtet glad og fornøjet, lo midt under sine Luftspring, og af og til tog han op af sin Lomme et Stykke Sukker, som den kloge Riouni greb med sin Snabel uden et eneste Djeblif at afbryde sit jævne Trav.

Efter to Timers Fart standsede Vejviseren Elefanten og lod den hvile en Time. Dyret asbed Trægrene og Buske efter først at have slukket sin Tørst i et nærliggende Vandløb. Sir Francis Cromarty beklagede sig ikke over denne Standning, han var rystet aldeles sønder og sammen. Mr. Fogg syntes at befinde sig lige saa vel, som om han nylig var staaet op af sin gode Seng.

— Han maa jo være af Jærn, sagde Generalen og betragtede ham med Beundring.

— Af Smedejærn, svarede Passepourtout, der var bestæftiget med at arrangere en let Frokost.

Klokken henad tolv gav Vejviseren Signal til Afrejse. Landet fik nu stadig et mere og mere vildt Udseende. Efter de store Skove kom mindre, der bestod af Tamarinther og Dværgpalmer, samt vidtstrakte, tørre

Sletter, der var oversaaede med store Stenblokke. Hele denne Del af øvre Bundelfund, som sjælden besøges af rejsende, bebød af en fanatist Besolkning, der holder fast ved den hinduistiske Religions forfærdeligste Ceremonier. Englændernes Herredømme har ikke kunnet befæste sig i en Egn, der i saa høj Grad staar under Rajahernes Indflydelse.

Flere Gange saae man Starer af vilde Hinduer, der gjorde truende Fagter, naar de saae den hurtige firsodede passere. Men Parseren undgik dem saa meget som mulig; thi han ansaa dem for Folk, hvem det ikke var raadeligt at møde. Man saae kun saa Dyr den Dag, ikke stort andre end Aber, der flggede for de rejsende med tusende Krumspring og Grimacer, som morede Passerpartout overordentlig.

En Tanke bestæftigede ham meget levende. Hvad vilde Mr. Phileas Fogg gjøre med Elefanten, naar han i god Behold var naaet til Stationen i Allahabad? Vilde han tage den med sig? Umuligt! Naar man lagde Omkostningerne for Transporten til Indkjøbsprisen, vilde Dyret jo ligesrem ruinere ham. Vilde han sælge Elefanten eller atter skjænke den Friheden? Det skikkelige Skrog fortjente virkelig, at man viste den en vis Opmærksomhed. Hvis Mr. Fogg vilde give ham — Passerpartout — Dyret, vilde han virkelig være meget forelegen ved at modtage denne Gave. Alt dette kunde ikke andet end bestæftige ham levende.

Klokken otte om Aftenen havde man passeret den første Række af Vindhøjbjergene, og de rejsende gjorde Holdt ved Foden af deres nordlige Affald, i en aldeles forfalden Bungalo.

Den Strækning, man denne Dag havde tilbagelagt, udgjorde mellem sex og syv Mil, og et lige saa stort Stykke Vej havde man tilbage, før man naaede Stationen i Allahabad.

Natten var kølig. Inde i Bungalo'en tændte Parseren en Ild af tørre Grene, og Barmen føltes meget

velgjørende. Aftensmaaltidet, der bestod af Fødevarer, som var indkjøbte i Kholby, indtoges med den samme Appetit, som man altid har, naar man er træt efter en Dags Anstrængelse. Samtalen, der begyndte med nogle korte Sætninger, endte snart med lydelig Snorken. Vejviseren vaagede hos Kiouni, der stod og sov, hvilende Hovedet paa en Trægren. Ingen særlig mærkelig Begivenhed indtraf i Løbet af Natten. Nogle uhyggelige Brøl af Tigre og Pantere, blandede med stærende Skrig af Aber, forstyrrede undertiden Tavsheden. Men de glubste Dyr holdt sig til Skrig og Brøl og gjorde intet fjendtligt Skridt mod Gæsterne i Bungalo'en. Sir Francis Cromarty sov tungt, som en tapper Soldat, der er udmattet af Træthed. Passespartout derimod sov urolig og under hestige Drømme. Mr. Fogg laa saa stille, som havde han ligget i sit tavse Hus i Saville-row.

Al ser om Morgenens satte man sig atter i Marsch. Vejviseren haabede at kunne naa Stationen i Allahabad samme Aften. Mr. Fogg tabte saaledes kun en Del af de otte og fyrrethve Timer, han havde sparet, fra det han begyndte Rejsen.

Man færdedes langs de sidste Udløbere i Bindhya-bjærgene. Kiouni havde atter begyndt sit raske Trav. Ved Middagstid. styrede Føreren Dyret uden om Staden Kallenger, der ligger ved Cali, en af Ganges's Bifloder. Han undgik altid behøvede Steder, i det han søgte sig mere i Sikkerhed paa de øde Strækninger omkring den mægtige Flods Leje. Stationen Allahabad laa i ikke fuldt tre Mils Afstand mod Nordost. Man gjorde Holdt under en Gruppe af Bananer, med hvis funde og saftige Frugter man gjorde sig rigtig til gode. Al. to gik Rejsen gennem en meget tæt Skov, der skulde passeres i en Strækning af over en halv Mil. Vejviseren fandt det bekvemt at færdes under det rige Løvhang. Man havde hidtil ikke mødt nogen væsentlig Hindring, og Rejsen syntes at ville løbe af uden

Uheld, da Elefanten pludselig standsede og viste Tegn til Uro.

— Hvad er det? spurgte Sir Francis Cromarty, i det han strakte Hovedet ud af sin Kuro.

— Jeg veed det ikke, Hr. Officer, svarede Parseren, i det han lyttede til en besynderlig Støj, der kunde høres gennem de tætte Brene.

Nogle Djebliske efter blev Støjen tydeligere. Man syntes i lang Afstand at høre Sang af Mennesker og Toner af Messinginstrumenter.

Passépartout var lutter Dje og Dre. Mr. Fogg ventede rolig uden at sige et eneste Ord.

Parseren sprang ned paa Jorden, tøjrede Elefanten til et Træ og løb ind i Skoven. Nogle Minutter efter kom han tilbage igjen.

— En Procession af Brahminer, der kommer her hen imod. Hvis det er os muligt, maa vi undgaa at blive fete.

Føreren gjorde Elefanten løs fra Træet, førte den ind i en Tjfnng og bad de rejsende ikke sætte deres Fod paa Jorden. Selv holdt han sig rede til at entre op paa sin Plads paa Dyret, i Fald det skulde blive nødvendigt at flygte. Men han haabede, at Skaren vilde passere forbi uden at mærke noget; thi det tætte Røvbærk skjulte dem fuldstændig.

Den disharmoniske Lyd af Stemmer og Instrumenter kom nærmere. Ensomme Sange blandede sig med Lyden af Trommer og Gymbeler. Snart viste Spidsen af Processionen sig under Træerne i omtrent halvtredstindstyve Strids Afstand fra den Plads, hvor Mr. Fogg og hans Vedsagere befandt sig. De kunde gennem Træerne let skjelne det besynderlige Personale, som deltog i denne religiøse Ceremoni.

I den forreste Række gik Præster med Mitra paa Hovedet og klædte i lange, prægtig udstyrede Rapper. De var omgivne af Mænd, Kvinder og Børn, der sang et Slags Rigsalme, afbrudt med lige lange Mellemrum

af Slag paa Tam-Tams og Gymbeler. Bag dem førtes paa en Karre med store Hjul en uhyggelig Billedstøtte, der blev trukken af Zebuoger med rige Seletøjer og Tæpper. Denne Billedstøtte havde fire Arme, dens Krop var malet mørkerød, Djnene var vilde, Tungen hang langt ud af Munden, og Læberne var farvede med Zinnober. Omkring Halsen var bundet et Halsbaand af Dødningshoveder, og omkring Livet saae man et Bælte af afhuggede Hænder. Statuen stod oprejst paa en ombæltet Kæmpe uden Hoved. Sir Francis Cromarthy gjenkjendte denne Billedstøtte.

— Gudinden Kali, hvistede han, Kjærlighedens og Dødens Gudinde.

— Dødens, lad gaa! men Kjærlighedens, nej stop! sagde Passespartout sagte. Et saadant rædsomt grimt Staberak!

Parseren gjorde Tegn til, at han skulde forholde sig tavst.

Omkring Statuen gik en Sværm af gamle Fatirer, der var malede i Ansigtet med Ofte, og hvis Krop var fuld af indridsede Kors, fra hvilke Blodet dryppede, rigtig djævlebesatte Stabninger, der ved de store hinduistiske Ceremonier endnu den Dag i Dag kaster sig under Jaggernautvognens Hjul.

Efter dem kom nogle Brahminer, klædte i kostbare, rigt udstyrede orientalske Dragter, og som slæbte en Kvinde med sig, der knap formaaede at staa paa sine Fødder.

Denne Kvinde var ung og hvid, som en europæisk Dame. Hendes Hoved, Hals, Skuldre, Ører, Arme, Hænder og Læer var fuldt besatte med Juveler, Halsbaand, Armbaand, Kæder og Ringe. En Tunika, indvævet med Guld og overtrukket med det fineste Musselin, gjengav Omridsene af hendes Figur.

Bag denne unge Kvinde kom Bagten, væbnet med dragne Sabler og lange Pistoler stukne i Bælterne. Den bar et Lig paa en Pallankin. Det var Liget af

en Olding, klædt i en Rajahs kostbare Dragt, med perlebroderet Turban, Kaabe, virket af Silke og Guld, Kaschmirsbælte, besat med Diamanter, og prægtige Baaben, som han bar i Egenstab af indisk Fyrste.

Derpaa kom Musikanter og et Følge af Fanatikere, hvis Skrig undertiden overdøvede Larmen af Instrumenterne, og dermed sluttede Optoget.

Sir Francis Cromarty betragtede al denne Pragt med en bekmret Mine og sagde til Vejviseren:

— En Sutth!

Parseren nikkede og lagde den ene Finger paa Munden. Den lange Procession gik langsomt frem under Træerne, og snart var de sidste Rækker forsvundne i Skoven.

Lidt efter lidt dæmpedes Lyden af Sangen. Nogle Skrig hørtes endnu i lang Afstand, men endelig efterfulgtes hele dette Optog af en dyb Tavshed.

Phileas Fogg havde hørt de Ord, som Sir Francis Cromarty havde sagt, og saa snart Processionen var forsvunden, spurgte han:

— Hvad er en Sutth?

— En Sutth, Mr. Fogg, svarede Generalen, er en Mennekesofring, som sker frivillig. Denne Kvinde, som De nylig saae, skal brændes i Morgen tidlig ved Daggrøn.

— De Uslinger! udbød Passpartout, der ikke kunde holde sin Brede tilbage.

— Og Riget? spurgte Mr. Fogg.

— Det er, svarede Føreren, Riget af Fyrsten, hendes Mand, en uafhængig Rajah i Bundelkund.

— Hvad! udbød Phileas Fogg forundret, men uden at hans Stemme forraadte den mindste Bevægelse, saadanne barbariske Skikke findes endnu i Indien, og Englænderne har ikke kunnet udrydde dem?

— I den største Del af Indien, svarede Sir Francis Cromarty, forekommer der ikke længer saadanne Ofringer. Men vi kan ikke udøve nogen Indflydelse

paa disse vilde Egne, særlig ikke paa dette Bundelfund. Hele den nordlige Del af Bindhabjærgene vedbliver stadig at være en Skueplads for Mord og Plyndringer.

— Den ulukkelige! mumlede Passpartout. At blive levende brændt!

— Ja, svarede Generalen, brændt, og blev hun det ikke, kan De ikke tænke Dem, i hvilken ussel Stilling hun vilde blive bragt af sine Slægtninge. Man vilde rage Haaret af hende, man vilde ikke give hende anden Føde end nogle Skaale Ris, man vilde forstøde hende, hun vilde blive betragtet som et urent Væsen og vilde til Slutning dø i en eller anden Krog som en skabet Hund. Udsigten til en saa forfærdelig Tilværelse driver ogsaa meget oftere disse ulukkelige til at underkaste sig en saadan Straf end Kjærligheden og den religiøse Fanatisme. Undertiden er Dsringen dog virkelig frivillig, og Regeringen maa energisk træde imellem for at forhindre den. For nogle Aar siden boede jeg i Bombay, da en Dag en ung Enke indfandt sig hos Gubernøren for at anmode om Tilladelse til at blive brændt samtidig med Mandens Lig. Som man let kan forstaa, afflog Gubernøren denne Anmodning, men Enken forlod da Byen og flygtede til en uafhængig Rajah, hvor hendes Dsring fuldbyrdedes.

Under Generalens Beretning rystede Vejviseren stadig paa Hovedet, og da hin hørte op med at tale, sagde han:

— Den Dsring, der skal finde Sted i Morgen tidlig, er ikke frivillig.

— Hvoraf veed De det? spurgte Sir Francis.

— Na, den Historie kjender alle Menneſter i Bundelfund, svarede Vejviseren.

— Men den stakkels Kvinde synes ikke at gjøre nogen Modstand, bemærkede Sir Francis.

— Det kommer af, at man har gjort hende ør i Hovedet ved Røgning med Opium.

— Hvor fører man hende nu hen? spurgte Sir Francis.

— Til Pagoden i Billaji, en halv Mil her fra, hvor hun skal tilbringe Natten for at afvente den Tid, da Dsringen skal finde Sted.

— Og naar skal den finde Sted?

— I Morgen ved Daggrn.

Efter dette Svar lod Vejviseren Elefanten træde ud af den tætte Tynning og entrede selv op paa Dvrets Hals. Men i det Djeblig, han skulde sætte det i Gang igjen, bad Mr. Fogg ham lade være, og i det han vendte sig om til Sir Francis Cromarty, sagde han:

— Om vi reddede denne Kvinde?

— Redde hende, Mr. Fogg! udbrød Generalen.

— Jeg har endnu 12 Timer at løbe paa, og jeg kan anvende dem dertil.

— De er en Mand med Hjærte, sagde Sir Francis.

— Undertiden, svarede Phileas Fogg ligesfrem, naar jeg har god Tid.

Trettende Kapitel.

Passespartout erfarer endnu en Gang, at Lykken staar den tapre bi.

Forlaget var forbovent, fuldt af Banstseligheder, maaste endog uigjennemførligt. Mr. Fogg udsatte ved det sit Liv eller i det mindste sin Frihed og sølgelig det heldige Udfald af Rejsen; men han tøvede dog ikke. I øvrigt fandt han i Sir Francis en resolut Medhjælper.

Passpartout stillede sig fuldstændig til Raadighed. Hans Herres Idè oplivede ham i højeste Grad. Han følte sig nu overbevist om, at der fandtes et Hjærte, en Sjæl under dette Dække af Is, og han begyndte at synes udmærket godt om Phileas Fogg.

Der var nu blot Vejviseren tilbage. Hvilket Parti vilde han tage i Sagen? Han holdt vel dog i Grunden med Hinduerne? Vilde han ikke være ligesvem med, maatte man i det mindste sikre sig hans Neutralitet.

Sir Francis Cromarty henvendte sig til ham med et Spørgsmaal i saa Henseende.

— Jeg er Parser, og Kvinden er Parserinde, befal over mig!

— Bravo, Vejviser! sagde Mr. Fogg.

— Men kom vel i Hu, vedblev Parseren, vi vover ikke blot vort Liv, men vi udsætter os for forfærdelige Straffe, hvis vi bliver fangne. Dette maa De tage i Betragtning.

— Det har vi allerede gjort, svarede Mr. Fogg. Efter min Anstuelse bør vi vente til Nattens Frembrud med at handle.

— Det er ogsaa min Mening, sagde Vejviseren.

Den skikkelige Hindu meddelte derpaa nogle Oplysninger angaaende Offeret. Hun var en Hinduerinde, berømt for sin Skønhed, af Parserrace og Datter af rige Forældre i Bombay. Hun havde i denne By modtaget en fuldstændig engelsk Opdragelse, og hele hendes Maade at være paa var som en europæisk Dame. Hendes Navn var Nouda.

Hun var forældreløs og blev gift med Rajahen af Bundelkund. Tre Maaneder efter Giftermaalet blev hun Enke. Da hun indsaa den Skæbne, som ventede hende, flygtede hun, men blev snart fangen, og Rajahens Slægtninge, der havde Interesse af hendes Død, overgav hende til den Straf, som hun ikke syntes at kunne undgaa.

Denne Fortælling kunde ikke andet end bestyrke Mr. Fogg og hans ledsagere i deres ædle Beslutning. Man blev enig om, at Føreren skulde styre Elefanten hen imod Pillaji-Pagoden, til hvilken de skulde nærme sig saa hurtig som mulig.

En halv Time efter blev der gjort Holdt i en Lund, der laa en fem Hundrede Skridt fra Pagoden, som man ikke kunde se; men Larmen fra Fanatikerne kunde man tydelig høre. Man raadslog nu om, hvorledes man skulde nærme sig Offeret. Føreren vidste, at det var i Pillaji-Pagoden, at den unge Kvinde var indespjuttet. Kunde man komme der ind gennem en af Portene, medens hele Banden sov, eller maatte man søge at faa slaaet et Hul i en af Væggene?

Det kunde ikke afgjøres, før man befandt sig paa selve Stedet? Men hvad der ikke kunde være underkastet Tvivl, var, at Bortførelsen maatte finde Sted om Natten, før Offeret ved Daggrøn skulde føres bort for at brændes. Naar Processionen havde taget sin Begyndelse, kunde hun ikke frelses ved nogen Mellemkomst fra Menneskers Side.

Mr. Fogg og hans ledsagere afventede Natten. Da Mørkets Skygger havde bredt sig over Egnen — Kloken var da sex om Aftenen — besluttede de at foretage en Rekognoscering om Pagoden. Fakirernes Skrig døde just nu hen. Det var disse Hinduers Vane at beruse sig i „Hang“, et Slags Opium i flydende Form, og det var derfor ikke umuligt, at man kunde liste sig igjennem deres Rækker helt hen til Templet.

Parseren, der viste Mr. Fogg, Sir Francis Cromarty og Passpartout Vej, gik tavst frem gennem Skoven. Efter at de en halv Snæs Minutter havde listet sig frem mellem Træerne, kom de til Bredden af en lille Åa og saae der en Høj af opstablet Ved, som blev oplyst ved Jærnstænger, der bar brændende Harpiksstykker. Det var Baalet, der bestod af kostbart Sandeltræ og var overstænket med vellugtende Olier. Oven

paa Baalet laa Rajahens balsamerede Legeme, der skulde brændes samtidig med hans Enkes. Hundrede Skridt fra Baalet hævede sig Pagoden, hvis Minareter ragede højt op over Trærnes mørke Kroner.

— Her hen, sagde Vejviseren sagte; fordoblende sin Forsigtighed og fulgt af de tre andre listede han sig frem gennem Græsset.

Tabsheden afbrødes kun af Vindens Susen gennem Trærnes Grene.

Vejviseren standsede ved den nederste Kant af en aaben Plads, der oplystes af nogle Harpirfakler.

Overalt paa Marken hvilede Grupper af sovende, der var overvældede af Rusen. Man kunde fristes til at tro, at man havde en Slagmark for sig, bedækket af døde. Mænd, Kvinder og Børn, — alle laa de hulter til bulter. Fra nogle af de berusede hørtes af og til en hææs Rallen.

Længere borte mellem Trærne saas Villaji-Templet — dog kun meget utydeligt. Men til Vejviserens store Overraskelse vaagede ved Indgangen Rajahens Vagt med dragne Sabler. Man maatte ogsaa antage, at der ligeledes inde i Templet blev vaaget af Præster.

Parseren gik ikke længere frem. Han havde indset Umuligheden af at forcere Indgangen til Templet, og han trak sig tilbage med sine ledsagere.

Phileas Fogg og Sir Francis Cromarty havde ligesom han indset, at ethvert Forsøg vilde være unyttigt paa denne Kant.

De standsede og talte sagte sammen.

— Lad os vente, sagde Generalen. Klokken er endnu ikke mere end otte, og det er meget muligt, at ogsaa denne Vagt bukker under for Sønnen.

— Det er virkelig muligt, svarede Parseren.

Phileas Fogg og hans ledsagere slog sig da til Ro under et Træ og ventede. Tiden forekom dem lang. Vejviseren forlod dem undertiden for fra Skovkanten at foretage sine Jagttagelser. Rajahens Vagt holdt sig

vedvarende vaagen, og et svagt Lysskjær skinnede ud gennem Pagodens Vinduer.

Man ventede paa denne Maade lige til Midnat. Situationen forandrede sig ikke, den samme Bevogtning udenfor vedblev stadig. Det var indlysende, at man ikke kunde stole paa, at Vagten vilde falde i Søvn. Formodentlig havde man ikke givet den noget Hang, for at den ikke skulde beruse sig. Man maatte derfor finde paa et andet Middel og trænge ind i Pagoden gennem en, et eller andet Sted i Muren tilvejebragt, Åbning. Der stod da tilbage at faa at vide, om Præsterne vaagede lige saa samvittighedsfuldt ved Offeret, som Soldaterne ved Templets Port.

Efter endnu en Samtale gjorde Vejviseren sig i Stand til at begive sig paa Vej. Mr. Fogg og Sir Francis fulgte ham. De gjorde en lang Omvej for at komme til den modsatte Side af Pagoden.

Klokken halv et om Natten kom de til Foden af Muren uden at have mødt noget Menneſke. Der var ikke bleven udsat nogen Vagt paa denne Side, paa hvilken der hverken fandtes Vinduer eller Porte.

Natten var mørk, Maanen, som var i sidste Kvarter, var indhyllet i tætte Skyer. De høje Træer gjorde, at Mørket blev endnu tættere.

Men det var ikke nok med, at man var naaet frem til Pagodens Mur, man maatte ogsaa gjøre en Åbning i den. Til at foretage denne Operation havde hverken Phileas Fogg eller hans Redsagere andet Værktøj end deres Lommeknive. Til alt Held bestod Væggene dog kun dels af Teglsten, dels af Brædder, og en saadan Væg kunde ikke være saa vanskelig at komme igennem. Naar blot de første Teglsten var tagne ud, vilde det være let ogsaa at faa de andre bort.

Man tog fat paa Arbejdet og gjorde saa lidt Støj som mulig. Parseren og Passespartout arbejdede ibrig med at gjøre Teglstenene løse for at faa en to Fod bred Åbning.

Arbejdet stred hurtig fremad, da der hørtes et Raab fra Templets Indre, og Djebliffet efter besvarede dette Raab udenfor.

Passepourt og Vejviseren afbrød deres Arbejde. Var de blevne overraskede, havde nogen gjort Ansfrig? Almindelig Forsigtighed bød dem at fjærne sig — hvilket de ogsaa gjorde samtidig med Sir Francis Cromarty og Phileas Fogg. De lagde sig ned i Græsset og ventede paa, at Giv-Agt-Raabene, hvis der virkelig var blevet udstødt saadanne, skulde høre op igjen, og de atter kunde tage fat paa deres Arbejde.

Men uheldigvis viste der sig ogsaa Bagt ved Pagodens Bagside, og den blev staaende der for at forhindre, at nogen nærmede sig. De fire Mænds Arbejde kunde umulig gjenoptages. Da de altsaa ikke kunde komme hen til det beklagelsesværdige Offer, hvorledes skulde de saa kunne frelse hende? Sir Francis tnggede i Fortvivlelse paa sine Negle, Passepourt var ude af sig selv, og Vejviseren formaaede næppe at styre ham. Phileas Fogg var derimod kold og rolig og gav ikke sine Følelser til Kjende.

— Vi har nu ikke andet at gjøre end at begive os her fra, sagde Generalen.

— Ganste rigtigt, svarede Vejviseren, vi har ikke andet at gjøre end at begive os paa Vej.

— Bent, sagde Fogg, det er tids nok, naar jeg er i Allahabad i Morgen før Midnat.

— Men veed De da noget Raad? spurgte Sir Francis Cromarty. Om nogle Timer dages det, og . . .

— Tilfældet kan maasse være os gunstigt i sidste Djeblif.

Generalen saae ud, som havde han Lyst til at læse et Svar i Phileas Foggs Dine. Hvad gjorde vel denne kolde Englænder Regning paa? Agtede han i det Djeblif, den unge Kvinde skulde brændes, at styrte frem og rive hende fra hendes Bødler? Det vilde være van-

vittigt, men hvem indestod for, at denne Mand ikke var vanvittig? Ikke desto mindre samthæftede Francis Cromarty i at vente, lige til den forfærdelige Scene skulde finde Sted. Vejviseren lod imidlertid ikke sine ledsagere blive paa det Sted, hvor de havde taget deres Tilflugt, men førte dem til den forreste Del af den aabne Plads i Skoven. Der fra kunde de, skjulte af en tæt Trægruppe, holde Udsigt med de Folkehobe, som laa og sov i den mørke Nat.

Passépartout, der var klaret op i et af Træerne, havde udgrundet en Plan, der før som et Lyn gennem hans Hoved og halsstarrig holdt sig fast der.

Han havde begyndt at sige til sig selv: hvilken Galstap! og nu gjentog han: hvorfor ikke, naar alt kommer til alt! Det er en Maade, maaske den eneste, og med saadanne Dumrianer . . .

Passépartout gav imidlertid ikke sin Tanke Ord, men nøjedes med at lade sig glide ned ad Grenen, som derved højede sig næsten helt til Jorden.

Tiden gik, og snart tilkjendegav nogle lyse Striber, at Dagningen nærmede sig. Men Mørket var alligevel endnu temmelig dybt.

Djæbliffet kom. Grupperne af de sovende fik Liv, alle rejste sig. Slag paa Tam-Tams lød paa Pladsen, Sange og Skrig begyndte paa ny. Timen var kommen, da den uhyggelige skulde dø.

Ogsaa Pagodens Porte aabnede sig. Et stærkt Anstjær strømmede ud derfra. Mr. Fogg og Sir Francis Cromarty kunde tydelig se Offeret, der var stærkt belyst, og som slæbtes ud af to Præster. Det forekom dem endog, som om den uhyggelige, i det hun frigjorde sig fra Indflydelsen af Berusningen, drevet af en naturlig Selbopholdelsesdrift søgte at undslippe fra sine Bødler. Sir Francis's Hjærte bankede voldsomt, og da han konvulsivt greb Phileas Fogg's Haand, følte han, at denne Haand indeholdte en Kniv.

I dette Djæblif satte Skaren sig i Bevægelse.

Den unge Kvinde var falden tilbage i den Døs, som var fremkaldt ved Røgningen med Opium. Hun gik frem mellem Fakirerne, der ledsagede hende under religiøse Taler.

Phileas Fogg og hans ledsagere listede sig tæt efter Folkemassen og fulgte med.

To Minutter efter kom de til Bredden af den lille Aa og standsede i mindre end halvtredshundrede Skridts Afstand fra Baalet, paa hvilket Rajahens Legeme laa. I Halvmørket saae de, hvorledes Offeret laa aldeles kraftsløst udstrakt ved Siden af sin Ægtefælles Lig.

En Fakkell blev holdt til Baalet, og det med Olie bestrøgne Bed sængede strax og flammede i Vejret.

I dette Djeblig holdt Sir Francis og Vejviseren Phileas Fogg fast, som i et Anfald af vanvittig Forbovenhed vilde styrte hen imod Baalet.

Phileas Fogg havde allerede slidt sig løs, da Scenen pludselig forandrede. Der hørtes et Udbrud af Forsærdelse, og hele Folketoben kastede sig næsegrus ned paa Jorden i Angest.

Den gamle Rajah var altsaa ikke død, thi man saae ham i Hast rejse sig op, som et Spøgelse løfte den unge Kvinde paa sine Arme og stige ned fra Baalet midt i den hvirvlende Røg, der gav ham et underligt, fantastisk Udseende.

Fakirerne, Soldaterne, Præsterne, alle laa, grebne af en pludselig Forstrækkelse, med Ansigtet fast trykket til Jorden og vovede ikke at opløste deres Dine for at betragte et saadant Mirakel!

Det livløse Offer hvile endnu i den stærke Mand's Arme, uden at hun syntes at tynde det mindste paa dem. Mr. Fogg og Sir Francis Cromarty stod stille, Parseren havde sænket sit Hoved, og Passerpartout var uden Tvivl ikke mindre stærkt greben! . . .

Den til Livet gjenvalte passererede paa denne Maade forbi det Sted, hvor Mr. Fogg og Sir Francis Cromarty stod, og sagde hurtig:

— Lad os skynde os af alle Kræfter!

Det var Passpartout selv, som var krøben frem til Baalet, medens Røgen slog ned rundt omkring. Det var Passpartout, som havde revet den unge Kvinde ud af Dødens Arme. Det var Passpartout, som spillede sin Rolle forøvrent, men med Held, og passerede gennem den rædselsfulde Hob.

Nogle Djeblikke efter forsvandt de alle fire i Skoven, og Elefanten førte dem bort i skarpt Trav. Men uvittige Raab og Skrig, ja endog en Kugle, der gennem-borede Phileas Fogg's Hat, viste, at Lysten var opdaget.

Paa det brændende Baal laa nemlig ganske rigtig den gamle Rajah's døde Legeme endnu. Præsterne, som først kom sig af Skrækken, havde indset, at en dumdriftig Bortførelse var iværksat.

De havde strax skyndt sig ind i Skoven, og Soldaterne var fulgte efter dem. Man havde løsnet nogle Skud, men Kvinderøverne flygtede i Firspring, og efter nogle Djeblikkes Forløb var de uden for Kuglernes og Pilenes Rækkevidde.

Fjortende Kapitel.

Phileas Fogg færdes gennem den herlige Gangesdal uden at tænke paa at betragte den.

Den dristige Bortførelse var lykkedes. En hel Time efter lo Passpartout over det heldige Udfald. Sir Francis Cromarty havde trykket den usforsædte Fyrs Haand. Hans Herre havde sagt: Well! til ham — et Ord, som i denne Gentlemans Mund betød, at han i højeste Grad syntes om noget. Hertil havde

Passepourtout svaret, at hele Verden tilkom hans Herre. For ham, Passepourtout, havde det hele kun været en Morstab, og han maatte briste i Latter, naar han tænkte paa, at han, den forhenbærende Gymnastiker, Exsergenten ved Brandkorpsen, i nogle Djebliske havde været en balsameret Rajah og en fortryllende Kvindes Mand.

Hvad den unge Hinduerinde angik, havde hun ikke haft Bevidsthed om, hvad der tildrog sig. Indsvøbt i Rejsetæpper laa hun i en af Siddeskurvene.

Elefanten travede, styret med fuldstændig Sikkerhed af Parseren, gennem den endnu mørke Skov. En Time efter at den havde forladt Pillaji-Pagoden, kom den ind paa en umaadelig Slette. Klokkerne synt gjorde man Holdt. Den unge Kvinde laa vedblibende i fuldstændig Asmagt. Vejviseren gav hende et Par Glurke Vand og Cognac at drikke, men Indflydelsen af Opiumsmagningen ophørte ikke endnu.

Sir Francis Cromarty, der kjendte Virkningen af den Beruselse, som opstaar ved Indaandingen af Opiumsdampe, nærrede imidlertid ikke nogen Uro for hendes Skjld.

Men selv om Generalen ikke følte nogen Uro med Hensyn til hendes Helbred, var han derimod ikke slet saa rolig angaaende hendes Fremtid. Han sagde rent ud til Phileas Fogg, at hvis Mrs. Aouda blev i Indien, vilde hun sikkert atter falde i Bødlernes Hænder. Disse af Djævlene besatte Fanatikere var spredte overalt paa Halvøen, og de vilde ganske vist, til Trods for det engelske Politiske Arbejdsomhed, vove atter at bemægtige sig deres Offer, hvad enten de maatte søge det i Madras, i Bombay eller Calcutta. Sir Francis fortalte som Grund til denne Formodning en Begivenhed af samme Art som den, der nu var hændet. Efter hans Overbevisning var den unge Kvinde ikke i Sikkerhed, før hun havde forladt Indien.

Phileas Fogg svarede Sir Francis, at han satte

stor Pris paa hans Oplysninger og skulde lægge sig dem paa Hjærte.

Klokken ti tilkjendegav Vejviseren, at man var naaet til Stationen i Allahabad. Der fortsattes den afbrudte Jærnvej, hvis Tog paa en Dag og en Nat tilbagelægger Afstanden mellem Allahabad og Calcutta.

Phileas Fogg maatte altsaa komme i rette Tid til at kunne følge med det Dampskib, som den følgende Dag, den 25de Oktober, Klokken tolv afgik til Hongkong.

Den unge Kvinde flyttedes ind i et Værelse i Stationsbygningen. Passespartout fik det Hverv at gaa ud og kjøbe forskjellige Toiletgjenstande til hende, Shawl, Overstykke m. m., hvad han kunde finde paa, og hans Herre gav ham Lov til at bruge saa mange Penge dertil, han vilde.

Passespartout begav sig strax ud og løb Gade op og Gade ned gennem Byen. Allahabad, o: Guds Stad, regnes blandt de helligste Byer i Indien, i det den nemlig er bygget ved Sammenløbet af to hellige Floder, Ganges og Jumna, til hvis Bende Pilegrimme valfarter fra alle Kanter af Halvøen. Man veed i øvrigt, at i Følge Ramahanas Legender har Ganges sin Kilde i Himmelen, hvorfra den, takket være Brahma, flyder ned til Jorden.

Alt imens Passespartout gjorde sine Indkjøb, havde han hurtig beset Staden, der i fordums Tid forsvaredes af en npperlig Fæstning, som nu er Statsfængsel. Denne By havde tidligere stor Handel og Industri. Men Passespartout, der forgjæves søgte efter et Modemagasin, som om han besandt sig i Regent-Street i London, nogle faa Skridt fra Former & Comp., kunde ikke faa de Sager, han vilde have — en Kjole af stotst Løj, en rød Mantille og en Raabe af Odderskind — undtagen hos en uforstammet dhr Jøde, hvis Sager han alligevel ikke tøvede med at betale med fem og halvfjerdsindstyve Pund. Da det var gjort, vendte han triumferende tilbage til Stationen.

Mrs. Mouda begyndte at komme til sig selv igjen. Virkningen af den Behandling, Pillaji-Præsterne havde ladet hende undergaa, forsvandt mere og mere, og hendes smukke Dine fik hele deres hinduistiske Klarhed igjen.

Naar Kongestjalden Ugaf-Uddaul priser Dronning Ahmehnagaras Skønhed, udtrykker han sig saalunde:

„Hendes glinsende Haar omslutter de harmoniske
„Omrids af hendes fine, hvide Kinder, der stråler af
„Sundhed. Hendes ibentræsorte Djenbrun har Form
„af Kamas, Kjærlighedsgudens Bue, og under hendes
„lange Silke-Djenhaar, i den sorte Pupil i hendes store,
„klare Dine svømmer, ligesom i Himalayas hellige
„Søer, det rene Gjenstind af det himmelske Lys. Fine
„og blændende hvide glimter hendes Tænder mellem de
„smilende Læber, som Dugperlerne i en Granatblomsts
„halvåabne Bæger. Hendes smaa Dren, hendes bleg-
„røde Hænder, hendes dejlige Fødder, spæde som Lotos-
„plantens Knopper, stråler af de skønneste Ceylonperler
„og de prægtigste Golcondadiamanter. Hendes ranke
„Midje, som man kan omspænde med en Haand, for-
„højer Hosternes herlige Form og Yppigheden i hele
„hendes Figur, i hvilken den blomstrende Ungdom viser
„de rigeste Skatte, og Silkefolderne i hendes Tunica
„forraader, at hun er bleven modelleret i Sølvs af
„Vivacarmas, den evige Billedhugger, guddommelige
„Haand.“

Disse blomstrende Ord vilde han upaatvivlelig ogsaa have anvendt paa Mrs. Mouda, hvis han havde kjendt hende. Sikker er det, at hun var en fortryllende Kvinde, ogsaa i den fulde europæiske Betydning af Ordet. Hun talte særdeles godt Engelsk, og Vejviseren overdrev ikke, naar han sagde, at den unge Parserinde var bleven aldeles forvandlet ved Opdragelsen.

Smidlertid skulde Toget nu forlade Stationen i Allahabad. Parseren havde indfundet sig der. Mr. Fogg udbetalte ham den Løn, han var kommen overens med ham om, uden at lægge en eneste Hvid til. Dette

forundrede Passpartout, der vidste, hvor meget hans Herre havde hans Paalidelighed som Vejviser at takke for. Parseren havde ogsaa bobet sit Liv i Pillaji-affæren, og hvis Hinduerne fik fat i ham, vilde han vanstelig undgaa deres Hævn.

Spørgsmaalet om Kiouni stod dog tilbage. Hvad skulde man gjøre med den for en saa høj Sum købte Elefant?

Phileas Fogg havde imidlertid allerede fattet sin Beslutning i denne Sag.

— Hør du, Parser, sagde han til Vejviseren, du har forrettet din Tjeneste godt. Jeg har betalt dig, hvad du skulde have, men ikke din Hengivenhed. Vil du have Elefanten, saa tilhører den dig.

Vejviserens Dine Iynede.

— Det er jo en Formue, Deres Herlighed skænker mig! udbød han.

— Tag du kun imod den, Parser, svarede Phileas Fogg, jeg er alligevel i din Gjæld.

— Bravo! raabte Passpartout, tag imod den, min porsifte Hædersven! Kiouni er et dygtigt og modigt Dyr!

Passpartout gif hen til Elefanten, gav den nogle Stykker Sukker og sagde:

— Vær saa god, Kiouni, tag for dig af Retterne!

Elefanten gav nogle forunderlige Brøl til bedste, der skulde udtrykke dens Tilfredshed, og derpaa tog den Passpartout om Livet med sin Snabel og løstede ham dygtig højt i Vejret. Passpartout var slet ikke bange, men klappede Dyret til Tak, da det igjen satte ham varsomt ned paa Jorden.

Nogle Djebliske efter var Phileas Fogg, Sir Francis Cromarty og Passpartout stuede ind i en Rupè, i hvilken Mrs. Mouda indtog den bedste Plads, og nu gif det i fuld Fart afsted hen imod Benares. Der var knap halvfemte Mil mellem den nævnte

Bn og Allahabad, og de befordredes derhen paa to Timer.

Under Farten kom den unge Kvinde fuldstændig til sig selv igjen; de søvndyssende Dampe var aldeles dunstede bort. Hvor forundret blev hun ikke ved at befinde sig i en Jærnbanekupee, klædt i europæisk Dragt og i Selskab med rejsende, som hun aldeles ikke kjendte.

Først søgte Rejsesammeraterne at oplive hende ved nogle Draaber Rikør, derefter fortalte Generalen hele Uventhret og fremhævede den Opoffrelse, Phileas Fogg havde gjort, i det han ikke et Djeblik havde nølet med at vove sit Liv for at frelse hende, og han berettede end videre selve Gangen i Uventhret, i hvilket Passespartout havde haft en saa væsenlig Andel.

Mr. Fogg utrede ikke et eneste Ord under alt dette. Passespartout, der var betydelig forlegen, gjentog, at det ikke var Umagen værd at tale om det.

Mrs. Nouda takkede hjærtelig sin Redningsmand, mere gennem Taarer end med Ord. Hendes smukke Dine tolkede bedre end hendes Læber hendes dybe Erkjendtlighed. Men da hendes Tanker derefter vendte tilbage til den forfærdelige Offerfest og til dette Indien, hvor saa mange Farer ventede hende, skjælvede hun af Skræk over hele Legemet.

Phileas Fogg forstod, hvad det var, der foregik i Mrs. Noudas Indre, og for at berolige hende tilbød han, i meget kølige Ord for Resten, at føre hende til Hongkong, hvor hun skulde blive, til hele Sagen var glemt.

Mrs. Nouda modtog Tilbudet med megen Taknemmelighed. I Hongkong boede en af hendes Slægtninge, ogsaa en Parser og en af de fornemste Kjøbmænd i denne Bn, der er fuldstændig engelsk, skjønt den ligger paa den kinesiske Kyst.

Klokken halv et standsede Toget ved Stationen i Benares. De brahminske Legender paastaar, at denne

Bn ligger paa det samme Sted som den gamle Stad Kasi, der fordum svævede i Luften, ligesom Muhameds Kiste. Men nu, i vor realistiske Tid, laa Benares, „Indiens Athen“, som Orientalisterne kalder den, helt profaist paa Jorden, og Passpartout havde Lejlighed til at fæste et kort Blik paa disse Stenhuse og disse Hytter af flettede Kviste, der frembød et trøstesløst Skue uden nogen som helst Lokalfarve.

Det var der, Francis Cromarths Rejse skulde høre op. De under hans Befaling staaende Tropper var forlagte nogle Mil nord for Bnen. Generalen tog derfor Afsted med Phileas Fogg, ønskede ham alt muligt Held og udtalte det Haab, at han vilde gjøre sin Rejse om igjen paa en mindre original, men desto mere fordelagtig Maade. Mr. Fogg rystede let sin Rejsesamme-rats Haand. Komplimenterne fra Mrs. Aoudas Side var mere hjærtelige. Aldrig skulde hun glemme, hvad hun havde Sir Francis Cromarth at takke for. Passpartout blev af Generalen hædret med et kraftigt Haandslag, og rørt spurgte han sig selv, naar og hvorledes han skulde kunne opofre sig for Generalen. Og saa skiltes man.

Fra Benares gaar Jærnvejen delvis gennem Gangesdalen. Gjennem Vognvinduet kunde man i klart Vejr se det forbiilende Landskab, grønklædte Bjerge, Korn- og Majsmarkerne, Floder og Søer, „befolkede“ med grønne Krokodiller, velbedligeholdte Byer og grønne Skove. Nogle Elefanter badede sig i den hellige Flods Bande, og trods den fremstredne Varsel og den allerede kolige Temperatur foretog Skarer af fromme Hinduer Badninger. Disse Buddhaismens hadste Fjender er ibrige Tilhængere af Brahmas Religion, der legemliggjøres i de tre Personer: Vishnu, Solguden, Shiva, den guddommelige Personifikation af Naturkræfterne, og Brahma, Præsternes og Lovgivernes højeste Herre. Men Brahma, Shiva og Vishnu, med hvilke Dine vilde de ikke nu betragte dette Indien, der er blevet angliciseret,

og hvor Damperen nu iler frem og oprører den hellige Flod Ganges's Bæde, stræmmer Maagerne, der flygter bort mod Havet, Stildpadderne paa dens Bredder og de guddommelige Uhyrer, der ligger og soler sig i Sandet.

Hele Panoramaet foer forbi som et Lyn, og ofte skjulte en Sky af Damp Enkelthederne. De rejsende kunde næppe skjælnæ Fæstningen Chunar, der ligger tyve Mil sydost for Benares og tidligere tilhørte Rajahen af Behar, Ghazepour og dens store Rosenvandssfabriker, Lord Cornwallis's Grav paa Ganges's venstre Bred, den befæstede Stad Buxar, Patna, en stor Industri- og Handelsby, hvor det vigtigste Opiumsmarked i Indien holdes, Monghir, en By, der er lige saa engelsk som Manchester og Birmingham, bekjendt for sine Jærnstøberier og Baabensmedde, og hvis høje Fabrikstøstene med deres sorte Røg besmitter Brahmas Himmel — et rigtigt Drefgen i Drømmenes Land.

Natten kom, og under Brøl af Bjørne, Tigre og Ulve, der løb foran Lokomotivet, bruste Toget frem med den største Hurtighed, og man saa ikke noget til Bengalens Mærkværdigheder, ikke Golconda, ikke Gours Ruiner, ikke Murchedabad, der forud var Hovedstad, ikke Hugh, ikke Chandernagore, dette franske Punkt paa det indiske Territorium, paa hvilket det franske Flag vajede — hvor stolt vilde ikke Passespartout være bleven, hvis han havde faaet det at se!

Endelig naaede man Calcutta, Kloken syv om Morgen. Partetdampskibet, som skulde afgaa til Hongkong, lettede ikke Anker før om Middagen. Phileas Fogg havde saaledes fem Timer for sig.

Ifølge Rejseplanen skulde denne Gentleman ankomme til Indiens Hovedstad den fem og tyvende Oktober, tre og tyve Dage efter Afreisen fra London, og han kom virkelig ogsaa dertil paa den bestemte Dag.

Han havde saaledes hverken vundet eller tabt Tid. Desto værre var de to Dage, han havde vundet paa

Rejsen fra London til Bombay, gaaede tabt -- man veed paa hvilken Maade — paa Farten gjennem den indiske Halvø! Men man maa antage, at Phileas Fogg ikke ærgrede sig derved.

Semtende Kapitel.

Seddelbundet lettes endnu for nogle Tusend Pund.

Toget var standset ved Perronen. Passespartout steg først ud af Waggonen, og derpaa Mr. Fogg, som hjalp sin unge ledsagerste at komme ud. Phileas Fogg bestemte sig til at begive sig umiddelbart til Damperen, der skulde gaa til Hongkong, for der at anbringe Mrs. Wouda, som han ikke vilde lade være ene, saa længe hun befandt sig i dette Land, hvor saa mange Farer truede hende.

I det Øjeblik Mr. Fogg gik fra Banegaarden, kom en Politimand hen til ham.

— Mr. Phileas Fogg? spurgte han.

— Det er mig.

— Og han der er Deres Tjener? tilføjede han yderligere og pegede paa Passespartout.

— Ja!

— Saa maa De følge med mig begge to!

Mr. Fogg gjorde ikke nogen Bevægelse, der tydede paa Overraskelse. Denne Politimand var en Repræsentant for Loven, og for enhver Englænder er Loven hellig. Passespartout med sine franske Baner vilde gjøre Indvendinger, men Politimanden lagde sin Stof paa hans Skulder, og Phileas Fogg gav ham Tegn til, at han skulde adlyde.

— Kan denne unge Dame følge med? spurgte Mr. Fogg.

— Ja, det gjør ingen Ting, svarede Politimanden.

Han fulgte Mr. Fogg, Mrs. Mouda og Passsepourtout til en Balkighari, et Slags Kjøretøj med fire Hjul og fire Siddepladser, forspændt med to Heste. Man kjørte, ingen sagde et Ord under hele Turen, der varede en Snes Minutter.

Vejen gik først gennem „den sorte By“ med dens trange Gader og usle Hytter, i hvilke der brimlede en snabset og pjaltet kosmopolitisk Befolkning; derpaa kom man gennem den europæiske Del af Staden, der saae langt pynteligere ud med sine af Kokospalmer overstyggede Stenhuse. Skjønt det var tidlig om Morgenens, saae man dog en Del prægtige Bogne med elegante Herrer.

Balkigharien standsede uden for et Hus, der saae simpelt ud og ikke syntes at blive benyttet som Bolig. Politimanden lod sine Fanger — man kunde virkelig kalde dem saaledes — stige ud og føre ind i et Værelse, hvor der var Jærnstænger for Vinduerne.

— Klokken halv ni skal I stilles for Dommer Obadiah, sagde han. Dermed gik han sin Vej og laasede Døren.

— Se saa, nu har vi det godt, nu er vi arresterede, sagde Passsepourtout og satte sig ned paa en Stol.

Mrs. Mouda vendte sig strax til Mr. Fogg og sagde til ham med en Stemme, hvis Kysten hun forgjæves søgte at skjule:

— De maa overlade mig til min Skæbne. Det er for min Skyld, De bliver forfulgt. Det er, fordi De har reddet mig!

Phileas Fogg nøjedes med at svare, at det var umuligt. Forfulgt for „Sutty“-Affæren! Aldeles umuligt! Hvorledes skulde vel Præsterne have døvet at indfinde sig? Nej, her fandt en eller anden Misforstaaelse

Sted. Mr. Fogg tilføjede, at i hvilket som helst Tilfælde vilde han ikke forlade den unge Kvinde, men føre hende til Hongkong.

— Men Dampskibet gaar jo nu til Middag, tilføjede Passsepourtout.

— Før Middagstid er vi om Bord, svarede den rolige Gentleman.

Dette blev utret saa bestemt, at Passsepourtout ikke kunde lade være at sige til sig selv:

— Guds Død! det er sikkert! Naturligvis er vi om Bord før Middag!

Men han følte sig dog ikke aldeles overbevist.

Klokken halv ni aabnedes Døren til Bærelset, Politimanden kom ind og førte sine Fanger til en Sal, der laa tæt ved Siden af. Det var Dommerens Forhørsal, og der fandtes en stor Skare Folk samlet, Europæere og Indfødte, der optog Tilhørerpladsen.

Mr. Fogg, Mrs. Mouda og Passsepourtout satte sig paa en Bænk lige over for de Pladser, der var bestemte til Dommeren og hans Skrifer.

Dommer Obadiah kom strax efter, fulgt af Skriferen. Det var en stor, fed Mand. Han tog en Paryk ned, som hang paa et Søm, og pnyttede sig hurtig med den.

— Den første Sag, sagde han.

Men i samme Øjeblik før han med Haanden til Hovedet.

— Men det er jo ikke min Paryk! udbød han.

— Nej, Mr. Obadiah, det er unægtelig min, svarede Skriferen.

— Bedste Mr. Dysterpus! tror De da, en Dommer kan affige en retfærdig Dom med en Skrivers Paryk paa sit Hoved?

De to Herrer byttede Parykker. Under disse Forberedelser togte Passsepourtout af Utaalmødighed; det forekom ham, at Viseren paa det store Ur i Salen gik forfærdelig hurtig.

— Den første Sag, gjentog Dommer Obadiah.
 — Phileas Fogg? spurgte Skriber Dysterpus.
 — Her, svarede Mr. Fogg.
 — Passpartout?
 — Her, svarede Passpartout.
 — Godt, sagde Dommer Obadiah. Anklagede, i to Dage har man forgæves søgt jer paa alle Tog, der kom fra Bombay.

— Men hvad anklager man os da for? spurgte Passpartout utaalmelig.

— Det skal De snart faa at høre, svarede Dommeren.

— Hr. Dommer, sagde Mr. Fogg, jeg er engelsk Undersaat, og jeg har Ret til . . .

— Har man ikke været høflig mod Dem? spurgte Mr. Obadiah.

— Fuldkommen høflig.

— Godt! lad saa Anklagerne komme. Paa Dommerens Befaling aabnedes en Dør, og tre hinduistiske Præster blev førte ind af en Betjent.

— Jo, ganske rigtig, mumlede Passpartout, det er de Skurke, der vilde brænde vor unge Dame paa Baalet.

Præsterne blev staaende foran Dommeren, og Skriberen oplæste med høj Røst en Anklage mod Phileas Fogg og hans Tjener for at have krænket en Plads, der var indviet til den brahministiske Religion.

— Har De forstaaet Anklagen? spurgte Dommeren Phileas Fogg.

— Ja, svarede han og saa paa sit Ur, og jeg tilstaar, at det forholder sig rigtig.

— Ah, De tilstaar?

— Ja, og jeg venter, at disse tre Præster ogsaa vil tilstaa, hvad de agtede at tage sig for i Billaji-Pagoden.

Præsterne saa paa hinanden. De syntes ikke at forstaa den anklagedes Ord.

— Ja vel! udbød Passépartout heftig, netop i Pillaji-Pagoden, hvor de agtede at brænde deres Offer til Døde.

En Overraskelse hos Præsterne og yderligere Forundring hos Dommer Obadiah.

— Hvilket Offer? spurgte han. Brændes? Hvem da? Midt i Byen Bombay?

— Bombay? udbød Passépartout.

— Ja. Der er ikke Tale om Pillaji-Pagoden, men om Pagoden paa Malebar-Højen i Bombay.

— Og her er Bevis, her har vi Forbryderens Sko, tilføjede Skrивeren, i det han satte dem frem paa Bordet.

— Mine Sko! udbød Passépartout, der ikke kunde tilbageholde sin Forundring. Man vil forstaa den Forbavselse, hvormed Herre og Tjener hørte dette.

De havde glemt Begivenheden i Pagoden i Bombay, og det var den, der var Grund til, at de blev førte for Retten i Calcutta.

Politibetjent Fix havde nemlig forstaaet at benytte sig af denne ubehagelige Historie. Han havde opsat sin Afrejse i tolv Timer og var gaaet paa Raad med Præsterne i Malebar-Pagoden; han havde lovet dem en betydelig Skadeserstatning, thi han vidste, at den engelske Regering straffede saadanne Forbrydelser meget strængt, og han havde da med det næste Tog sendt dem ud paa Tagt efter Phileas Fogg og dennes Tjener. Men som Følge af den Tid, der var medgaaet til Befrielsen af den unge Dame, var Fix og Hinduerne komne til Calcutta før Fogg og hans Tjener, og de havde gennem et Telegram til Dommeren udvirket Arrestordren mod dem, naar de steg ud af Jærnbanevognen. Man dømme om Fix's Skræk, da han fik at vide, at Phileas Fogg endnu ikke var ankommen til Indiens Hovedstad. Han maatte antage, at hans Thy var stegen af paa en af Mellemstationerne og slygtet ind i de nordlige Provinser. I fire og tyve Timer ventede Fix, i højeste Grad urolig,

efter ham paa Banegaarden. Men hvor glad blev han ikke samme Morgen, da han saa ham stige ud af Vognen i Selskab med en ung Dame, hvis Nærværelse han umulig kunde forklare. Strax sendte Sir Politimanden til ham, og saaledes blev da Mr. Fogg, Passsepourt og Enken efter Rajahen i Bundelfund fremstillede for Dommer Obadiah.

Hvis Passsepourt havde været mindre optaget af Sagen, vilde han i et Hjørne af Tilhørerpladsen have faaet Dje paa Opdageren, der fulgte Undersøgelsen med en Interesse, som var let forklarlig, i det han lige saa lidt i Calcutta som i Bombay og Suez havde faaet nogen Arrestordre tilsendt.

Imidlertid havde Dommer Obadiah ført Passsepourts Tilstaaelse til Protokols, skjønt den stakkels Fyr vilde have givet alt, hvad han ejede, for at kunne have taget sine uforsigtige Ord tilbage.

— Selve Faktum indrømmet? sagde Dommeren.

— Ja, indrømmet, svarede Mr. Fogg koldt.

— I Betragtning af, vedblev Dommeren, at den engelske Lov strængt beskytter den indiske Befolknings Gudsdyrkelse, i Betragtning af, at Forbrydelsen er vedgaaet af Mr. Passsepourt, som er bleven overbevist om med vanhellig Fod at have krænket det hellige Sted i Malebar-Pagoden i Bombay den 20de Oktober, dømmes bemeldte Passsepourt til fjorten Dages Fængsel og til at betale tre Hundrede Pund i Bøde.

— Tre Hundrede Pund! udbød Passsepourt, som følte sig højst ilde til Mode ved denne Dom.

— Og, tilføjede Dommer Obadiah, i Betragtning af, at det ikke er fuldt bevist, at der ikke har fundet hemmelig Forstaaelse Sted mellem Herren og Tjeneren, i Betragtning af, at den førstnævnte i ethvert Tilfælde maa staa til Ansvar for en Tjener, som er i hans Brød, dømmes i lige Maade nævnte Phileas Fogg til otte Dages Fængsel og til at erlægge en Bøde af et hun-

drede og halvtredshindstyve Pund. — Skriver, raab den næste Sag op!

Fig følte i Hjørnet, hvor han sad, en ubestribelig Tilfredshed. Phileas Fogg skulde blive otte Dage i Calcutta, det var mere, end der behøvedes, for at Arrestordren kunde naa der til.

Passepourtout var ude af sig selv. Denne Dom ødelagde hans Herre. Et Bæddemaal paa tyve Tusend Pund var tabt, og det kun, fordi han havde været saa nysgjerrig at gaa ind i den fordømte Pagode.

Phileas Fogg var saa rolig, som om den affagte Dom aldeles ikke angik ham, han havde ikke engang rynket Djenbrynene. Men i det Øjeblik Skriveren raabte den næste Sag op, rejste han sig.

— Jeg tilbyder Ration, sagde han.

— Det har De Ret til, svarede Dommeren. — Fig følte det løbe sig koldt ned ad Ryggen, men han gjenvandt sin Sikkerhed, da han hørte Dommeren ytre: I Betragtning af, at Phileas Fogg og hans Tjener er Udlændinge, bestemmes Rationssummen for enhver af dem til et Tusend Pund.

Det var to Tusend Pund, Mr. Fogg maatte punge ud med, saafremt han ikke vilde underkaste sig den først affagte Kjendelse.

— Jeg betaler, sagde han.

Og af Badsækken, som Passepourtout havde i sin Forvaring, tog han en Pakke Sedler, som han talte op paa Skriverens Bord.

— Denne Sum tilbagegives jer, naar I har udstaaet jer Fængselsstraf, sagde Dommeren. Foreløbig er I fri mod Ration.

— Kom, sagde Phileas Fogg til sin Tjener.

— Men de skal dog i det mindste give mig mine Sko tilbage! raabte Passepourtout ude af sig selv.

Man gav ham dem.

— De er saamænd dyre! mumlede han. Over Tusend Pund hver, ikke at tale om, at de trykker mig!

Passepourtout fulgte i en meget nedtrykt Stemning Mr. Fogg, der havde budt Mrs. Aouda Armen. Fik haabede endnu, at hans Thy ikke skulde bestemme sig til at lade disse to Tusend Pund i Stikken, men til Slutning underkaste sig de otte Dages Fængsel. Han besluttede derfor at følge efter Fogg.

Mr. Fogg tog et Kjøretøj, hvori Mrs. Aouda, Passepourtout og han selv strax steg op. Fik løb bag efter Vognen, der snart standsede ved en af Byens Kajer.

En halv Fjerdingvej ude paa Reden laa Mangun for Anker med Afgangsslag oppe. Klokken slog elleve. Mr. Fogg havde endnu en Time for sig. Fik saa ham stige ud af Vognen og tage en Baad sammen med Mrs. Aouda og Tjeneren. Opdageren stampede arrig i Jorden.

— Den Kjeltring! udbrod han, han rejser. To Tusend Pund ofrede! Ddsel som en Thy! Jeg følger imidlertid med ham til Verdens Ende, om det behøves. Men saaledes, som han rejser, vil han jo komme til at forøde alle de Penge, han har faaet ved Thyeriet.

Politibetjenten havde Ret i at anstille denne Betragtning. Siden Fogg rejste fra London, havde han i Virkeligheden til Rejseomkostninger, til Ducører, til Kjøbet af Elefanten, til Ravtion og til Bøder udgivet over fem Tusend Pund, saa at Procenterne til Opdagelse for den Sum, der kunde faas tilbage, blev mindre Dag for Dag.

Sextende Kapitel.

Mr. Fix synes aldeles ikke at kjende noget til det, man taler med ham om.

Rangun, et af de Batetdampskibe, som Peninsular and oriental Company havde sat i Gang i de kinesiske og japanesiske Farvande, var en Jærnskruedamper paa 1770 Tons Drægtighed og 400 nominelle Hestes Kraft. Den gik lige saa hurtig som Mongolia, men var ikke saa komfortabelt indrettet. Mrs. Aouda havde det heller ikke saa bekvemt om Bord, som Phileas Fogg havde ønsket det, men der var jo kun Tale om en Rejse paa ti-tolv Dage, og den unge Dame syntes ikke at være nogen vanskelig Passager.

I de første Dage af Rejsen lærte Mrs. Aouda Phileas Fogg nærmere at kjende, og flere Gange bevidnede hun ham den mest levende Erkjendtlighed. Den flegmatiske Gentleman lyttede, i det mindste tilsyneladende, med den største Kulde dertil, uden at en Haandbevægelse eller et Tonesald i Stemmen røbede den mindste Bevægelse hos ham. Han vaagede nøje over, at der ikke manglede den unge Dame noget som helst. Til visse Tider indfandt han sig hos hende, om ikke for at tale med hende, saa dog for at lytte til, hvad hun havde at sige.

Han iagttog over for hende den strengeste Høfligheds Blikker, men med en Automats Afmæltthed. Mrs. Aouda vidste ikke rigtig, hvad hun skulde tænke; men Passerpartout havde fortælig beskrevet hende hans Herres excentriske Personlighed. Han havde meddelt hende, at det var et Væddemaal, som bevægede denne Gentleman til at rejse Jorden rundt. Mrs. Aouda havde smilt deraf, men hun havde jo ham at takke for sit Liv, og sin Redningsmand kunde hun jo ikke andet end beundre og af fuldeste Hjærte stænke sin Erkjendtlighed.

Mrs. Mouda bekræftede den Beretning, som den hinduiste Vejviser havde givet om hendes sørgelige Skæbne. Hun var virkelig af den Race, som nyder den største Anseelse mellem de indfødte Stammer. Flere parisiste Kjøbmænd har i Indien tjent store Formuer ved Bomulds-handelen. En af dem, Sir James Sejeebhon, var bleven adlet af den engelske Regering, og Mrs. Mouda var i Slægt med denne Nabob, der var bosat i Bombay. Det var en Fætter til Sir Sejeebhon, den hæderlige Jeeb, som hun agtede at opsøge i Hongkong. Vilde hun hos ham finde Tilflugt og Bistand? Hun kunde ikke bestemt sige det. Mr. Fogg svarede, at hun ikke behøvede at være urolig, alt skulde blive ordnet fuldstændig mathematisk.

Forstod den unge Dame ret dette uhyggelige Ord „mathematisk“? Det vides ikke. Men imidlertid var hendes store Dine rettede paa Mr. Fogg, disse Dine „klart gennemskuelige som Himalajas hellige Søer“. Men den stadig tilknappede Mr. Fogg var ikke den Mand, som vilde kaste sig i den hellige Sø. Begyndelsen af Rejsen gik aldeles fortræffelig, Vejret var udmærket smukt, og Farvandet gunstigt for Damperens Gang. Rangun fik snart Store Andaman i Sigte, fra hvilken det maleriske Bjærg „Saddlepeak“ rager fire og tyve Hundrede Fod op over Havets Overflade, Kysten passeredes paa meget nært Hold, men af det vilde, menneskeædende Papuafolk, som staar paa den menneskelige Kulturs laveste Trin, viste sig ikke et eneste Medlem.

Det efterhaanden opdukkende Panorama af disse Der var prægtigt. Umaadelige Palme-, Mustat-, Bambus- og Teaktræer, store Mimoser og Ræmpe-Bregnetræer viste sig i Forgrunden, og i Baggrunden fremtraadte de smukke Omrids af Bjærgene. Langs Kysten kredsede de berømte Svæler, hvis spiselige Nedar udgjør en saa søgt Ret i det himmelske Rige. Men hele dette veglende Skuespil, som Andamanøerne frem-

byder, gled hurtig forbi, og Rangun paastyndede sin Fart til Malakkastrædet, hvorigjennem den kom ind i det kinesiske Hav.

Hvad foretog Politibetjent Fir sig under denne Overfart, da han saa usformodet var kommen til at deltage i en Verdensomsejling? Da Rangun afgang fra Calcutta, var han kommen om Bord, uden at Passsepourtout havde lagt Mærke til ham, og han haabede at kunne skjule sin Nærværelse, lige til Dampskibet naaede Hongkong. Det vilde ogsaa være vanskeligt for ham, uden at vække Passsepourtouts Mistanke, at forklare, hvoraf det kom sig, at han var med om Bord; thi Passsepourtout troede jo, han var bleven tilbage i Bombay. Men han skulde snart ved Omstændighedernes Magt forny Bekjendtskabet med denne fortræffelige Fyr. Hvorledes, vil man ret strax saa at se.

Alle Politibetjentens Forhaabninger og Ønsker var nu samlede paa et eneste Punkt: Hongkong. Det var der, han nødvendigvis enten maatte fange Tyven eller lade ham slippe fra sig uden Udsigt til nogen Sinde mere at saa ham fat.

Hongkong var nemlig ogsaa engelsk Grund, men den sidste, man vilde komme til paa denne Tur. Desuden tilbød Kina, Japan og Amerika næsten lige sikker Tilflugt for Fogg. Hvis Arrestordren, som virkelig var lige i Hælene paa Mr. Fir, endelig kom ham i Hænde i Hongkong, vilde Fogg sikkert blive arresteret der og overleveret til det lokale Politi. Dermed var slet ingen Vanskelighed forbunden, men blev Hongkong vel passeret, forslog ikke længer nogen Arrestordre. Saa behøvedes der en Udeliveringsakt, og saa opstod der Hindringer og Forsinkelser af enhver Art, hvoraf Tyven nok vilde benytte sig for fuldstændig at undslippe. Hvis det ikke lykkedes at fange ham i Hongkong, blev det, om ikke umuligt, i det mindste meget vanskeligt at saa Fingre i ham igjen.

Saaledes, sagde Fir flere Gange til sig selv i de lange Timer, han tilbragte i sin Kahyt, enten er Dr-

dren i Hongkong, og saa napper man sin Mand, eller den er der ikke, og saa maa jeg for enhver Pris make det saaledes, at hans Afrejse bliver forsinket. Jeg havde Uheld med mig i Bombay og Uheld med mig i Calcutta; gaar jeg nu ogsaa glip af Fangsten i Hongkong, taber jeg fuldstændig min Anseelse. Det koster, hvad det vil, det maa lykkes. Men hvilket Middel skal jeg anvende for at standse den forbistrede Fogg's Rejse, hvis det bliver nødvendigt?

Som sidste Udvej havde Fik besluttet at fortælle Passpartout alt og lade ham vide, hvad det var for en Fik, han havde til Herre. Naar Passpartout blev oplyst herom, maatte han frygte for selv at komme galt afsted og vilde da gaa over til ham, Fik. Men Midlet var ganske vist vanskeligt nok, og det maatte kun anvendes, fordi der ikke fandtes noget andet. Et eneste Ord af Passpartout til hans Herre vilde være tilstrækkeligt til uden Redning at fordærve hele Affæren.

Politibetjenten var virkelig meget nedslaaet, da Mrs. Aoudas Nærværelse om Bord paa Rangun i Selstab med Phileas Fogg aabnede nye Udsigter for ham.

Hvem var vel denne Dame? Ved hvilke Omstændigheder var hun bleven Fogg's Rejsesælle? De maatte være truffet sammen paa Rejsen mellem Bombay og Calcutta. Men paa hvilket Punkt af Halvøen? Var det Tilfældet, der havde ført Phileas Fogg sammen med den unge rejsende Dame? Havde denne Gentleman tvært imod ikke netop foretaget Rejsen gennem Indien for at træffe sammen med den fortryllende Kvinde? Thi fortryllende var hun. Det havde Fik allerede set i Retsalen i Calcutta.

Man ser, i hvor høj Grad Politimanden var i Vaande. Han spurgte sig selv, om der ikke muligvis her var Tale om en forbrøderisk Bortførelse. Jo, saaledes maatte det være! Denne Tanke satte sig fast i Fik's Hoved, og han indsaa, hvor stor Fordel han

kunde drage af denne Omstændighed. Enten den unge Kvinde var gift eller ikke, havde en Bortførelse fundet Sted, og det var ikke umuligt i Hongkong at berede Kvinderøveren saa store Forlegenheder, at han ikke kunde komme ud af dem, om han saa vilde give nok saa mange Penge derfor. Men det var ikke værd at afvente Ranguns Ankomst til Hongkong. Denne Mr. Fogg havde den støgne Bane at løbe lige fra det ene Dampskib over i det andet, og før man kunde naa at indlede Sagen, vilde han maasse være langt borte. Det var saaledes vigtigt at forberede de engelske Myndigheder og signalisere Passageren paa Rangun for dem, før han kom i Land. Det var i Virkeligheden ogsaa den letteste Sag af Verden, thi Rangun gik ind til Singapore, og Singapore staar ved Telegrafledning i Forbindelse med den kinesiske Kyst.

Imidlertid besluttede Fix at pumpe Passépartout, inden han handlede, i det han da nemlig kunde gaa til Værks med større Sikkerhed. Han antog ikke, at det vilde være vanskeligt at faa hans Mund paa Gled. Han bestemte sig da til at aflægge det Infognito, han hidtil havde iagttaget. Der var heller ingen Tid at spille. Man skrev den 31te Oktober, og den følgende Dag skulde Rangun lægge til ved Singapore. Fix gik derfor ud af sin Kahyt og op paa Dækket i den Hensigt at nærme sig Passépartout, men naturligvis med et Udtryk af den største Overraskelse over at se ham. Passépartout spaserede frem og tilbage paa Dækket, da Politibetjenten ilede hen til ham og udbød:

— De her om Bord paa Rangun!

— Og De, Hr. Fix! svarede Passépartout, som blev virkelig overrasket, da han gjenkjendte sin Rejse-kammerat fra Mongolia. Hvorledes! Jeg forlader Dem i Bombay, og jeg gjenfinder Dem paa Dampskibet til Hongkong. De rejser altsaa ogsaa Jorden rundt?

— Nej paa ingen Maade, svarede Fix; jeg tænker at blive i Hongkong, i det mindste nogle Dage.

— Ah, sagde Passpartout, der et Djebli skntes forundret. Men hvor kommer det sig, at jeg ikke har set noget til Dem her om Bord, siden vi rejste fra Calcutta?

— Et Ildebefindende . . . lidt Søsne . . . jeg har ligget nede i min Kahnt . . . jeg befinder mig ikke saa vel her i disse Farvande som paa det indiske Hav. Naa, hvorledes gaar det med Deres Herre, Mr. Phileas Fogg?

— Meget godt, hans Rejse gaar udmærket punktlig. Ikke en Dags Forsinkelse! Men, Hr. Fix, De veed ikke, at vi ogsaa har en ung Dame med os.

— En ung Dame? svarede Agenten, der saae ud, som om han slet ikke forstod, hvad Passpartout mente. Men Passpartout havde snart faaet hele Historien berettet. Han fortalte om Tildragelsen i Pagoden i Bombay, om Kjøbet af Elefanten for to Tusend Pond, om „Sutty“-Sagen, om Aoudas Bortførelse, om Kjendelsen ved Domstolene i Calcutta og om Friheden mod Kaption. Fix, som kjendte de sidste Begivenheder ganske godt, lod alligevel, som om han ikke vidste den mindste Bested derom, og det var øjensynligt, at Passpartout glædede sig over at kunne fortælle sine Eventyr for en Tilhører, som lyttede til dem med saa megen Opmærksomhed.

— Altsaa er Resultatet, bemærkede Fix, at Deres Herre agter at føre den unge Dame med sig til Europa?

— Nej, Hr. Fix, aldeles ikke. Vi vil ganske simpelt aflevere hende til en Slægtning, en rig Kjøbmand i Hongkong.

— Saa kan der heller ikke gøres noget i den Retning, sagde Opdageren ved sig selv, i det han skjulte sin Misfornøjelse. Skal det være et lille Glas, Hr. Passpartout?

— Gjærne, Hr. Fix, det er jo ganske i sin Orden, at vi flinker — paa vort Sammentræf her om Bord.

Syttende Kapitel.

Der afhandles et og andet under Farten fra Singapore
til Hongkong.

Efter denne Dag mødtes Passsepourt og Opdageren tit, men Politimanden var meget tilbageholdende over for sin Rejsesammerat og forsøgte ikke at formaa ham til at tale. Kun et Par Gange saa han noget til Mr. Fogg, der plejede at opholde sig i den store Salor paa Rangun enten for at holde Mrs. Aouda med Selskab eller for, overensstemmende med sin uforanderlige Vane, at spille Whist.

Passsepourt havde begyndt at tænke alvorlig over det besynderlige Tilfælde, som endnu en Gang havde ført Fir paa Mr. Foggs Vej. Han havde i Virkeligheden ogsaa Grund til at forundre sig. Denne meget elskværdige Herre, som han først møder i Suez, som gaar om Bord paa Mongolia, som gaar fra Borde i Bombay, hvor han siger, han vil blive, som han gjenfinder paa Rangun paa Rejsen til Hongkong, med et Ord, som følger Mr. Foggs Vej Skridt for Skridt — det var nok værd, at man grundede adskilligt derover. Der laa en højst ejendommelig Overensstemmelse deri. Hvad vilde denne Fir? Passsepourt turde vædde sine gamle Tøfler — han havde dem omhyggelig forvarede — paa, at Fir vilde forlade Hongkong samtidig med Mr. Fogg og rimeligvis med det samme Dampskib.

Men selv om Passsepourt havde grundet derover i et halvt Aarhundrede, vilde han aldrig have kunnet gætte, i hvilket Ørende Politimanden rejste. Han vilde aldrig have kunnet saa i sit Hoved, at man forfulgte Phileas Fogg som Tyv. Da det imidlertid ligger i Menneskets Natur at søge en Forklaring over alt, saa udsandt Passsepourt ogsaa en Forklaring over Fir's evindelige Nærværelse, og denne Forklaring var ganske

vist ikke saa daarlig udtænkt endda. I Følge Passsepartouts Mening var Fix ikke andet og kunde ikke være andet end en Agent, som Mr. Fogg's Kammerater i Reformklubben havde udsendt, for at han skulde følge efter Fogg og passe paa, at Rejsen blev foretaget Jorden rundt overensstemmende med Rejseplanen.

Det er klart, aldeles klart! gjentog han, ganske stolt over sin Skarpsindighed. Han er en Spion, som disse Gentlemen har sendt i Hælene paa os! Men det er ikke smukt gjort! Mr. Fogg, som er saa ærlig og saa agtværdig! Lade en Agent lure paa ham! Mine Herrer i Reformklubben, det skal komme Dem dyrt til at staa!

Passsepartout var aldeles henrykt over sin Opdagelse, men besluttede imidlertid ikke at sige noget om den til sin Herre, i det han nemlig frygtede for, at denne skulde føle sig saaret over den Mistillid, som hans Modstandere lagde for Dagen. Men han lovede sig selv ved given Lejlighed at skjæmte lidt med Fix i fordægtige Udtryk og uden at blotte sig.

Onsdagen den 30te Oktober om Eftermiddagen gik Rangun ind i det snævre Malakkastræde, der skiller Halvøen fra Sumatra. Bjærgfulde Smaaber, der var meget maleriske, berøvede dog Passagererne Udsigten til selve Hovedøen.

Næste Dag Kloften 4 om Morgenens styrede Rangun, der havde gjort Rejsen i sex Timer mindre, end det var reglementeret, ind i Singapores Havn, for der at indtage Kul.

Phileas Fogg optegnede denne Binding i den rette Rubrik og gik i Land, i det han ledsagede Mrs. Aouda, der havde ytret Ønske om at kunne se sig om i et Par Timers Tid.

Fix, der betragtede alt, hvad Fogg foretog sig, som mistænkeligt, fulgte efter ham uden at blive set. En vis Uro bankede i hans Hjerne. Han frygtede, at hans Mand, naar han befandt sig paa en Grund, der

ikke var engelsk, skulde blive der, og saa vilde det være ude med hans Plan. Bassépartout lo hjærtelig for sig selv, da han saa Sir's Manøvre, og gik ud, for at gjøre sit sædvanlige Indkjøb.

Den Singapore er hverken stor eller imponerende, og den har ingen mægtige Bjærgpartier at fremvise. Men den er alligevel særdeles indtagende. Den er som en prægtig Park, gjennemskåret af smukke Veje. En vakker Ekvipage, forspændt med to elegante Heste, der var importerede fra Ny-Holland, førte Mrs. Mouda og Mr. Fogg ud mellem Palmetræerne med deres pragtfulde Kroner og Nelliketræerne med deres Frugter. Peberbussene erstattede de smaa Hæker i Europas Landsbyer, Sago- og Kokospalmer varierede Tonen i denne tropiske Flora, og Mustattræer med ligesom glæserede Blade fyldte Luften med en stærk Bellugt. Aberne med deres lystige og vilde Krumspring savnedes ikke i Skovene, og vist heller ikke Tigrene længere inde. Det kan synes underligt, at disse glubste Dyr ikke er blevene fuldstændig udrøddede paa denne Ø, der forholdsvis er saa lille, men Sagen er den, at de kommer derover fra Malakka, i det de svømmer tværs over Strædet. Efter i to Timer at have kjørt ud omkring paa Landet kom Mrs. Mouda og hendes ledsager, der lod sit Øje strejfe om uden dog at se, tilbage til Byen, der kun er en Samling klodsede Huse, omgivne af fortryllende haver, i hvilke der voxer Brødsfrugter, Ananas og i øvrigt alle de herligste Frugter af Verden.

Klokken ti kom de tilbage til Dampskibet, efter at de, uden selv at vide af det, havde været fulgte af Sir, som ogsaa havde maattet sætte sig i Beføstning for et Kjøretøj.

Bassépartout stod og ventede paa dem paa Rangs Dæk. Den stikkelige Fyr havde kjøbt nogle Dusin store Brødsfrugter, der er mørkebrune udvendig og ganske røde indvendig; naar Frugten smelter paa Tungen, skænker den den ægte Læftermund en Nydelse uden

Lige. Passépartout følte sig yderst lykkelig over at kunne byde dem til Mrs. Mouda, der takkede ham med megen Ynde.

Klokken elleve havde Rangun indtaget sit Kulforraad, den gjorde sig klar for sine Fortøjninger, og nogle Timer efter saae Passagererne ikke længere de høje Bjerge paa Halvøen Malakka, under hvis Skove Skgge der færdes de prægtigste Tigre af Verden. En Strækning af omtrent tre Hundrede og fyrrethve Mil skiller Singapore fra Hongkong, som er et lille engelsk Territorium, affondret fra den kinesiske Kyst. Phileas Fogg havde Interesse af at tilbagelægge denne Strækning i højst sex Dage for i Hongkong at kunne naa den Damper, der den 6te November skulde afgaa til Yokohama, den vigtigste af Japans Havne.

Rangun var meget svært lastet. En talrig Mængde Passagerer var gaaede om Bord i Singapore: Hinduere, Ceylonesere, Kinesere, Malayer og Portugisere, der for Størstedelen havde taget Billet til anden Klasse.

Vejret, som hidtil havde været meget smukt, forandrede sig med Maanens sidste Kvarter. Havet begyndte at rulle i stærke Dønninger, og der blæste undertiden en stiv Brise, men heldigvis fra Sydvest, saa at den paastrændede Damperens Fart. Naar den ikke var for stærk, lod Kaptejnen sætte Sejl til. Rangun, der var taklet som Brig, skød da en dygtig Fart for sine Mærse og Foksejl, og den hurtige Sejlads forøgedes betydelig, naar den gik baade for Sejl og Damp. Paa den Maade passerede man Kysterne af Anam og Kochin-kina. Men Skibet rystede stærkt, og derved blev Rejsen besværligere, og Søsygen generende.

Dette var dog mere Rangun end Havets Skyld. Thi disse Dampskibe, som besarer de kinesiske Farvande, er meget daarlig konstruerede. Deres Evne til at kunne gaa igjennem Søen, naar de er tungt lastede, er bleven daarlig beregnet, og derfor kan de ikke yde nogen syn-

derlig Modstandskraft mod Bølgerne. De duver, som det hedder i Sømandssproget, og derfor behøver de ikke at faa megen Sø for at tvinges til at sagtné deres Fart. Disse Dampere er ogsaa i alle Maader de franske Dampskibe underlegne, f. Ex. L'Impératrice og Kam-bodge.

Efterhaanden som Vejret blev truende, var det derfor nødvendigt at iagttage betydelige Forsigtighedsregler; man maatte endog undertiden gaa med halv Kraft. Dette var et Tab af Tid, som dog paa ingen Maade syntes at forurolige Phileas Fogg, men hvorover Passépartout følte sig overordentlig fornærmet. Det var Kaptejnens, Maskinmesterens, Aktieselskabets Skyld, sagde han, og han ønskede alle dem, der gav sig af med at transportere rejsende, Pokker i Bold. Maaſte hans Utaalmodighed for en Del ogsaa skyldtes Gasflammen, der vedblev at brænde for hans Regning i Huset i Saville-row.

— De har altsaa meget travlt med at komme til Hongkong? spurgte Opdageren en Dag Passépartout.

— Meget travlt, svarede Passépartout.

— Mr. Fogg har Hastværk for at kunne komme med Damperen til Yokohama?

— Stor Hast.

— De tror da virkelig paa denne besynderlige Rejse omkring Jorden?

— Ja, det gjør jeg rigtignok; og De, Hr. Fir?

— Jeg? jeg tror ikke paa den!

— Naa, saa det gjør De ikke, svarede Passépartout og blinkede skjælmst med Dinene.

Disse sidste Ord bragte Politimanden til at grunde over, hvad hans Rejsesammerat kunde mene. Udtrykket foruroligede ham, uden at han vidste hvorfor. Havde Franskmanden maaſte anet noget? Havde Passépartout muligvis faaet at vide, at Fir hørte til Politiet — en Hemmelighed, han ikke havde betroet nogen. I ethvert

Tilfælde maatte Passpartout, da han sagde disse Ord, have haft en Bagtanke med dem.

Den hæderlige Passpartout gif en anden Dag endnu videre; det var ham umuligt at lægge Baand paa sin Tunge.

— Hør nu, Hr. Fix, spurgte han i en ondskabssfuld Tone, naar vi nu kommer til Hongkong, skal vi saa være saa uheldige at miste Dem?

— Jeg veed ikke rigtig, svarede Fix forlegen.

— Det vilde være meget bekvemt for os, hvis De vilde følge med, for, ser De, naar en Agent for Peninsular-Company er med, saa smøler man ikke paa Vejen. De skulde ikke rejse længere med end til Bombay, sagde De, og nu er vi snart i Kina! Amerika ligger ikke langt borte, og fra Amerika til Europa er der kun et lille Stykke Vej. — Fix betragtede uafsladelig sin Rejsesamerat, der viste ham det mest fornøjede Ansigt af Verden, og han valgte det fornuftige Parti at le ligesom han. Men Passpartout, som var rigtig i Fart, spurgte ham, om hans Bestilling indbragte ham meget.

— Ja og Nej, svarede Fix, uden at blive forlegen. Undertiden er Forretningen god, undertiden daarlig, men De kan jo nok tænke, at jeg ikke gjør Rejsen paa min egen Befordring.

— Nej naturligvis! udbød Passpartout og lo hjærtelig.

Samtalen var hermed til Ende. Fix gif ned i sin Kæbt og begyndte at gruble. Han var øjensynlig røbet. Paa en eller anden Maade havde Fransmanden faaet at vide, hvad for en Bestilling han havde i Verden. Men havde han underrettet sin Herre derom? Hvilken Rolle spillede vel Fransmanden i alt dette? Var han medskyldig eller ikke? Fix tilbragte nogle ubehagelige Timer; snart troede han, at alt var tabt, snart haabede han, at Fogg ikke vidste Bested om Situationen — til Slutning vidste han ikke rigtig, hvad han skulde tro.

Imidlertid beroligede han sig lidt efter lidt og be-

sluttede at tale oprigtig med Passpartout. Hvis ikke alt var klart til Fogg's Arrestation i Hongkong, hvis denne Gentleman gjorde sig rede til at forlade det engelske Territorium, agtede Fir at opløse Passpartout om hele Sagen. Enten var Tjeneren sin Herres medskyldige — kjendte han Sagens rigtige Sammenhæng, saa var Affæren fuldstændig mislykket — eller ogsaa havde han ingen Del i Tværiet — og saa laa det jo i hans Interesse at forlade Tværet.

Saaledes var da den gjensidige Stilling mellem disse to Hædermænd, og over dem svævede Phileas Fogg paa sin majestætiske Eigendommeligheds Vinger. Han fortsatte rationelt sin Bane omkring Jorden uden at bryde sig om de andre Himmelleger, der svævede omkring ham.

I den mest umiddelbare Nærhed fandtes imidlertid alligevel en Stjerne, som syntes at maatte forårsage adskillige Forstyrrelser i denne Gentlemans Hjærte. Dog nej! Mrs. Aoudas indtagende Bude gjorde ikke noget Indtryk paa ham, hvilket i øvrigt overraskede Passpartout i højeste Grad, og hans Hjærtes Forstyrrelser, hvis de virkelig fandtes, vilde have været vanskelige at beregne end Planten Uranus's, der førte til Opdagelsen af Planten Neptun.

Ja, Passpartouts Forbavselse voksede fra Dag til Dag, jo mere klart han i den unge Dames Dine læste Erkjendtlighed mod hans Herre. Saa meget Hjærte, som der behøvedes for at blive Helt, havde Phileas Fogg ganske sikkert, men til at blive forelsket, nej, dertil havde han ikke Hjærte nok! Man kunde heller ikke mærke mindste Spor til, hvad der mest indvirkede ham under den omvælgende Rejse. Han var rolig og tavs som altid, medens Passpartout levede i stadig Uro for, at der skulde indtræffe et eller andet Uheld. En Dag stod han støttet til Jærnrækværket omkring Maskinrummet og saae paa, hvorledes den stærke Maskine arbejdede, og

hvorledes Ventilen aabnedes, saa at en stor Mængde Damp bruste bort uden at gjøre nogen Nytte.

— Nej, de Engelskmænd er da nogle rene Klodrianer! udbrød han. Ventilerne er jo aldeles utætte! Nej, havde Dampskibet været en Amerikaner, saa skulde vi have faaet noget andet at se. Vi havde maaske sprunget i Luften, men jeg skal indestaa for, at vi havde skudt en anderledes Fart.

Attende Kapitel.

Mr. Fogg, Passpartout og Fir røgter deres Sager hver paa sin Maade.

I de sidste Dage af Overfarten blev Vejret meget daarligt. Nordvestvinden blev stadig stærkere og hindrede Fartøjets Gang. Rangun rullede svært, og Passpartout var med Kette bange for disse Søer, som Vinden drev højt i Vejret, og som nødvendigvis maatte fremkalde Søsnge.

I Dagene den 3dje og 4de November gif Blæsten over til Storm. Rangun maatte gaa med halv Fart for at holde sig tværs af Søerne. Sejlene var blevne bjærgede, og Vindstødene foer tudende gennem Tovværket.

Skibets Hurtighed blev saaledes i paasaldende Grad formindsket, og man maatte befrygte, at det vilde ankomme til Hongkong tyve Timer efter den fastsatte Tid, ja maaske endog mere, hvis Stormen ikke snart hørte op.

Med sin sædvanlige Ligegyldighed betragtede Phileas Fogg det oprørte Hav, der syntes at kæmpe lige-

frem mod ham. Hans Ansigt formørkedes ikke et Djeblif, og dog kunde et Ophold af tyve Timer medføre, at han ankom til Hongkong efter Yokohama-Damperens Afgang og saaledes ikke kunde tilendebringe sin Rejse i rette Tid. Men denne Mand uden Nerver forstod hverken at føle Utaalmødighed eller Kjedsomhed. Det syntes virkelig, som om denne Storm var forudset og medindbefattet i hans Rejseprogram. Mrs. Mouda, der samtalte med sin Redsager om det ugunstige Vejr, fandt ham lige saa fuldstændig rolig som tidligere.

Fig betragtede ikke Sagen paa samme Maade. Det gik godt, syntes han. Han fandt Stormen aldeles hypperlig paa sin Plads, ja hans Tilfredshed vilde være gaaet over alle Grænser, hvis Rangun var bleven tvungen til at lænse for Vinden. Alle Slags Ophold faldt i hans Smag, thi de vilde tvinge Mr. Fogg til at blive nogle Dage i Hongkong — med ét Ord: Modvinden og Vindstødene begunstigede hans Planer. Han var ganske vist søsng, men hvad gjorde det! Hans Sjæl frydede sig, medens Legemet vred sig under Sø-
sngens Kvaler.

Hvad Passespartout angaar, aner man sagten, at han i denne Prøvelsens Tid befandt sig i en højst opbragt Sindstemning. Lige til nu var alt gaaet saa godt! Jorden og Vandet syntes at være hans Herre underdanige, Dampskibe og Jærnbaner adlød ham, Vinden og Dampen forenede sig om at begunstige hans Rejse. Var Uheldenes Tid nu endelig kommen? Passespartout befandt sig i allerhøjeste Grad ilde; det var, som om de 20,000 Pund skulde vandre ud af hans egen Lomme. Denne Storm ærgrede ham, disse Vindstød bragte ham i Raseri, og han havde mere end én Gang Lust til at pisse Havet til Straf for dets Opsæt-
sighed. Fig skjulte omhyggelig sin personlige Tilfredsstillelse for ham, og det var godt, thi hvis Passespartout havde anet den hemmelige Grund til Politimandens

Tilfredshed, vilde Fik næppe have faaet det inderlig behageligt om Bord.

Passepartout færdedes oppe paa Dækket i hele den Tid, Stormen varede. Han kunde ikke blive neden under; han klatrede i Taffelagen, han hjalp til Besætningens store Forundring, behændig som en Abe, til med alt muligt. Hundrede Gange henvendte han sig med Spørgsmaal til Kaptejnen, Styrmandene og Matroserne, der ikke kunde lade være at le over dette Menneske, som var bragt saa fuldstændig ud af Fatning. Passepartout vilde absolut vide, hvor længe Stormen skulde vare. Man henviste ham da til Barometret, der syntes at være fast bestemt paa ikke at ville stige. Passepartout rystede det, men der kom intet Udbytte, hverken af Rystningen eller af de Skjælsbord, med hvilke han overdængede det ustyldige Instrument.

Endelig sagtnede Stormen, og den 4de November blev Havet roligere. Vinden sprang om til Syd og blev gunstig for Farten.

Passepartouts Ansigt opklaredes samtidig med Vejret. Sejlene kunde nu sættes til, og Rangun fortsatte Rejsen med beundringsværdig Hurtighed.

Men man kunde ikke indvinde al den Tid, der var gaaet tabt, og der sejlede ikke Land før den 6te, Klokken fem om Morgen. Phileas Fogs Rejseroute angav Tiden for Dampskibets Ankomst til den 5te, men det naaede, som sagt, ikke Bestemmelsesstedet før den 6te. Der var altsaa gaaet fire og tyve Timer tabt, og Yokohama-Damperen maatte være sejlet.

Klokken sex kom en Bods om Bord i Rangun og tog Plads paa Kommandobroen for at føre Skibet gennem det trange Indløb til Hongkongs Havn. Passepartout var nær ved at dø af Længsel efter at komme til at spørge Bods, om Yokohama-Damperen virkelig var afgaaet fra Hongkong; men han vovede ikke at gøre det; han syntes, det var bedre at leve i Haabet lige til det sidste Øjeblik. Han havde betroet sin Uro til Fik,

som søgte — den snu Ræv! — at trøste ham ved at sige, at Mr. Fogg jo kunde følge med den næste Damp-
per, en Trøst, som gjorde, at Passsepourtout blev gul af
Urgrelse.

Men om end Passsepourtout ikke vovede at spørge
Lodsen, om han vidste, naar en Damper skulde afgaa
til Yokohama, saa gjorde Mr. Fogg det i hans Sted
paa sin sædvanlige rolige Maade og efter at have raad-
ført sig med sin Bradshaw.

— I Morgen tidlig ved Daggrn, svarede Lodsen.

— Ah! sagde Mr. Fogg, uden dog at vise mindste
Tegn paa Overraskelse.

Passsepourtout, som stod tæt ved Siden af, kunde
gjærne have omfavnet Lodsen, men Vig derimod havde
Lyst til at dreje Halsen om paa ham.

— Hvad hedder den Damper? spurgte Mr. Fogg.

— Carnatic, svarede Lodsen.

— Var det ikke i Gaar, den skulde være gaaet?

— Jo, men man saa sig nødsaget til at reparere
den ene af Dampkjedlerne, saa at Rejsen af den Grund
blev opsat til i Morgen.

— Jeg takker Dem, svarede Phileas Fogg, som
med en Automats Skridt gik tilbage til Rangun's
Salon.

Passsepourtout tog Lodsens Haand og trykkede den
dygtig.

— Hør, Mester Lod, De er en Satans prægtig
Fyr, er De! sagde han.

Lodsen kunde ikke begribe, hvorfor hans Svar ind-
bragte ham saa venlige Ord. Han lod Biben hvine og sty-
rede Dampskibet ind mellem den Flotille af alle Slags
Fartøjer, der laa i Hongkongs snævre Farvand. Kloften
et laa Rangun ved Rajen, og Passagererne gik fra
Borde.

Det maa indrømmes, at Tilfældet ved denne Lej-
lighed havde vist sig ualmindelig gunstigt for Phileas
Fogg. Hvis man ikke skulde have haft Dampkjedlen

repareret, vilde Carnatic være afgaaet den 5te November, og Passagererne til Japan havde da maattet vente otte Dage paa det næste Skib. Vel sandt, Mr. Fogg havde tabt fire og tyve Timer, men dette Tab kunde ikke have skadelige Følger for den tilbagestaaende Del af Rejsen.

Den Damper, som farer fra Yokohama til St. Francisco over det stille Hav, stod i direkte Forbindelse med Hongkong-Damperen og skulde vente, til denne var ankommen. Ogsaa Yokohama-Damperen vilde paa denne Maade blive fire og tyve Timer forsinket, men i to og tyve Dage, som Farten over det stille Ocean varer, vilde det være let at vinde dem tilbage. Phileas Fogg havde saaledes, paa fire og tyve Timer nær, fuldstændig fulgt Rejse-Programmet i de fem og tredive Dage, som var gaaede, siden han tog fra London.

Da Carnatic ikke skulde afgaa før den følgende Morgen Klokken fem, havde Mr. Fogg sexten Timer, i hvilke han kunde bestæftige sig med sine Sager, det vil sige med dem, der angik Mrs. Mouda. Da han forlod Dampskibet, bød han den unge Dame sin Arm og førte hende til en Ballanfin. Han bad Bærerne anvise ham et Hotel, og de viste ham da til Hotel du Club. Ballanfinen satte i Bevægelse, fulgt af Passépartout, og tyve Minutter efter var de ved Hotellet.

Der blev taget Bærelser til den unge Dame, og Phileas Fogg gav Ordre til, at hun ikke maatte savne noget som helst. Mr. Fogg underrettede derefter Mrs. Mouda om, at han strax vilde søge at opspørge den Slægtning, i hvis Baretægt han skulde overgive hende. End videre gav han Passépartout Befaling til at blive i Hotellet, indtil han kom tilbage, for at Mrs. Mouda ikke skulde være alene der.

Der Gentleman lod sig vise Vej til Børsen. Der maatte man ufejlbarlig vide Bested om et Menneske som Hr. Sejeeb, der ansaas for en af de rigeste Kjøbmænd i Byen.

Den Mægler, til hvilken Mr. Fogg henvendte sig,

kjendte ganske rigtig den parsiske Handlende, men i de sidste to Aar havde denne ikke været bosat i Kina. Efter at have samlet sig en stor Formue havde han flaaet sig ned et eller andet Sted i Europa, i Holland troede man, som Følge af de mange Forretningsforbindelser, han tidligere havde haft med dette Land.

Phileas Fogg kom tilbage til Hotel du Club. Han lod sig melde hos Mrs. Aouda og meddelte hende strax, at Hr. Jezeeb ikke længer boede i Hongkong, men sandsynligvis i Holland.

I Begyndelsen svarede Mrs. Aouda intet derpaa. Hun soer med Haanden over Panden og syntes nogle Øjeblikke at tænke sig om.

— Hvad skal jeg nu gjøre, Mr. Fogg? sagde hun med sin klare Stemme.

— Ganste simpelt, Mrs. Aouda, svarede Gentleman'en, følge med til Europa.

— Men jeg tør ikke misbruge Deres . . .

— De misbruger aldeles intet, og De forstyrer i ingen Henseende mit Rejseprogram. Passépartout!

— Her, Herre.

— Gaa ned til Carnatic og tag tre Separat-Rahytter.

Passépartout, der var henrykt over at skulle fortsætte Rejsen i Selskab med den unge, venlige Dame, forlod strax Hotel du Club.

Tittende Kapitel.

Passépartout nærer en alt for levende Interesse for sin Herre, og hvad der siden fulgte.

Hongkong er en Ø, hvis Besiddelse blev tilskrevet England ved Freden i Nanking 1842. I nogle faa Aar havde Storbritannien, med sin Tilbøjelighed for

Kolonisation, der anlagt en betydelig Stad og skabt en Havn, Victoriahavnen. Beliggende ved Udløbet af Kantonfloden adskiller kun en Strækning af femten Mil den fra den portugisiske Stad Macao, som ligger paa den anden Bred. Hongkong maatte nødvendigvis besejre Macao i en kommende Strid, og for Tiden gaar Størstedelen af den kinesiske Transithandel gennem den engelske Stad. Dokker, Hospitaller, Bærster, Magasiner, en Kirke i gotisk Stil, et Government House, makadamiserede Gader — alt ser bogstavelig ud, som om en eller anden af Handelsbørnerne i Grevskaberne Kent eller Surrey i England var bleven flyttet til denne Flod i Kina, næsten paa den modsatte Side af Jordfloden.

Passepourtout vandrede, med Hænderne i Lommen, til Victoriahavnen, i det han betragtede Ballanfinerne, Bognene med Telttag og hele Sværmen af Japanesere, Kinesere og Europæere, der brimlede i Gaderne. Næsten alt, hvad han saa, var det samme, som han havde set i Bombay og Calcutta — det var, som om et Bælte af engelske Byer var blevet spændt rundt om Jorden. Han kom til Victoriahavnen; her, ved Kantonflodens Udløb, laa der fuldt op af Skibe, engelske, franske, amerikanske, hollandske, Orlogsmænd og Handelsfluder, japanesiske og kinesiske, Junker, Sempaas, Tankas osv. Paa sin Spaseretur lagde Passepourtout Mærke til en Skare Indfødtte, der var klædt i gult og alle sammen saa ud til at være dygtig til Mars. Han gik netop ind til en Barber for at blive raset paa ægte kinesisk Vis og fik der at vide af Stuens Figaro, som talte meget godt engelsk, at disse Oldinge var mindst firfirdstyve Aar gamle, og at de, naar de havde naaet denne Alder, havde den Særrettighed at bære gule Klæder, der ellers var forbeholdte hans kejserlige Majestæt. Passepourtout syntes, at dette var meget morsomt, uden at han i Grunden vidste, hvorfor han syntes det.

Efter at være bleven barberet begav han sig til den Plads, hvor Carnatic havde lagt til, og fik der Dje

paa Fix, som spaserede frem og tilbage, hvorover han ikke undrede sig det mindste. Politimandens Ansigt viste tydelig, at han havde højlig forregnet sig.

— Nu vel! tænkte Passpartout, det gaar daarligt for Herrerne i Reformklubben, men for os gaar det meget godt.

Han gik leende hen til Fix uden at synes at lægge Mærke til sin Rejsesammerats bekymrede Udseende.

Mr. Fix havde fuld Føje til at være i daarligt Humør paa Grund af det Uheld, som forfulgte ham. Der var endnu ikke kommen nogen Arrestordre. Det var klart, at den var lige i Hælene paa ham, men kunde ikke naa ham, saafremt han ikke nu endelig blev her nogle Dage. Da Hongkong var den sidste engelske By paa Mr. Fogg's Route, vilde han sikkert undslippe, hvis det ikke lykkedes at holde ham tilbage her.

— Naa, Hr. Fix, har De saa besluttet Dem til at følge med os lige til Amerika? spurgte Passpartout.

— Ja, svarede Fix med sammenbidte Læber.

— Bravissimo! raabte Passpartout og brød ud i en stogrende Latter. Jeg vidste jo nok, at De ikke kunde befemme Dem til at skilles fra os. Kom og tag Plads sammen med mig!

De gik begge ind paa Dampskibskontoret og købte Separat-Kahytter til fire Personer. Men Billetsælgeren meddelte dem, at da Reparationen paa Carnatics Dampskjedel var endt, skulde Damperen afgaa samme Aften Klokken otte og ikke den følgende Dag, som det var blevet bekjendtgjort.

— Prægtigt! sagde Passpartout; det vil min Herre synes godt om.

I dette Øjeblik tog Fix sit Parti. Han besluttede at sige Passpartout alt. Det var maaske det eneste Middel, hvorved man kunde holde Phileas Fogg nogle Dage tilbage i Hongkong.

Da Fix kom ud fra Billetkontoret, indbød han Passpartout til at indtage nogle Forfriskninger i en Kafee. Passpartout havde god Tid dertil, og han modtog derfor Fix's Indbydelse. Ved Dampstibstagen laa en Kafee eller Angestue. Den saae meget indbydende ud, og de gik derind. Det var en stor, smukt dekoreret Sal, i Baggrunden af hvilken der stod en Række opredte Senge med bløde Puder, og paa dem laa flere Mennesker og sov.

Omtrent tredive Gæster sad ved smaa, runde Borde i Salen. Nogle drak engelsk Ol eller Porter, andre Gin eller Kognak; næsten alle sammen røg de af lange Rerpiber, der var fyldte med smaa Kugler Opium, som havde faaet en Tilfætning af Rosenescentz. Af og til saae man en af de rygende falde ned under Bordet; strax styndte Opvarterne sig hen, tog ham ved Hovedet og Benene og lagde ham paa en Seng, ved Siden af en af de andre sovende. En Snez saadanne berusede laa her ved Siden af hinanden.

Fix og Passpartout begreb, at de var komne ind paa en af disse Angestuer, der flittig besøges af de stakkels udmagrede, idiotiske Væsener, til hvilke Kræmmerlandet England aarlig sælger for to hundrede og tresindstyve Millioner Francs af den ulukkebringende Handelsvare, der hedder Opium. Uhyggelige Millioner, samlede ved Hjælp af en af Menneskenaturens hæsligste Raster!

Den kinesiske Regering har ganste vist ved strænge Lovbestemmelser søgt at gjøre Ende paa dette Misbrug, men forgæves; efter at Brugen af Opium i Begyndelsen kun var forbeholdt de mere formuende Klasser, har den efterhaanden udbredt sig helt ned til de laveste, og nu er det for sent at hemme Odelæggelserne mellem disse. Man ryger i det kinesiske Rige Opium altid og alle Begne.

Mænd og Kvinder hengiver sig til denne affhyllige Nydelse, og naar de engang er blevne vante til at ind-

aande det bedøvende Middel, kan de ikke mere undvære det, uden at blive angrebne af stærk Mavekrampe.

En dygtig Ryger kan ryge indtil otte Piper om Dagen, men saa dør han rigtignok ogsaa i Løbet af fem Aar.

Det var altsaa i en af disse Rygestuer, der er saa overordentlig talrige, ogsaa i Hongkong, at Fix og Passpartout var traadte ind for at forfriske sig. Passpartout havde ingen Penge hos sig, men han tog gjerne imod sin Vedsagers „Høflighed“, som han ved Lejlighed vilde gjengjælde.

Der blev rekvireret to Flasker Portvin, og Franskmanden var paa ingen Maade nogen Kostforagter. Fix var mere tilbageholdende og iagttog Passpartout med den største Opmærksomhed. Man passerede om alle Haande Ting, men især om den fortræffelige Idé af Fix, at tage med Carnatic. Netop som Talen faldt paa denne Damper, rejste Passpartout sig. Den skulde jo afgaa meget tidligere, end det havde været bestemt, og derom maatte han underrette sin Herre, nu da Flaskerne var tomte.

Fix holdt ham tilbage.

— Et Djeblik endnu, sagde han.

— Hvad vil De, Hr. Fix?

— Jeg har noget alvorligt at meddele Dem.

— Noget alvorligt! udbrod Passpartout, i det han tomte den sidste Rest af sit Glas. Om alvorlige Sager kan vi tale i Morgen. I Dag har jeg ikke Tid.

— Sagen drejer sig om Deres Herre, sagde Fix.

Passpartout saae ved disse Ord skarpt paa sin Vedsager.

Udtrykket i Fix's Ansigt forekom ham besynderligt. Han satte sig igjen.

— Naar, hvad er det saa, De har at sige? spurgte han.

Fix lagde sin Haand paa hans Arm og sænkede Stemmen.

— De har vel gættet, hvem jeg er? spurgte han.

— Om jeg har! svarede Passpartout leende.

— Jeg skal forklare Dem det hele.

— Nu da jeg allerede veed alt, min bedste Ven; det er virkelig en Smule sent! men lad mig høre alligevel. Saa meget kan jeg imidlertid paa Forhaand sige, at de ærede Herrer har kastet deres Penge ud til ingen Nytte.

— Til ingen Nytte! Hvad mener De? Jeg hører, at De ikke veed, hvor betydelig Summen er.

— Jo, Gud bevares, tyve Tusend Pund!

— Fem og halvtredssindstyve Tusend, svarede Fir, i det han trykkede Fransmandens Haand.

— Hvad behager? udbød Passpartout. Mr. Fogg skulde have vovet . . . Fem og halvtredssindstyve Tusend Pund . . . Det er en Grund mere til ikke at give et eneste Djeblik bort, tilføjede han og rejste sig paa ny.

— Ja, fem og halvtredssindstyve Tusend Pund, gjentog Fir, der tvang ham til at sætte sig igjen, efter at han havde forlangt en Flaske Kognak. Og hvis det lykkes mig, faar jeg en Belønning af to Tusend Pund. Vil De have fem Hundrede for at hjælpe mig?

— Hjælpe Dem! udbød Passpartout, hvis Dine blev unaturlig store.

— Ja, hjælpe mig med at holde Deres Hr. Fogg nogle Dage tilbage her i Hongkong?

— Hvad er det, De foreslaar mig? sagde Passpartout. Saa De er ikke engang tilfreds med at forfølge min Herre, med at gjøre hans Hæderlighed mistænkt — disse Gentlemen vil oven i Kjøbet lægge yderligere Hindringer paa hans Vej? Jeg stammer mig formelig paa deres Vegne.

— Jeg forstaar Dem ikke, hvad mener De? spurgte Fir.

— Jeg mener, at en saadan Handlemaade er i højeste Grad simpel, at det er yderst lumpent paa den

Maade at ville plyndre Mr. Fogg, at ville tage Pengene lige ud af Lommen paa ham!

— Men det er jo netop vor Opgave.

— Jo, det er saamænd en net Opgave! raabte Passpartout, der bestandig blev mere og mere opildnet af Rognaffen, som Fix skjænkede i, og som han drak uden at lægge Mærke dertil. Og det er Gentlemen, det er Omgangsvener!

Det begyndte at løbe aldeles rundt for Fix, han forstod ikke et Ord.

— Ja netop Omgangsvener! gjentog Passpartout, Medlemmer af Reformklubben. Hr. Fix, min Herre er en hæderlig Karakter, og naar han har indgaaet et Væddemaal, saa er det aldeles i sin Orden, at han søger at vinde det.

— Men hvem tror De da, at jeg er? spurgte Politimanden, i det han fæstede sit Blik skarpt paa Passpartout.

— Naturligvis en Agent, som Medlemmerne af Reformklubben har sendt ud for at kontrollere min Herres Rejse. Et højt nedværdigende Hverv, det maa jeg virkelig sige. Jeg har nok gættet, hvem De var, men jeg har vel vogtet mig for at tale om det til min Herre.

— Han veed altsaa ingen Ting? spurgte Fix hurtig.

— Nej, slet ingen Ting! svarede Passpartout og tømte atter sit Glas.

Fix strøg med Haanden over sin Pande. Han tøvede et Øjeblik, før han atter fortsatte Samtalen. Hvad skulde han gjøre? Passpartouts Fejltagelse syntes at være aldeles oprigtig, men det gjorde kun hans Plan vanskeligere. Det var klart, at Fyren talte i fuldstændig god Tro, og at han aldeles ikke var sin Herres medskyldige — noget, som Fix havde kunnet frygte.

— Godt, sagde han ved sig selv, naar han ikke er hans medskyldige, saa skal han hjælpe mig.

Fig havde for anden Gang taget sit Parti. Han havde i øvrigt ikke Tid til at vente længe. Han maatte for enhver Pris anholde Fogg i Hongkong.

— Hør mig, sagde Fig hurtig, hør mig og forstaa mig rigtig. Jeg er ikke den, De antager mig for at være, jeg er ikke Agent for Medlemmerne af Reformklubben.

— Bah! sagde Passsepourt og saae polist paa ham.

— Jeg er udsendt af Hovedstadens Politi.

— De, Politibetjent!

— Ja, og se her Beviset, sagde Fig, se her min Fuldmagt.

Mr. Fig tog med disse Ord et Papir ud af sin Tegnebog og viste sin Redsager en Fuldmagt, der var undertegnet af Direktøren for Centralpolitiet. Passsepourt betragtede Fig med store Øjne uden at kunne faa et eneste Ord frem.

— Mr. Fogg's Væddemaal, vedblev Fig, er kun et Paastud, hvormed han har bedraget Dem og sine Venner i Reformklubben, thi han har Interesse af at sikre sig Dem og gøre Dem til sin medskyldige, uden at De selv veed af det.

— Men hvorfor det? spurgte Passsepourt.

— Hør mig! den otte og tyvende afvigte September blev der i Englands Bank stjaalet fem og halvtredssindstyve Tusend Pund af en Person, hvis Signalement man har optegnet. Her er Signalementet — Træk for Træk Mr. Fogg.

— Det er umuligt, siger jeg, udbrod Passsepourt og slog i Bordet. Min Herre er det hæderligste Menneske af Verden!

— Hvoraf kan De vide det? spurgte Fig. De kender ham jo ikke engang! De kom i hans Tjeneste, samme Dag han rejste, og han er taget afsted over Hals og Hoved under det mest vanvittige Paastud, uden engang at give sig Tid til at tage Rejsesager med, men

derimod med en stor Sum i Banknoter hos sig! Og De vover at paastaa, at han er en hæderlig Mand!

— Ja, ja, gjentog den stakkels Fyr uvilkaarlig.

— Vil De lade Dem arrestere som hans medskyldige?

Passepourtout støttede sit Hoved i sine Hænder. Man kunde knap kjende ham igjen. Han vovede ikke at kaste et Blik paa Politimanden. Phileas Fogg en Thy! Han, Moudas Redningsmand, dette modige, herlige Menneſte! Og dog var der alle disse Ting at anføre imod ham! Passepourtout søgte at fjærne den Mistanke, der listede sig ind i hans Sjæl. Han vilde ikke tro paa sin Herres Brøde.

— Naa, men hvad vil De da, at jeg ſkal gjøre? ſagde han til Politimanden, i det han ſøgte at ſamle ſine Kræfter.

— Jeg er, ſvarede Fix, fulgt efter Mr. Fogg lige her til, men jeg har endnu ikke modtaget nogen Arrestordre. De maa derfor hjælpe mig med at holde ham tilbage i Hongkong . . .

— Jeg! ſkulde jeg . . .

— Saa deler jeg med Dem den Præmie paa to Tusend Pund, der er udsat af Englands Bank!

— Aldrig! ſvarede Passepourtout, i det han vilde rejſe ſig, men ſaldt om igjen; han følte, at hans Tanker omtaagedes, og hans Kræfter ſvigtede ham.

— Mr. Fix, ſagde han ſtammende, ſelv om ogsaa alt det, De har ſagt mig, var ſandt . . . ſelv om min Herre var den Thy, De leder efter . . . ſaa har jeg . . . ſaa er jeg i hans Tjeneste . . . jeg har lært ham at kjende ſom et godt og ædelt Menneſte . . . forraade ham . . . aldrig . . . nej, ikke for alt i Verden . . . jeg er fra et Land . . . hvor man ikke fortjener ſine Penge paa den Maade . . .

— De afſlaar altsaa at opfylde min Begjæring?

— Ja, jeg afſlaar det.

— Lad os da lade, som om jeg ikke har sagt noget, og lad os saa drikke.

— Ja, lad os drikke!

Bassepourtout følte, at han blev mere og mere overvældet af Rusen. Fix, der havde besluttet for enhver Pris at stille ham fra hans Herre, vilde gjøre Tingen grundig. Paa Bordet laa nogle Piber, stoppede med Opium. Fix stak en af dem i Haanden paa Bassepourtout, der tog den, førte den til sine Læber og tændte den. Da han havde røget nogle saa Drag, faldt hans Hoved ned mod Brystet.

— Nu, sagde Fix, i det han betragtede Bassepourtout, bliver Mr. Fogg ikke underrettet om Tiden for Carnatics Afgang, og hvis han rejser, skal han i det mindste komme til at rejse uden den fordømte Franskmænd.

Han betalte, hvad han havde faaet, og gik.

Envende Kapitel.

Fix sætter sig i umiddelbar Forbindelse med Phileas Fogg.

Medens ovenstaaende Optrin foregik, ledsagede Mr. Fogg Mrs. Aouda omkring i den engelske By's Gader. Efter at Mrs. Aouda havde modtaget hans Tilbud om at føre hende til Europa, havde han maattet tænke paa at anstaffe alle de Artifler, der er nødvendige for en saa lang Rejse. At en Engelsemand gjør en Tur omkring Jorden uden andre Rejsesager end en Badsæt, gaar nok an, men en Dame kunde ikke foretage en saadan Fart paa samme Vis. Det blev derfor nødvendigt at kjøbe Klæder og andre Rekviziter, som hun behøvede

til Rejsen. Mr. Fogg udførte dette med al den Ro, der var et Særkjende for ham, og naar den unge Dame gjorde Undskyldninger for al den Ulejlighed, hun forarsagede ham, svarede han uforanderlig:

— Det sker i min Rejses Interesse, det staar i mit Program.

Da Indkjøbene var foretagne, vendte Mr. Fogg og hun tilbage til Hotellet og spiste til Middag ved table d'hôte, der blev prægtig serveret. Mrs. Aouda var lidt træt og gik op paa sine Værelser, efter at hun paa engelsk Vis havde trykket sin uforsærdede Redningsmands Haand. Den hæderlige Gentleman fordybede sig hele Aftenen i Læsningen af Times og Illustrated London-News. I Fald han havde været et Menneſke, der kunde have undret sig over noget, maatte det have undret ham ikke at se sin Tjener ved Sengetid. Men da han vidste, at Yokohama-Damperen ikke skulde gaa fra Hongkong før den følgende Morgen, tænkte han ikke videre paa den Ting. Da han ringede den næste Morgen, kom der imidlertid heller ingen Passpartout.

Hvad han tænkte, da han fik at vide, at hans Tjener ikke var kommen tilbage til Hotellet, skal ingen kunne sige.

Han tog blot sin Badsæk, lod Mrs. Aouda vide, at de skulde afsted, og sendte Bud efter en Ballanfin.

Klokken var da otte, og Carnatics Afgangstid havde været bestemt til halv ti.

Da Ballanfinen ankom til Hotellets Port, steg Mr. Fogg og Mrs. Aouda ind i det bekvemme Befordringsmiddel, og deres Rejses gods blev baaret efter dem paa en Bærebør.

En halv Time efter steg de ud paa Rajen, hvor Damperen skulde ligge, men der fik Mr. Fogg at vide, at Carnatic var afgaaet Aftenen i Forvejen.

Mr. Fogg, der gjorde Regning paa at træffe baade Dampskibet og sin Tjener, maatte se at klare sig uden dem. Men ikke et Tegn til Brede over fejlslaaet Be-

regning kunde opdages i hans Ansigt, og til Mrs. Mouda, der betragtede ham med urvlige Blikke, udtrede han blot:

— Det er et Uheld, Mrs. Mouda, ikke videre.

I dette Øjeblik nærmede sig en Person, der opmærksomt havde betragtet ham. Det var Fix, der hilste og sagde:

— Har De ikke, min Herre, ligesom jeg været Passager paa Rangun, der kom i Gaar?

— Jo, min Herre, svarede Mr. Fogg koldt, men jeg veed ikke, med hvem jeg har den Ære . . .

— Undskyld, men jeg troede, at jeg skulde træffe Deres Tjener her.

— Veed De maasse, hvor han er? spurgte den unge Dame.

— Hvad? svarede Fix, der spillede den overraskede. Er han ikke hos Dem?

— Nej, svarede Mrs. Mouda, siden i Gaar har vi ikke set noget til ham. Skulde han være gaaet om Bord paa Carnatic uden os?

— Uden Dem, Mrs.? svarede Agenten. Undskyld mit Spørgsmaal: agtede De da at tage med dette Dampskib?

— Ja, det var min Hensigt.

— Ogsaa jeg er bleven narret. Da Carnatic havde endt sin Reparation, forlod den Hongkong tolv Timer før den bebudede Tid, uden at underrette nogen derom, og nu maa man vente otte Dage paa det næste Dampskib.

Da Fix udtalte Ordene „otte Dage“, svulmede hans Hjærte af Glæde. Otte Dage! Fogg tilbageholdt otte Dage i Hongkong! Saa vilde Arrestordren sagtens kunne naa ham. Endelig begyndte Lykken at tilsmile Lovens Repræsentant.

Man domme om Virkningen af det Slag i Ansigtet, han fik, da han hørte Phileas Fogg med sin rolige Stemme sige:

— Der findes, antager jeg, andre Fartøjer end Carnatic i Hongkongs Havn. — Mr. Fogg bød Mrs. Aouda sin Arm og styrede sine Skridt til Havnen for at undersøge Forholdene. Fir fulgte efter dem, meget urolig. Man kunde næsten fristes til at tro, at han var lænket fast til Mr. Fogg.

Imidlertid syntes Lykken virkelig at svigte den, hvem den hidtil i saa høj Grad havde begunstiget. Mr. Fogg strejsede hele tre Timer omkring i Havnen, fast bestemt paa, hvis det blev nødvendigt, at leje et Skib, der kunde føre ham til Yokohama. Men han saae kun Fartøjer, der var i Færd med at lade eller løse og saaledes ikke kunde afgaa strax. Fir begyndte at fatte nyt Haab.

Imidlertid tabte Mr. Fogg ikke Modet af den Grund. Han vilde blive ved at lede, selv om han skulde lede lige til Macao, da pludselig en Sømand kom hen til ham.

— Deres Herlighed søger et Fartøj? sagde Sømanden og tog sin Hat af.

— Har De maaske et, der kan sejle strax? spurgte Mr. Fogg.

— Ja, Deres Herlighed, Rodskutteren Nr. 43, den bedste i hele Flotillen.

— Og den sejler godt?

— Mellem to og halvtredje Mil i Timen. Vil De se den?

— Ja.

— Deres Herlighed skal nok blive fornøjet. Der er vel Tale om en Lystsejlad ud paa Havet?

— Nej, om en Rejse.

— En Rejse?

— Vil De overføre mig til Yokohama?

Sømanden stirrede overrasket paa ham.

— Det er vel kun Deres Herligheds Spøg? sagde han.

— Nej, jeg er kommen for sent til at afgaa med

Carnatic, og jeg maa nødvendigvis være i Yokohama senest den fjortende, for at kunne komme med Paketdampskibet til San Francisco.

— Det var kjedeligt, sagde Sømanden, men det er umuligt.

— Jeg byder Dem hundrede Pund om Dagen og en Præmie paa to Hundrede Pund, hvis De naar der- til senest den nævnte Dag.

— Er det Deres Alvor? spurgte Rodsen.

— Mit fulde Alvor, svarede Mr. Fogg.

Rodsen gik nogle Skridt frem. Han betragtede Havet, og man kunde tydelig se, hvorledes han kæmpede mellem Vinsten til at fortjene en saa uhyre Sum og Frygten for at begibe sig ud paa en saa lang Tur. Fik svævede i den dødeligste Angest.

Imidlertid var Mr. Fogg vendt om og gaaet hen til Mrs. Wouda.

— De bliver vel ikke bange, Mrs.? sagde han.

— Ikke i Selvtab med Dem, Mr. Fogg, svarede hun.

Rodsen havde paa ny nærmet sig Herren og vendte og drejede paa sin Hat.

— Naa, Rods? sagde Mr. Fogg.

— Deres Herlighed, svarede Rodsen, jeg kan ikke udsætte mine Folk, ikke mig selv og heller ikke Dem for Faren ved at foretage en saa lang Rejse med en Baad paa næppe 20 Tons Drægtighed og allermindst paa denne Tid af Aaret. I øvrigt kunne vi ikke naa frem i rette Tid, thi der er 1650 Sømil fra Hongkong til Yokohama.

— Kun 1600, sagde Mr. Fogg.

— Naa ja, det kommer omtrent ud paa ét.

Fik aandede lettere.

— Men, tilføjede Rodsen, der findes maaske allige- vel en Maade at ordne Sagen paa.

Fik blev atter betuttet.

— Ser De, til Nagasaki, sydligst i Japan, er der

1100 Sømil, og til Shanghai kun 800 fra Hongkong. Paa den Rejse behøver man ikke at fjærne sig fra den kinesiske Kyst, og det er en stor Fordel, saa meget mere som Strømmen der gaar mod Nord.

— Men, min kjære Mand, sagde Phileas Fogg, det er i Yokohama, jeg skal træffe Postdamperen, og ikke i Shanghai eller Nagasaki.

— Men hvorfor ikke? Dampskibet til San Francisco gaar ikke fra Yokohama; det anløber Yokohama og Nagasaki, men Shanghai er det egentlige Afgangssted.

— Er De vis paa, hvad De siger?

— Ja, ganske vis.

— Og naar gaar Dampskibet fra Shanghai?

— Den ellefte, Klokken syv om Aftenen. Vi har saaledes fire Dages Forspring, det vil sige 96 Timer, og med en Fart af 2 Mil i Timen vil vi kunne tilbagelægge de 200 Mil, der skiller os fra Shanghai, i rette Tid.

— Og naar kan vi sejle?

— Om en Time. Jeg skal blot have kjøbt Proviant og gjort alt klart.

— Saa er den Ting i Orden. De er Fører af Skuden?

— Ja, John Bunson, Fører af Tankadére.

— Vil De have Penge paa Haanden?

— Ja, hvis Deres Herlighed ikke tager det ilde op.

— Se, her har De to Hundrede Pund i Forssud. Hvis De vil være med, sagde Mr. Fogg til Sir, saa . . .

— Jeg vilde lige anmode Dem derom, sagde Sir.

— Godt, om en halv Time maa vi være om Bord.

— Men den stakkels Passpartout . . . sagde Mrs. Mouda.

— Jeg skal gjøre for ham, hvad jeg kan, svarede Phileas Fogg.

Medens Fir, nervøs og feberhed, begav sig til Rodskutteren, skyndte de to andre sig til Politikammeret i Hongkong, hvor Phileas Fogg afgav Passpartouts Signalement og deponerede en Sum, stor nok til, at han for den kunde vende tilbage til sit Fædreland. Samme Formalitet iagttog han ved sit Besøg hos den franske Konsul, og Ballanfinen førte derpaa de to rejsende tilbage til Havnen.

Klokken slog tre, Rodsfartøjet Nr. 43 havde sin Besætning om Bord, der var indtaget Proviant, og man var klar til Afgang.

Tankadére var en smuk lille Baad paa tyve Tons, skarp i Boven og med smætre Former; den saae ud som en Kapsejler. Kobberforhudningen blinkede, om Bord var Messinget blankt poleret, alt Jærn var galvaniseret, og Dækket var hvidt som Elfenben, — alt tydede paa, at John Bunsbu vilde have det pillent og net paa sit Fartøj. Der fandtes Sejl nok, og selv om man nødtes til at sejle bidevind, kunde man dog haabe at komme rast afsted. Baaden havde ogsaa vundet flere Præmier ved Kapsejladser for Rodskuttere.

Besætningen paa Tankadére bestod af Føreren John Bunsbu og fire Mand, dygtige, prøvede Sømænd, der selv i det haardeste Vejr gik ud for at hjælpe Fartøjer, der var i Nød, og de var ualmindelig godt hjemme i disse overordentlig vidtstrakte Farvande. John Bunsbu, en Karl paa de halvt Hundrede Aar eller saa omtrent, stærkt bygget, brunet, med livsfuldt Blik, kraftige Ansigtstræk og, som det syntes, ualmindelig dygtig til sin Bestilling, vilde have indgædt enhver, selv den mest ængstelige, Tillid.

Phileas Fogg og Mrs. Mouda kom om Bord. Fir var der allerede. Agter ude kom man ad en Trappe ned i en firkantet Salon, langs hvis Vægge der stod Sofaer, og midt i Salonen et Bord, over hvilket der

hang en stor Lampe, som fulgte Fartøjets Bevægelser. Det hele var en miniature, men særdeles net og propert.

— Det gjør mig ondt, at jeg ikke kan byde Dem bedre Lejlighed, sagde Mr. Fogg til Fir, der bukkede uden at svare.

Politibetjenten havde en Fornemmelse af Udmængelse ved at blive behandlet paa den Maade af Mr. Fogg.

— Han er ganske vist en Kjeltring, sagde han, men unægtelig en meget høflig Kjeltring.

Kl. 3,10 Minutier sattes der Sejl til. Det engelske Flag vajede paa Kutterens Fokkemast. Passagererne havde taget Plads paa Dækket. Mr. Fogg og Mrs. Wouda kastede et sidste Blik paa Rajen og spejdede ibrig efter Passépartout, men det var umuligt at faa Øje paa ham.

Fir var ikke uden Uengstelse, thi Tilfældet kunde jo godt føre den stakkels Fyr, hvem han havde behandlet saa ilde, ned netop til dette Sted, og i saa Fald maatte en Forklaring blive uundgaaelig, men en saadan vilde just ikke stille Opdageren i det skønneste Lys. Franskmanden viste sig imidlertid ikke. Sandsynligvis virker Opiumen endnu, tænkte Fir.

John Bunshy lod lette Anker, Tanladéres Sejl fyldtes, og Skibet stod ud efter.

Et og tyvende Kapitel.

Føreren af Tanladére er nær ved at tabe en Præmie paa to Hundrede Pund.

Denne Sejlads paa 800 Sømil med en Baad paa tyve Tons Drægtighed, og især paa denne Tid af Aaret, var virkelig dovelig. De kinesiske Farvande er

nemlig ikke saa lidt farlige endda, udsatte, som de er, for pludselige Vindstød.

Da Rodsen fik saa høj Betaling for hver Dag, vilde det ganske vist have været fordelagtigt for ham at føre sine Passagerer lige til Yokohama. Men det vilde have været højst ufornuftigt at vobe en saadan Overfart under de for Haanden værende Omstændigheder, og det var allerede godt gjort at begive sig paa Vej lige til Shanghai. Men John Bunsby satte Lid til sin Tankadére, der løstede sig paa Bølgen som en Maage, og maaste havde han ikke Uret deri.

Ud paa Aftenen samme Dag sejlede Tankadére i de lunefulde Farvande omkring Hongkong, og den navigerede udmærket godt.

— Jeg behøver vel ikke at anbefale Dem den største Hurtighed, sagde Phileas Fogg til Rodsen, da Rutteren var kommen ud i rum Sø.

— Deres Herlighed kan stole paa mig, svarede Bunsby. Hvad Farten angaar, har vi saa mange Sejl, som Vinden tillader.

Phileas Fogg stod med hele en Sømands Holdning og saae ud over det gylgende Hav. Den unge Dame sad bag ved ham og betragtede det mægtige Ocean, hvorover Skumringen bredte sig, og som hun trodsede paa et skrøbeligt Fartøj. Over hendes Hoved udfoldede de hvide Sejl sig, der lig store Vinger førte hende ud i Rummet. Rutteren syntes virkelig ligesom at flyve, saa hurtig drev Vinden den fremad.

Natten faldt paa; Maanen var i første Kvarter, og dens svage Skin skulde snart forsvinde mellem Horisontens Laage. Skyer kom jagende fra Øst og skjulte allerede en Del af Himlen. Rodsen havde tændt sine Lanterner, en nødvendig Forholdsregel i disse Farvande, hvor Fartøjer ofte møder hinanden. Med den Fart, Rutteren havde, vilde den være sprungen i Splinter ved det mindste Sammenstød.

Fig sad for ude selskatsat med sine egne Tanter.

han holdt sig i Afstand, thi han vidste, at Fogg af Naturen ikke var meddelsom af sig. I øvrigt var det ham imod at tale med denne Mand; hvem han skulde forbindtlighed. Det stod ham nu klart, at Mr. Fogg ikke vilde blive i Yokohama, men strax gaa om Bord i et Dampskib til St. Francisco for at komme til Amerika, paa hvis udstrakte Gladerum han med størst Sikkerhed kunde unddrage sig Straf. Fogg's Plan syntes ham i Virkeligheden ogsaa at være den simpleste af Verden.

I Steden for fra England at begive sig til de forenede Stater, saaledes som en almindelig Thy vilde have gjort, havde Fogg valgt en lang Omvej og rejst gennem tre Fjerdedele af Jordkloden for med desto større Sikkerhed at kunne naa Amerikas Fastland, hvor han i Fred og Ro kunde nyde Bankens Penge efter at have taget Politiet ved Næsen. Men hvad skulde Figg tage sig for, naar han befandt sig paa amerikansk Grund? Skulde han forlade denne Mand? Nej, hundrede Gange Nej; han turde ikke lade ham ude af Syne, indtil han havde skaffet sig et Udleveringsdokument. Det var hans Pligt, og den maatte han blive tro til det sidste. Men i ethvert Fald havde han haft et Held med sig: Passepartout var ikke længere hos sin Herre, og især efter den Fortrolighed, Figg havde vist ham, var det af største Vigtighed, at Herre og Tjener aldrig mere gjen saa hinanden.

Phileas Fogg kunde ikke lade være at tænke paa sin Tjener, der var forsvunden paa en saa ubegribelig Maade. Efter de Betragtninger, han havde anstillet, forekom det ham ikke umuligt, at den stakkels Tyr som Følge af en eller anden Misforstaaelse var gaaet om Bord paa Carnatic i sidste Djeblif. Det troede ogsaa Mrs. Wouda, der dybt savnede den tro Tjener, som hun havde at takke for alt. Det kunde da være muligt, at man gjenfandt ham i Yokohama, og hvis han var kommen over med Carnatic, vilde det ikke falde vanskeligt at faa det at vide.

Henad Kloften ti fristede det op. Maaſte vilde det have været klogt at tage Reb i Sejlene, men Rodſen lod dem ſtaa, efter at han omhyggelig havde iagttaget Himlen. I øvrigt bar Tankadére dem ganſte fortræffelig, og med alt flart om Bord, hvis der ſkulde komme en Bølge. Ved Midnatſtid forſøjede Phileas Fogg og Mrs. Aouda ſig ned i Kahyten. Fir var tidligere gaaet ned og laa og job paa en af Sofaerne. Rodſen og hans Folk blev hele Natten oppe paa Dækket.

Næſte Dag, den ellefte November, havde Kutteren, da Solen ſtod op, ſejlet over hundrede Sømil. Rodſen angav, at Skibets Middelhaſtighed var mellem otte og ni Sømil i Timen. Tankadére havde rum Sø, og Sejlene ſtod fulde, ſaa at den naaede ſit Maximum af Hurtighed. Holdt Binden ſig, havde man al Udſigt til at naa Beſtemmelleſſtedet i rette Tid.

I Løbet af denne Dag fjærnedes Tankadére ſig ikke ſynderlig fra Kyſten, hvor Strømningerne var gunſtige for den, og man kunde ved enkelte Udsninger endnu ſkjelne det uregelmæſſige Omrids af den fremtrædende Kyſt. Binden kom fra Land, hvorfor Havet var mindre oprørt, en Omſtændighed, der var af Betydning for Kutteren, i det Skuder af ringe Drægtighed let af Bølgeſlagene bliver hemmede i Farten.

Henimod Middag løjede Binden af og ſlog om til Sydøſt. Rodſen ſatte Bramſejl til, men efter to Timers Forløb maatte han tage dem ind igjen, thi Binden kulede atter dngtig op.

Mr. Fogg og den unge Dame, der heldig havde undgaaet Søſygen, ſpiſte med god Appetit de henfogte Kjødfager og Biſkuits, ſom fandtes om Bord. Fir blev indbudt til at deltage i deres Maaltid og modtog Indbydelfen, da han vidſte, at Føde er lige ſaa nødvendig for Mæver ſom Ballaſt for Skibe. Men det var ham dog ſtadig imod at rejſe paa denne Mandſ Beſoſtning og ſpiſe hans Mad, thi det var ikke ganſte ſaa

lonalt handlet, som det kunde være. Han spiste af den Grund meget hurtigt, men spise gjorde han alligevel.

Efter endt Maaltid troede han, at han burde tage Mr. Fogg til Side, og sagde til ham:

— Mister . . .

Men dette „Mister“ var det ham næppe muligt at faa over Læberne, og han gjorde BOLD paa sig for ikke at gribe denne Mister i Frakkekraven.

— Mr. Fogg, De har været saa artig at tilbyde mig at rejse med Deres Skib, men skjønt mine Hjælpefilber ikke tillader mig at optræde paa en saa storartet Maade som De, ønsker jeg dog at betale min Part af . . .

— Lad os ikke tale om det, svarede Mr. Fogg.

— Jo, jeg maa . . .

— Nej, sagde Fogg i en Tone, der ikke tillod noget Svar. Det hører med til de fælles Omkostninger.

Fig bukkede; han var nær ved at kvæles; han gik forud og tog Plads der. Den Dag ytrede han ikke et Ord mere.

Det gik raskt fremad, og John Bunzby nærede godt Haab. Flere Gange sagde han til Mr. Fogg, at man nok vilde naa frem i rette Tid, og Mr. Fogg svarede, at det gjorde han ogsaa Regning paa. Hele Rutterens Besætning lagde den største Iver for Dagen. Belønningen loffede de raske Gutter. Der lød ikke et eneste Kommandoord, som ikke strax blev adlydt, og der foretoges heller ikke en eneste Sejlsmanøvre, som ikke blev udført med den største Punctlighed. Man kunde ikke have navigeret bedre ved en af Royal-Yacht-Klubbens Kapsejladser.

Om Aftenen havde Lødsen med Loggen beregnet, at man havde tilbagelagt en Strækning af to Hundrede og tyve Sømil fra Hongkong, og Phileas Fogg turde haabe, at naar han kom til Yokohama, vilde han intet Tab af Tid have at indskrive i sin Bog. Saaledes vilde den første alvorlige Modgang, han havde mødt,

siden han havde paabegyndt sin Rejse, rimeligvis ikke komme til at volde ham nogen Ulejlighed. I Dageningen styrede Tankadere med frisk Vind ind i Fo-Kien-Strædet, der stiller den store D Formosa fra den fine-siste Kyst. Søgangen var endnu stærk i dette Stræde, der er fuldt af Hvirbler, som dannes af Modstrømme. Rutteren arbejdede meget tungt. De forte Søer hindrede dens Gang. Det blev meget vanskeligt at holde sig oppe paa Dækket.

Ved Dagens Frembrud friskede Vinden endnu mere i. Af Himlens Udseende kunde man se, at en Stormbyge nærmede sig. Barometret tydede ogsaa paa Omflag i Vejret. Samtidig saae man i Sydost, hvorledes Bølgekammene blev bestandig højere og længere; „de lugtede Storm“, sagde Søfolkene. Aftenen forud var Solen gaaet ned i en rødlig Taage, medens Habet opsendte fosforagtige Gnister.

Lodsen betragtede længe Himlens truende Udseende og mumlede noget imellem Lænderne, som man ikke kunde forstaa, hvad var. Da han en Gang kom til at staa i Nærheden af Phileas Fogg, sagde han med dæmpet Stemme:

— Man kan jo betro Deres Herlighed alt?

— Alt, svarede Phileas Fogg.

— Nu vel, der er en Stormbyge i Anmarsch.

— Kommer den fra Nord eller Syd?

— Fra Syd. Det er en Tyfon efter alt, hvad jeg kan skjønne.

— Nu vel, men en Tyfon fra Syd vil føre os hurtig fremad, sagde Mr. Fogg.

— Naar De tager Sagen paa den Maade, sagde Lodsen forundret, saa har jeg intet mere at sige.

John Bunsbys Anelse bedrog ham ikke. Havde Marstiden været mindre fremrykket, vilde Tyfonen i Følge en berømt Meteorologs Udtryk have opløst sig i en funklende Kaskade af elektriske Flammer. Men ved

Vinterjævnøgns Tid kunde man frygte for, at den vilde optræde voldsomt.

Lodsen tog paa Forhaand sine Forsigtighedsregler. Han beslog alle Rutterens Sejl, firede Ræerne ned. Alle Rugerne skalkede han omhyggelig, saa at ikke en Draabe Vand kunde komme fra Dækket ned i Fartøjet. Kun Fokken sattes til som Stormsejl, og man afventede, hvad der vilde komme.

John Bunshy havde anmodet sine Passagerer om at gaa ned. Men da Slingringerne var stærke, og det trange Rum næsten uden Luft, vilde dette Fængsel blive i højeste Grad ubehageligt. Hverken Mr. Fogg, Mrs. Mouda eller Fik gik ind paa at forlade Dækket.

Senad Kl. otte kom Bygen med øfende Regn og heftig Blæst. Tankadére med sin lille Stump Sejl førtes som en Fjer frem af Binden, om hvilken man ikke kan gjøre sig noget Begreb, naar den stiger til Storm. At sammenligne dens Hastighed med den fire-dobbelte Hurtighed af et Lokomotiv, der farer afsted for fuld Damp, vilde paa ingen Maade være nogen Overdrivelse.

I Løbet af hele Dagen fløj Fartøjet paa denne Maade mod Nord, løftet af de umaadelige Søer og heldigvis bibeholdende samme Hastighed som de. Rutteren var godt og vel en Snes Gange nær ved at blive overskyllet af et af disse Vandbjærge agter fra, men ved en behændig Manøvre af Lodsen undgik man Katastrofen. Flere Gange blev Passagererne overskyllede af mindre Bølger, som de tog imod med største Sindero. Fik bandede uden Tvivl i sit stille Sind det hele; men den usforkærdede Mrs. Mouda, der havde Djnene fæstede paa sin Ledfager, hvis Koldblodighed hun ikke kunde andet end beundre, viste sig ham værdig og trodsede Stormen. Hvad ham angik, syntes det, som om ogsaa denne Lyfon var medindbefattet i hans Rejseprogram.

Lige til nu var Tankadére stadig bleven drevet imod Nord, men om Aftenen vendte Binden sig, som

man havde kunnet vente, mod Nordvest. Rutteren fik da Søerne paa Siden og rystedes forfærdelig. Havet piskedes med en Voldsomhed, der var vel egnet til at indgyde Skræk, da man jo ikke veed, hvor solidt alle Delene af en Skude er sammensatte.

Ved Mattens Frembrud blev Stormen endnu værre. Da Mørket faldt paa og Faren dermed forøgedes, følte John Bunshy en heftig Uro.. Han spurgte sig selv, om det ikke vilde være rigtigst at løbe ind et eller andet Sted, og han raadførte sig ogsaa med sin Besætning.

Derefter nærmede han sig Mr. Fogg.

— Jeg tror, Deres Herlighed, sagde han, at vi gjør bedst i at søge ind i en af Havnene paa Kysten.

— Det tror jeg med, sagde Phileas Fogg.

— Men i hvilken? spurgte Rodsen.

— Jeg kender kun én, svarede Phileas Fogg rolig.

— Og det er? . . .

— Shanghai.

Rodsen stod nogle Djeblikke stille, som om han ikke begreb, hvad dette Svar skulde sige. Men derpaa sagde han:

— Vel, Deres Herlighed har fuldstændig Ret, altsaa styrer vi til Shanghai!

Og Tankadére styrrede stadig mod Nord.

Hvilken forfærdelig Nat! Det var et helt Guds Under, at den lille Rutter ikke kæntrede. To Gange var den nær derved, og alle var paa et hængende Haar blevne skuldede over Bord. Mrs. Mouda var aldeles tilintetgjort, men ikke en Klage kom over hendes Ræber. Mere end én Gang maatte Mr. Fogg styrte hen til hende for at beskytte hende mod de voldsomme Søer.

Det blev Dag igjen. Stormen arbejdede sig op til det yderste Raseri, og Vinden gik atter om til Sydost. Det var heldigt for Skibet, og Tankadére fløj atter over det oprørte Hav, hvis Bølger kæmpede mod dem, som

den nye Vind fremkaldte — en højst farlig Bølgerne's Ramp, i hvilken et Fartøj, som havde været mindre stærkt bygget, vilde være blevet splintret i tusende Stykker.

Undertiden skimtede man Kysten gennem den sønderrevne Taage, men ikke ét Fartøj fik man at se. Tankadére var det eneste, som trodsede Havet.

Bed Middagstid viste sig nogle Tegn til, at Stormen vilde stille lidt af, og da Solen sænkede sig mod Horisonten, blev disse Tegn tydeligere. Passagererne, der var stærkt medtagne af Uro og Forstrækkelse, kunde atter spise lidt og nyde nogen Hvile. Matten var forholdsvis rolig. Rødsen satte atter Sejl til, men naturligvis rebede. Rutterens Fart blev betydelig. Den følgende Dag, den ellefte, ved Daggrn fik man Kjending af Kysten. John Bunsby kunde forsikre, at man ikke havde fuldt hundrede Sømil til Shanghai.

Hundrede! og man havde kun denne Dag til at tilbagelægge dem i! Inden Aften maatte Fogg være i Shanghai, ellers kom han for sent til at afgaa med Damperen til Yokohama. Hvis denne Storm, ved hvilken han havde tabt flere Timer, ikke havde givet sit Besyn med, vilde han i dette Djeblik ikke have været mere end tredive Sømil fra Havnen.

Rulingen blev fjendelig svagere, og heldigvis blev Havet paa samme Tid roligere. Rutteren satte alle de Sejl til, som den kunde føre, og Havets Skum sprøjtede om dens Bugspryd.

Ved Middagstid var Skibet kun fem og fyrrethve Sømil fra Shanghai. Endnu havde man sex Timer, før Yokohama-Damperen skulde afgaa.

Frygten var levende om Bord. Man vilde for enhver Pris naa frem i rette Tid. Alle, med Undtagelse af Phileas Fogg, følte deres Hjærte banke af Utaalmodighed. Rutteren maatte skide en Middelfart af ni Sømil i Timen, og Vinden løjede bestandig mere og

mere af. Det var en uregelmæssig Kuling, lunefulde Rastebhyger, der kom fra Siden.

Imidlertid opfangede den smætre Rutters høje og tætte Sejl alle de Byger, der kom, og da Strømmen samtidig hjalp med, havde John Bunshy Kloffen sex kun ni Sømil tilbage. En halv Time efter skjelne de man tydelig Shanghai.

Kloffen selv havde man endnu tre Sømil tilbage. En forfærdelig Ed fløj over Lodsens Læber . . . hans Præmie paa to Hundrede Pund var i Færd med at slippe ham ud af Hænderne. Han saae paa Mr. Fogg. — Mr. Fogg var uroffelig rolig, og dog stod hele hans Formue paa Spil i denne Stund . . .

I dette Djeblif saae man en sort Røgsojle stige op fra Vandbrynet; det var den amerikanske Paketdamper, der forlod Shanghai. Den tiltraadte sin Rejse til bestemt Tid.

— Fordømt! skreg John Bunshy og tog et vældigt Tag i Roret.

— Signalstød! sagde Phileas Fogg tørt.

En lille Bronceanon var opstillet for ude paa Tankadéres Dæk. Den benyttedes til at give Signalstød i Tufning. Man ladede Kanonen helt ud til Mundingen, men just som Lodsens gik ned og hentede et Stykke brændende Kul for at lægge det paa Fænghullet, raabte Phileas Fogg: Hejs Nødslag.

Flaget blev hejset paa Mesanen. Man turde haabe, at den amerikanske Damper vilde se det, for et Djeblif mindste Fart og komme hen til Rutteren.

— Fyr! sagde Mr. Fogg, og Skuddet fra den lille Kanon drønedes i Luften.

To og tyvende Kapitel.

Passepartout indser grandt, at selv blandt Antipoderne er det godt at have lidt Penge iommen.

Damperen Carnatic, der forlod Hongkong den 7de November Klokken halv syv om Aftenen, lod staa med fuld Fart ad Japan til medførende en komplet Ladning af Støfgods og Passagerer. To Kahytter agter ude var ikke optagne, de to nemlig, der var bestilte for Phileas Fogg's Regning.

Næste Morgen saae Folkene for ude, ikke uden en vis Overraskelse, en Passager med sløvt Blik, vaklende Gang og dinglende Hoved komme ud af en af anden Klasses Kahytter og gaa hen og sætte sig paa en Bænk.

Denne Passager var Passepartout i egen Person. Der var nemlig hændet ham følgende:

Nogle Djeblikke efter, at Fix havde forladt Angestuen, havde to af Oppasserne løftet den dybt sovende Passepartout op og baaret ham hen til en af de for Angerne bestemte Senge. Men tre Timer efter var han, der ogsaa i sine Drømme blev forfulgt af en bestemt Tanke, vaagnet op og kæmpede mod det søvndyssende Middels bedøvende Virkninger. Tanken om, at han ikke havde opfyldt sin Pligt, vakte ham af Dvale. Han forlod de berusedes Seng, vaklende og støttende sig til Væggen; af og til faldt han, men kom dog paa Fødderne igjen, uophørlig og uimodstaaelig drevet frem af et Instinkt, og saaledes naaede han da ud af Angestuen, strigende som i en Drøm: Carnatic! Carnatic!

Skibet laa med Damp oppe, klart til at afgaa.

Passepartout var kun nogle faa Skridt fra det. Han tumlede over Landgangsbroen og faldt aandeløs omfuld paa Dækket, just som Carnatics Fortøjninger halede ind.

Nogle af Matroserne, der ikke var uvante med den

Slags Syn, skaffede den stakkels Fyr ind i en anden Klasses Rahnt, og Passsepourtout vaagnede ikke før næste Morgen, halvandet Hundrede Sømil fra Rinas Røst. Det var af den Grund, at han om Morgenens befandt sig paa Carnatics Dæk, hvor han i fulde Drag indaandede den friske Havbrise. Den rene Luft gjorde ham ædru igjen. Han begyndte at samle sine Tanker, skjønt det faldt ham grumme vanskeligt. Endelig mindedes han, hvad der havde tilbraget sig den foregaaende Aften, og hvad Fix havde betroet ham i Angestuen.

— Det er klart, sagde han ved sig selv, at jeg har været affkyldig beruset! Hvad vil nu Mr. Fogg sige? Men i ethvert Fald har jeg dog ikke ladet Dampskibet sejle fra mig, og det er Hovedsagen. Derefter tænkte han paa Fix. Ja, for ham er vi vel nu befriede, haaber jeg, han har da efter alt, hvad han foreslog mig, ikke kunnet vove at følge med os paa Carnatic. En Politibetjent, en Opdager i Hælene paa os, og min Herre anklaget for at have bestjaalet den engelske Bank! Dumheder! Mr. Fogg er ikke mere Lyv, end jeg er Morder!

Men burde han vel omtale alt dette til sin Herre? Var det passende, at han underrettede ham om den Rolle, Fix havde spillet i denne Sag? Var det ikke bedre at vente dermed, til man var kommen tilbage til London, og saa først underrette ham om, at en af Hovedstadspolitiets Betjente havde fulgt efter ham Jorden rundt? Jo, uden Tvivl! I ethvert Tilfælde maatte han nøje overveje denne Sag. Det, der nu først og fremmest skulde gøres, var at saa fat i Mr. Fogg og bede ham om Undskyldninger for den uforsvarlige Opførsel, han havde vist.

Passsepourtout rejste sig. Havet var oprørt, og Skibet rullede stærkt. Den stakkels Fyr var endnu usikker paa sine Ben, men naaede dog til Slutning hen til Agterdækket. Der saae han imidlertid ingen, som lignede hans Herre eller Mrs. Wouda.

Ah! tænkte han, det er for tidligt, og Mrs. Mouda ligger endnu; Mr. Fogg har vel sagtens efter gammel Vane faaet fat i en eller anden Whistspiller . . . Passespartout gik ned i Salonen. Der fandtes ingen Mr. Fogg. Passespartout havde da ikke andet at gjøre end at spørge første Styrmand, hvilken Kahyt Mr. Fogg havde. Men Styrmanden svarede, at han kjendte ikke nogen Passager om Bord af det Navn.

— Om Forladelse, sagde Passespartout, det er en stor, meget rolig og ordnap Mand, som er i Selskab med en ung Dame.

— Her findes ikke en eneste ung Dame om Bord, svarede Styrmanden. For Resten er Passagerlisten her; De kan selv se efter.

Passespartout løb Listen igjennem . . . men hans Herres Navn stod ikke paa den!

Det fortænde for hans Dine. Bludselig foer en Tanke ham gjennem Hovedet:

— Er det virkelig om Bord paa Carnatic, jeg er?

— Jo, unægtelig, svarede Styrmanden.

— Og jeg er paa Vej til Yokohama?

— Ja, det er De.

Passespartout havde et Djeblig frøgtet for, at han var gaaet om Bord paa et urigtigt Skib. Han indsaa nu, at han virkelig befandt sig paa Carnatic, men samtidig begreb han ogsaa, at hans Herre ikke var med om Bord. Passespartout sank om paa en Stol. Det var et Tordenslag for ham. Bludselig anede han Sammenhængen. Han mindedes, at Carnatics Afgangstid var bleven paasthyndet, at han ikke havde underrettet sin Herre derom, og at det var hans Fejl, at Mr. Fogg og Mrs. Mouda ikke havde kunnet følge med. Ja, hans Fejl var det, men endnu mere den Uslings, der havde druffet ham fuld for at stille ham fra hans Herre og holde denne tilbage i Hongkong. Nu endelig gik Politibetjentens Opførsel op for ham. Og Mr. Fogg da! Han var upaatvivlelig ødelagt, havde tabt Væddemaalet,

var bleven opholdt paa sin Rejse, maaste endog arresteret . . . Passpartout rev ved denne Tanke en Tot Haar af sit Hoved. Men fik han nogen Sinde igjen Tag i denne Fir, saa skulde han ordentlig gjøre sit Regnskab op med ham.

Endelig efter det første Djebligs Overvældelse gjenvandt Passpartout igjen sin Koldblodighed og undersøgte Stillingen. Den var virkelig ikke misundelsesværdig: Han var paa Vejen til Japan, sikker paa at komme derhen, men hvorledes skulde han komme derfra igjen? Ikke en Skilling, ikke en Penny havde han i Lommen! Dog var Kosten om Bord kleren betalt samtidig med Billetten. Han havde fem-sex Dage for sig til at grunde i og til at fatte sin Beslutning. At han spiste og drak under Turen, vil man sagtens kunde forstaa; han spiste for sin Herre, Mrs. Mouda og for sig selv, tog for sig, som om Japan, hvor han skulde hen, var en Drken, fuldstændig blottet for alle Fødemidler.

Den trettende ved Daggrn stod Carnatic ind i Yokohamas Havn.

Yokohama er en vigtig Anløbshavn ved det store Hav, der gjæstes af alle de Dampere, som anvendes til Person- og Postbefordring mellem Nordamerika, Kina, Japan og de malajiske Der. Bnen selv ligger ved Veddo-Bugten ikke langt fra den umaadelige Bn Veddo, det japanesiske Riges anden Stad, Taikunens Residens i den Tid, da denne verdslige Kejser eksisterede, og rivaliserende med Mijako, den store Bn, som er Sædet for Mikadoen, den geistlige Kejser, der nedstammer fra Guderne.

Carnatic lagde til ved Yokohamas Kaj i Nærheden af Havnedæmningerne og Dplagshusene, midt imellem en Mængde Skibe fra alle Verdens Lande.

Passpartout betraadte just ikke med de gladeste Følelser dette vidunderlige Land, der tilhører Solens Børn. Der var ikke andet for ham at gjøre end at

tage Tilfældet til Ledfager og spásere ud i Byens Gader paa Nykke og Fromme.

Han kom først ind i en fuldstændig europæisk By med lave Huse, prydede med Verandaer, der bares af elegante Søjlerader, og som med sine Gader og Pladser, Døkker og Oplagssteder opfyldte Rummet helt ned til Floden. Der vrimlede her, ligesom i Hongkong og Calcutta, af Amerikanere, Englændere, Kinesere og Hollændere, Kjøbmænd, som købte og solgte alt muligt — og mellem hvilke Fransmanden befandt sig saa fremmed, som om han var bleven kastet hovedfulds ind i Hottentotternes Land.

Passepourtout havde dog en Udvej, nemlig at kunne henvende sig til de engelske og franske Konsulater i Yokohama; men han vilde ikke fortælle sin Historie, der stod i saa nær Sammenhæng med hans Herres; i ethvert Fald vilde han, før han greb til denne Udvej, opbynde alt for at kunne klare Sagen paa egen Haand.

Efter at have gjennevandret den europæiske Del af Byen, uden at Tilfældet i mindste Maade havde været ham gunstigt, gik han ind i den japanesiske, fast bestemt paa, hvis det skulde knibe, at begive sig lige til Jeddo.

Benten hedder i Yokohama den Del af Byen, som beboes af de indfødte; det er tillige Navnet paa en Havgudinde, der tilbedes paa de nærliggende Der. Der i Benten saas beundringsværdig smukke Alleer af Cedertræer, Portaler af en besynderlig Arkitektur, Broer, kastede ud midt imellem Bambusrør og højstammede Planter, Templer, overfyldte af hundredaarige Cedre, vegeterende Buddha-Præster og Tilhængere af Konfucius, ubestribelige Gader, hvor Sværme af Børn legede mellem smaa Hunde med korte Ben og gule Ratter uden Haler, der var umaadelig dovne og fjælne.

Paa Gaderne vrimlede det af Folk, som uophørlig kom og gik, Præster i Procession, der slog paa Trommer, Pallanfiner, Sold- eller Politibetjente med spidse,

lakerede Hatte og med to Sabler i Bæltet; Soldater, klædte i blaastribet Bomuldstøj og væbnede med Flintebøsser; Mikadoens Livvagt i hvide Silkejakter og Harnisk, og en Mængde andre Militære, uniformerede paa en helt anden Maade — thi i Japan er Krigerstanden lige saa agtet, som den er foragtet i Kina. End videre Almisseamlere, Pilegrimme i lange Frakker, simple Civilpersoner med Haar saa sort som Ibentræ, store Hoveder og langlivede Klæder, med smalle Ben og meget forskjellig Ansigtssfarve lige fra kobberrød til blændende hvid, men aldrig gul som hos Kineserne, fra hvilke Japaneserne væsentlig adskiller sig. Endelig Kjøretøjer, Pallanliner, Bærestole, dækkede med Sejldug, og Bærefenge af Bambusrør; Kvinder, der just ikke var smukke, med sammenklemmt Bryst, sværte Lænder, i Følge den der herskende Mode, og bærende den nationale Dragt „Kirimon“, et Slags Matkjole, der er ombundet med et Silkestjærp, hvis lange Gænder er knyttede sammen paa Ryggen i en løjerlig Roset — en Mode, som Pariserinderne synes at have laant af Japaneserinderne.

Passepartout drev nogle Timer om i denne brogede Hob. Han betragtede de forunderlige, rige Butikker, Basarerne, i hvis Vinduer de japanesiske Guldsmeddes Arbejder var udstillede; Restaurationerne, som han saae prydede med Wimpler og Flag, og disse Tehuse, hvor man af store Kopper nyder det varme vellugtende Vand samt „Saki“, en Drik, der er tilberedt af Risengryn; Røgosaloner, i hvilke man røger sin Tobak, men ikke Opium, der næsten er ukendt i Japan.

Efter at have betragtet alt dette vandrede Passepartout ud i Landet, midt ud imellem de umaadelige Rismarker, der stod fulde af Blomster, som just nu udsendte deres sidste Duft — pympige Kamelier, der voksede mellem Bambus-, Kirsebær-, Æble- og Blommetræer, hvilke Japaneserne dyrker mere for Blomsterne end for Frugternees Skyld, og som gruelige Skræmmebilleder besytter mod at blive spiste af Spurve, Duer og andre

graadige Fugle. Majestætiske Cedre tjente til Tilflugtssted for Orne; Laarepile sænkede deres Bladhang ned over Hejrer, som stod melankolst paa det ene Ben, og endelig sværmede der overalt Krager, Fiskeørne, Bildgæs og en svær Mængde Traner, der af Japaneserne dyrkes som Guddomme og for dem symboliserer Lykke og et langt Liv.

Medens Passépartout vandrede om her, opdagede han i Græsset nogle Tingester, der lignede Figen.

— Godt, der har jeg min Aftenmad, sagde han.

Men da han for en Sikkerheds Skyld førte dem til Næsen, fandt han, at de havde en meget tvethdig Lugt.

— Ikke et eneste Held! tænkte han.

Den stikkelige Fyr havde ganske vist, forudseende som han var, spist en yderst rigelig Frokost, før han forlod Carnatic, men efter en hel Dags Traven begyndte han alligevel nu at føle, at Maven var tom. Han havde lagt Mærke til, at baade Faar og Svin manglede paa de indfødte Slagteres Borde, og da han vidste, at det var Helligbrøde at dræbe Dyr, der udelukkende var bestemte til Agerdyrkningen, havde han deraf draget den Slutning, at Kjødet var sjældent i Japan. Men han tog fejl heri; i Mangel af Drefjød kunde hans Mave blive tilfredsstillet med Wildsvine- og Raadyrsteg, Agerhøns og Bagtler, Høns og Fisk, som Japaneserne næsten udelukkende benytter til Føde sammen med Ris under forstjellige Former. Men Passépartout maatte under de for Haanden værende Omstændigheder slaa sig til Taals uden det og i ethvert Fald til den følgende Dag oprette Omsorgen for sine Livsfornødenheder.

Natten kom, og han vendte tilbage til de indfødtes Del af Staden; her drev han om paa Gaden mellem de mangefarvede Lanterner, betragtede, hvorledes Grupper af „Kunstnere“ udøvede „deres overordentlige Exercitser“, og hvorledes Astrologer i fri Luft samlede Mængder af

Menneſter omkring deres Rikterter. Derefter kom han ned til Keden, der rundt omkring var belyst af Fiſteblus, ſom narrede Fiſken til at gaa hen mod det funkende Skjær.

Endelig blev Gaderne folketomme, og efter Menneſtemylren fulgte der Ronder af Sakuniner. Diſſe Politimænd i deres prægtige Uniformer og midt i deres Følge lignede Gefandter, og Paſſepartout gjentog fornøjet, hver Gang han mødte en ſaadan elegant udstyret Patrouille:

— Se ſaa, der har vi igjen et japanefiſt Gefandtſkab, der rejſer til Europa!

Tre og tyvende Kapitel.

Paſſepartout ſaar en umaadelig lang Næſe.

Næſte Dag var Paſſepartout glubende ſulten og følte med ſig ſelv, at han maatte ſtaffe ſig Penge, paa hvad Maade det end ſkulde være, og jo før jo hellere. Han havde ganſke viſt den Udvej at ſælge ſit Ur, men hellere end at gjøre det vilde han dø af Sult. Nu eller aldrig var Lejligheden for ham kommen til at drage Nytte af den ſtarke, om end ikke melodioſe Stemme, hvormed Naturen havde udstyret ham. Han mindedes nogle Viſer fra Frankrig og England og beſluttede at forſøge ſig med dem. Japaneferne maatte ſikkert hnde Muſik, thi alt hvad de foretog ſig, ſtete til Lyden af Gymbler, Tam-Tams og Trommer, og de maatte da vel forſtaa at vurdere Talentet hos en evropæiſt Virtuoſ.

Men maatte var det vel tidligt at begynde en ſaadan Koncert, og maatte vilde de ærede Muſikeliſtere, hvis

de vækkedes saa tidlig, finde paa at betale Sangeren med en anden Slags Mønt end den, der bærer Mikadoens Billede.

Passepourtout besluttede derfor at vente nogle Timer, men medens han gik og drev, kom han til at tænke paa, at han var alt for godt klædt til at agere omvandrende Sanger; han faldt da paa den Tanke at ombytte sine Klæder med Pjalter, der stemmede bedre overens med hans Stilling. Dette Bytte maatte dog atter indbringe ham nogle Penge, og disse kunde da anvendes til at tilfredsstille hans Maves Krav.

Efter at denne Beslutning var fattet, stod der endnu tilbage at udføre den. Passepourtout maatte lede længe, før han fandt en indfødt Marschandiser, for hvem han fremsatte sit Ønske. Marschandiseren syntes godt om den europæiske Dragt, og snart var Passepourtout iført en gammel japanesisk Frakke og havde paa Hovedet faaet et Slags Turban, der var aldeles afbleget af Sol og Regn. Men hvor herlig klang ikke til Gjengjæld herfor en lille Samling smaa Sølvmonter i hans Lomme!

— Herligt! sagde han, vi bilder os blot ind, at vi er i Karnevalstiden!

Det første, den paa denne Maade japaniserede Passepourtout gjorde, var at gaa ind i et Tøhus af et fordringsløst Udseende, hvor han satte et Stykke Høne og nogle Haandfuld kogte Risengryn til Livs med en glubende Appetit.

— Nu, sagde han, efter at han var kommen grundig til Kræfter igjen, gjælder det blot ikke at tabe Hovedet. Jeg har ikke længer den Udvej at kunne ombytte disse Pjalter med andre, der er endnu mere japanesiske. Jeg maa se at finde en eller anden Maade til saa hurtig som mulig at komme bort fra Solens Land, fra hvilket jeg næppe vil komme til at medbringe andet end sørge-
lige Minder!

Han tænkte paa at ty til Paketdampskibene, der gaar til Amerika. Maaske kunde man bruge ham som Rof

eller Oppasser, imod at han fik fri Oversart og Fortæring. Naar han blot kom til San Francisco, skulde han nok klare sig. Men det gjaldt om at faa tilbagelagt de Tusend Mil over det stille Ocean, der udgjorde Afstanden mellem Japan og den nye Verden. Passpartout var ikke den Mand, der grundede længe over en Idè, og han styrede nu ogsaa strax sin Vej ned til Yokohamas Havn. Men alt efter som han kom nærmere til Magasinerne, forekom Planen, som han havde syntes, var saa simpel i det Djeblig, han fandt paa den, ham bestandig mere og mere umulig at sætte i Værk. Hvorfor skulde man netop trænge til en Kof eller Opvarter paa en amerikansk Damp, og hvilken Tillid kunde han vel vække, han, der var klædt i saadanne Pjalter? Hvilke Vidnesbyrd kunde han fremvise? Hvilke Anbefalinger havde han at fremlægge?

Medens han grundede herover, faldt hans Blik paa en umaadelig Plakat, som en Klowen bar omkring paa Yokohamas Gader. Den var skreven paa Engelsk og lød:

The Honourable William Batulcars
Trup af japanesiske Akrobater.
Sidste Forestilling
 af

Languæserne=Languæserne.

Inden deres Afreise til de Forenede Stater i Amerika.

Under direkte Paakaldelse af Guden Tingu.

Stor overordentlig Forestilling med
 mange nye Numre.

— De forenede Stater i Amerika! udbrod Passpartout. Det er jo netop den Vej, jeg skal!

Han fulgte med Plakatmanden og kom snart ind i den japanesiske By. Et Kvarters Tid efter standsede han uden for en stor Træbygning, paa hvis højeste Tinder

der vajede Wimpler og Flag, og paa hvis Ydervægge der i skrigende Farver var afbildet en Flok „arbejdende Jonglører“.

Det var den berømte Batulcar's Forestillingslokal, og denne amerikanske Barnum var Direktør for en Trup Linedansere, Jonglører, Akrobater, Ekvilibrister og Gymnastikere. Som vi allerede har faaet at vide af Plakaten, gav han sin sidste Forestilling, før han begav sig fra Solens Rige til Unionsstaterne.

Passepourtout gik ind i Svalegangen uden om Byningen og spurgte efter Mr. Batulcar, og Mr. Batulcar indfandt sig i egen Person.

— Hvad vil De? spurgte han Passepourtout, som han først tog for en indfødt.

— Trænger De ikke til en Tjener? spurgte Passepourtout.

— Tjener! sagde Batulcar, i det han strøg sit graa Bukkestjæg. Jeg har to, der baade er lydige og tro, som aldrig har været fra mig, og som tjener hos mig uden at faa andet derfor end Føden. Det er disse her! tilføjede han og viste sine to Arme, paa hvilke der aftegnede sig blaa Aarer, saa tykke som Strængene paa en Kontrabas.

— Jeg kan altsaa ikke være Dem til nogen som helst Nytte?

— Nej, aldeles ikke!

— Det vilde have været meget behageligt for mig at komme til at rejse med Dem.

— Men, sagde den store Batulcar, De er jo ikke mere Japaneser, end jeg er Abekat! Hvorfor har De udfældt Dem paa den Maade?

— Na, man klæder sig, som man kan.

— Ganste rigtigt. Er De Franskmand?

— Ja, Pariser fra Paris.

— Saa kan De vel gjøre Løjer?

Passepourtout, der blev fornærmet over at høre sin Nationalitet fremkalde dette Spørgsmaal, sagde: Vi

Franskmænd kan ganske vist nok gjøre Løjer, men dog ikke saa godt som Amerikanerne.

— Ganste rigtigt. Nu, kan jeg ikke bruge Dem som Tjener, kan jeg maaske bruge Dem som Klowner. I Frankrig præsenterer man altid udenlandske Klowner, og saa maa der naturligvis være franske i Udlandet.

— Gud bevares!

— Er De stærk?

— Ja, især naar jeg har faaet dygtig at spise.

— Og De kan synge?

— Ja, svarede Passépartout, der jo tidligere havde sunget ved Gadekoncerter.

— Men, kan De synge med Hovedet nedad, med en Top i fuld Gang paa den venstre Brist og en Sabel balancerende paa den højre?

— Ja vel, svarede Passépartout, der mindedes disse ekvilibristiske Kunster fra sin første Ungdomstid.

— Ja, naar De kan det, saa er det brillant, svarede Batulcar.

Engagementet blev strax sluttet.

Saaledes havde Passépartout da faaet en Ansættelse. Han skulde gjøre lidt af alle Slags i den berømte japanesiske Trup. Ansættelsen var just ikke glimrende, men om otte Dage var han paa Vej til San Francisco, og det var det, som det kom an paa.

Forestillingen, der var bleven saa storartet bebudet, skulde begynde Klokken tre, og allerede dundrede ved Indgangen det japanesiske Orkesters forfærdelige Instrumenter, Trommer og Tam-Tams. Man vil kunne forstaa, at Passépartout endnu ikke havde kunnet naa at indstudere sin Rolle, og han skulde derfor foreløbig kun lægge sine stærke Skuldre til en Produktion, der blev kaldt „Menneskepyramiden“ og udførtes af Guden Lingus Langnæser. Dette Forestillingens store og nye Númer skulde afslutte Rækken af Kunststykkerne.

Inden Klokken var slaaet tre, havde Tilskuerne optaget alle Pladser i den store Træbygning. Europæere

og Amerikanere, Kinesere og Japanesere, Mænd, Kvinder og Børn styrtede ind paa de trange Siddepladser og Røgerne lige for Scenen. Musikanterne var komne ind, og Orkestret, der var blevet yderligere kompletteret med Gongoner, Tam-Tams, Skralder, Fløjter og Trommer, gjorde det forfærdeligste Spektakel.

Forestillingen gik, som alle den Slags Forestillinger plejer at gaa. Men man maa indrømme, at Japaneserne er de bedste Ekvilibrister og Jonglører i Verden. En af dem holdt en Vifte i Haanden og viftede med den paa smaa Papirstykker, der fløj omkring som Sommerfugle. En anden formede med Røgen, som han blæste ud af sin Pibe, blaaagtige Ord, der sammenlagte udgjorde en Kompliment til Publikum. En spillede med brændende Lys, som han blæste ud, naar de passerede hans Mund, og som han tændte igjen, det ene efter det andet, uden et eneste Djeblif at afbryde sit forbavsende Spil. En anden gjorde de mest overraskende Kunststykker med Toppe, der var satte i Gang: under hans Behandling snurrede og surrede de ned ad Piberør, paa Sværdæggen, paa Jærntraade, paa Haar, der var spændte over Scenen fra den ene Side til den anden; de snurrede rundt omkring den øverste Kant af en Krystalvase, løb op ad Bambusstokke, filede afsted i alle Retninger med en harmonist, men besynderlig surrende Lyd i alle Tonearter. Jonglørerne spillede med Toppe og kastede dem højt op i Luften, de tog imod dem, som om det havde været Fjerbolde, og stadig snurrede de; de puttede dem ned i Kommerne, og de snurrede der og snurrede, naar de toges op igjen — indtil de pludselig exploderede og gik op i en Regn af Ildgnister og Røg.

Men det maa nu være nok med Beskrivelsen af disse Kunststykker og af Akrobaternes og Gymnastikernes Præstationer. Alle de overraskende Kunster paa „den mirakuløse Stige“, paa Riiden, med Lønden osv. udførtes med den højeste Grad af Præcision. Men den

største Tiltrækningskraft havde dog Langnæse-Langnæse-Ekvilibristernes Præstationer, som man endnu ikke kjender til i Europa.

Disse Langnæse-Langnæser udgjør et særskilt Lav under direkte Paakaldelse af Guden Tingu. De var klædte som Middelalderens Heroer og havde et Par straalende Binger fæstede paa deres Skuldre. Men hvad der særlig tiltrak sig Opmærksomheden, var de lange Næser, med hvilke deres Ansigter var prydede, samt Maaden, hvorpaa de benyttede dem. Disse Næser var forfærdigede af intet mindre end Bambusrør og fem, sex, ja lige til ti Fod lange, nogle lige, andre krogede, nogle glatte, andre fulde af store Borter. Og paa disse Udværter, der var gjorte meget sikkert fast, var det, de udførte alle deres ekvibrantiske Kunster. Et Dusin af disse Guden Tingu's Tilhængere lagde sig ned paa Ryggen, og deres Kammerater sprang da op paa Næsen, hvor de sloge dobbelte Volter og udførte andre højst utrolige Krumspring.

Til Slutning havde man annonceret „Menneskepyramiden“, i hvilken et halvt Hundrede af Langnæserne skulde fremstille Jaggernautvognen. Men i Steden for at danne Pyramiden med Skuldrene til Støtte, skulde den berømte Batulcar's Artister holde sig fast i hinandens Næser. En af dem, som skulde danne Underlag for Vognen, havde imidlertid uformodet forladt Selskabet, og da Passépartout var stærk og behændig, havde man udset ham til at erstatte den forsvundne.

Naturligvis følte den stikkelige Tyr sig just ikke ganske vel, da han — sørgelig Ihukommelse fra Ungdomsaarene! — fik et middelalderligt Kostume paa, blev prydet med et broget Binge-par og maatte lade en sex Fod lang Næse gjøre fast til sit Ansigt. Men denne Næse var jo hans Levebrød, og han maatte finde sig i, hvad der ikke kunde være anderledes.

Passépartout gik ind paa Scenen og stillede sig imellem dem af hans Kolleger, der ligesom han skulde

danne Underlaget for Jaggernautbognen. Alle lagde sig, saa lange de var, ned paa Gulvet med Næsen i Vejret. Den anden Afdeling Ekvilibrister stillede sig paa disse Udværter. Efter dem kom en tredje Afdeling, saa en fjerde, og paa denne Maade hævede der sig da snart en Pyramide, der naaede helt op til Taget.

Boldsomme Bisaldsølver rystede Theatret, og Orkestrets Torden dundrede — da Pyramiden pludselig vaklede; Vægægten blev aldeles forstyrret, en af Grundens Næjer forsvandt, og hele Bygningen ramlede sammen som et Korthus . . .

Det var Passpartout, der forlod sin Post, fløj hen til Ramperækken uden at benytte sine Vinger, sprang ned paa venstre Side af Orkestret, kastede sig for en af Tilskuernes Fodder og raabte:

— Min Herre! min Herre!

— Du her, Passpartout?

— Ja, Herre, det er mig.

— Naa, i saa Tilfælde hurtig til Dampskibet, min Ven!

Mr. Fogg, Mrs. Aouda, som ledsagede ham, og Passpartout ilede igjennem Korridoren og ud af Bygningen. Men der traf de den berømte Batulcar aldeles ude af sig selv, snnssende fordrede han Skadeserstatning for Omstyrningen af Pyramiden. Phileas Fogg mildnede hans Brede ved at kaste en Haandsfuld Banknoter til ham. Kloffen var halv snv, og netop i det Djeblik, den amerikanste Damper skulde gaa, traadte Mr. Fogg og Mrs. Aouda over paa den, fulgt af Passpartout, som endnu havde Vingerne paa Ryggen og i Ansigtet den sex Fod lange Næse, som han ikke havde faaet Tid til at tage af.

Fire og tyvende Kapitel.

Rejsen over det stille Hav fuldendes.

Man kan let tænke sig, hvad der foregik, da man fik Shanghai i Sigte. Nødsignalerne fra Tankadére var blevne observerede paa Yokohamadampere. Da Kaptejnen saa Nødslaget hejset, havde han strax styret ned mod Rutteren. Nogle Djebliske efter havde Phileas Fogg optalt den Sum, der skulde være Betaling for Rejsen, og John Bunsbj havde puttet 550 Pund i sin Lomme. Derefter var den hæderlige Gentleman, Mrs. Mouda og Fir stegne om Bord paa Dampere, der strax fortsatte Rejsen til Yokohama.

Samme Morgen, den fjortende November, da Phileas Fogg til bestemt Tid havde naaet den japanesiske By, begav han sig om Bord paa Carnatic og fik der til Mrs. Moudas store Glæde — maasse ogsaa til sin egen, men det lod han sig ikke mærke med — at vide, at Passsepourt virkelig den foregaaende Dag var ankommen til Yokohama. Phileas Fogg, der om Aftenen skulde rejse til San Francisco, gav sig strax til at søge efter sin Tjener. Han henvendte sig baade til de franske og engelske Konsuler, men forgæves, og efter at have gennemstrejft Yokohamas Gader i alle Retninger, havde han næsten opgivet at faa fat paa Passsepourt, da Tilfældet, eller maasse et Slags Anelse, bragte ham til den berømte Mr. Batulcars Theater. Han vilde ganske sikkert ikke have kunnet gjenkjende sin Tjener i den løjerlige Figur med Bingerne paa Ryggen. Tjeneren derimod gjenkjendte strax sin Herre, da han saa ham sidde oppe i Logen. Han kunde ikke lade være med at gjøre en Bevægelse; derved forstyrredes Ligevægten, Pyramiden faldt sammen, og man veed, hvad der siden skete.

Passsepourt fik nu af Mrs. Mouda at høre, hvor-

ledes Rejsen fra Hongkong til Yokohama var gaaet for sig, og hvorledes man paa Rutteren Tanfadere havde været i Selskab med en vis Mr. Fir.

Da Fir's Navn udtaltes, blinkede Passpartout ikke mere end ellers. Han betragtede endnu ikke Djebliffet som kommet til at fortælle sin Herre, hvad der havde tildraget sig mellem Politibetjenten og ham. Da han derfor meddelte sine Hændelser, undskyldte han sig ogsaa med, at han uheldigvis var bleven beruset af Opium inde paa en Angestue.

Mr. Fogg hørte paa denne Beretning uden at sige et eneste Ord; derefter gav han sin Tjener Penges, for at han kunde anstaffe sig nogle mere passende Klæder. Efter en Times Forløb var den skikkelige Fyr ogsaa tilbage igjen, og der fandtes ikke mere noget, som mindede om Guden Lingus Tilhænger.

Damperen, der besørgede Overfarten fra Yokohama til San Francisco, hørte til Pacific-Mail-Steam-Company og førte Navnet General Grant. Det var en stor Hjuldamper af 2500 Tons Drægtighed, smukt bygget og med en meget hurtiggaaende, kraftig Maskine. General Grant havde tre Master og kunde føre en Mængde Sejl, der ofte hjalp Dampkraften betydelig. Med tolv Sømil i Timen behøvede Damperen ikke at anvende mere end sex og tyve Dage for at passere det stille Ocean. Phileas Fogg var derfor berettiget til den Antagelse, at han den anden December kunde være i San Francisco, den ellefte i New York og den tyvende i London, hvorved han da altjaa kom nogle Timer før den afgjørende en og tyvende December. Passagererne om Bord paa Damperen var meget talrige, Englændere, mange Amerikanere, en formelig Udvandring af Kulier til Amerika og en Del Officerer i den indiske Hær, der benyttede deres Orlov til en Tur omkring Jorden.

Under Overfarten intras der intet Uheld. Damperen med sine vældige Hjul og sin store Sejlmasse rullede ubetydelig. Det stille Hav retsfærdiggjorde fuldstændig

sit Navn. Mr. Fogg var lige saa rolig og lige saa lidt meddelsom som sædvanlig. Hans unge Fedsagerste følte sig bestandig mere og mere dragen til denne Mand ved helt andre Baand end Taknemmelighedens. Denne tavse Natur, der optraadte saa ædelmodig, gjorde et mægtigere Indtryk paa hende, end hun egentlig selv vidste af, og vakte Følelser hos hende, hvilke den gaadefulde Mr. Fogg dog ikke i mindste Maade lod til at ænse.

Mrs. Aouda var i øvrigt overordentlig interesseret i vor Gentlemans Rejse. Hun foruroligedes levende af alle Hindringer, der paa nogen Maade kunde forsinke den. Ofte talte hun med Passespartout, der syntes at kunne læse mellem Linierne i Mrs. Aoudas Hjærte. Den brave Fyr ødslede ogsaa i det uendelige med Lovtaler over sin Herres Hæderlighed, Mod og Godhed, og derefter beroligede han Mrs. Aouda med Hensyn til Udsaldet af Rejsen; han sagde, at det vanskeligste var overstaaet, at man havde forladt de fantastiske Lande Kina og Japan, nu kom man til civiliserede Egne, og et Banetog fra San Francisco til New-York og en Tur over Atlanterhavet fra New-York til London vilde uden Tvivl være fuldstændig tilstrækkelig til paa en heldig Maade at afslutte denne dristige Rejse omkring Jorden.

Phileas Fogg havde, ni Dage efter at han forlod Yokohama, tilbagelagt akkurat Halvdelen af sin Rundrejse.

„General Grant“ passerede nemlig den 23de November den 180de Meridian, paa hvilken i den sydlige Halvkugle Londons Antipoder befinder sig. Af de 80 Dage, som Phileas Fogg kunde raade over, havde han ganske vist nu anvendt 52, og han havde ikke mere end 28 tilbage. Man bør lægge Mærke til, at om end vor Gentleman kun var naaet halvt frem, naar man regnede efter Meridianen, havde han dog i Virkeligheden tilbagelagt over to Tredjedele af Vej længden. Hvilke Bugter slog ikke Vejen fra London til Aden, fra Aden til Bombay, fra Calcutta til Singapore og fra Singapore

til Yokohama! Havde han uden Afbrudelse fulgt den 50de Breddegrad, der saa omtrent er den, paa hvilken London ligger, vilde Afstanden ikke have været mer end omtrent 12000 engelske Mil, medens Phileas Fogg nu, som Følge af den Maade, hvorpaa Befordringsmidlerne gik, var nødsaget til at rejse 26000 engelske Mil, af hvilke han den 23de November havde tilbagelagt 17000; men nu var Farten klar, og Fik fandtes ikke længere til at opstable Hindringer.

Den 23de November følte Passsepourtout en stor Glæde. Man mindes, at den egenfindige Fyr havde villet hævde Londonertiden paa sit Familieur og troede, at Kloffen gik galt i alle de Lande, gjennem hvilke han rejste. Men den 23de November gik hans store Ur, skjønt det hverken var blevet stillet frem eller tilbage, aldeles nøjagtig som Kronometrene om Bord.

At Passsepourtout triumferede, forstaar sig af sig selv. Han havde stor Ænst til at vide, hvad Fik vilde have sagt, hvis han havde været med.

— Den Kjeltring, der ramsede en lang Historie op for mig om Meridianer, om Solen og om Maanen! sagde Passsepourtout. Jo Tak, naar man vilde høre paa det Slags Folk, saa kom Ens Ure saamænd til at gaa skjønt. Jeg var sikker nok paa, at Solen en skønne Dag vilde bekvemme sig til at rette sig efter mit Ur... Passsepourtout vidste ikke, at hvis Skiven paa hans Ur havde været inddelt i 24 Timer, ligesom de italienske, vilde han ikke have haft nogen Grund til at triumfere, thi Viserne paa hans Ur vilde da, naar Kloffen om Bord var ni om Morgenens, have vist ni om Aftenen, det vil sige Kloffen en og tyve efter Midnat — en Forstjæl, der er netop lige saa stor, som den mellem London og den 180de Meridian.

Men selv om Fik havde kunnet forklare denne rent fysiske Virkning, vilde Passsepourtout dog uden Tvivl ikke have kunnet forstaa den, ikke at tale om, at han paa ingen som helst Maade vilde have indrømmet, at Sagen

hang saaledes sammen. Og for Resten, hvis Politibetjenten havde vist sig om Bord i dette Djebli, er det rimeligt, at Passpartout, der efter Historien i Hongkong just ikke nærede de venligste Følelser for ham, vilde have underholdt sig med ham om et helt andet Emne og paa en hel anden Maade.

Hvor befandt Fig sig da i dette Djebli?

Fig var virkelig om Bord paa „General Grant“.

Da „Opdageren“ kom til Yokohama, forlod han Mr. Fogg, thi han vidste, at han vilde træffe sammen med ham i Løbet af Dagen, og begav sig strax til den engelske Konsul. Der fik han endelig Ordren, der var fulgt efter ham lige fra Bombay og nu var 40 Dage gammel; den var bleven expederet til ham fra Hongkong netop med Damperen Carnatic, paa hvilken man troede, han befandt sig. Man kan let slutte sig til Opdagerens daarlige Humør. Ordren nyttede nu ikke det bitterste. Mr. Fogg havde forladt de engelske Besiddelser! Der behøvedes nu et Udleveringsdokument for at kunne arrestere ham.

Naa ja, ja, tænkte Fig, da han havde givet sin første Brede Lust, min Ordre duer ikke her, men den bliver brugelig igjen i England. Tyven synes at ville vende tilbage til sit Fædreland og tror, at han har drejet Politiet en Knap. Godt, jeg skal følge ham lige dertil. Gud giv blot, at der maa blive nogle af Pengene tilbage! Men til Rejsen, til Rationen, til Bøder, til Elefanten, til Udgifter af alle Slags har min Mand allerede forødt mere end fem Tusend Pund! Jeg skal love for, at Banken ikke bliver fed ved den Affære!

Da han havde fattet sin Beslutning, gik han strax om Bord paa „General Grant“. Han var der, da Mr. Fogg og Mrs. Aouda kom. Til sin store Overraskelse gjenkjendte han imidlertid Passpartout trods dennes ejendommelige japanesiske Udstryelse. Han gik ned i sin Kabint og skjulte sig der for at undgaa en Forklaring, der kunde ødelægge det hele; paa Grund af det store

Antal Passagerer gjorde han Regning paa ikke at blive bemærket af sin fjendtlig sindede Ven, da han just samme Dag kom til at staa Ansigt til Ansigt med ham.

Passpartout styrtede sig strax over Fix uden nogen Forklaring og til stor Fornøjelse for nogle Amerikanere, der strax væddede paa ham. Med sin stærke Næve bearbejdede han Politibetjenten paa en Maade, saa denne næppe saa snart vilde glemme det.

Det var, ligesom det trøstede ham, at han fik Lust, og han blev derfor roligere. Fix rejste sig i en meget uheldig Forsatning, og, i det han kastede et Blik paa sin Modstander, sagde han koldt:

— Er De saa færdig?

— Ja, for Øjeblikket.

— Jeg har noget at sige Dem . . .

— Hvad behager?

— Det er i Deres Herres Interesse . . .

Passpartout blev slaaet af Politibetjentens Kulde; han fulgte ham, og de tog Plads for ude.

— De har behandlet mig meget ilde, sagde Fix. Men jeg ventede mig det. Hør nu imidlertid, hvad jeg har at sige Dem. Lige til dette Øjeblik har jeg været Mr. Fogg's Fjende, men fra nu af staar jeg paa samme Side som han.

— Naa endelig! udbrod Passpartout. De tvivler altsaa ikke længer om, at han er en hæderlig Karakter?

— Jo, svarede Fix koldt, jeg tror vedblivende, at han er en Kjeltring . . . men ths . . . lad mig tale videre. Saa længe Mr. Fogg befandt sig paa engelsk Territorium, laa det i min Interesse at holde ham tilbage, indtil en Arrestordre naaede mig. Jeg har gjort alt muligt, for at det skulde lykkes mig. Jeg har sendt ham Præsterne i Bomban paa Halsen, jeg har beruset Dem i Hongkong, jeg har skilt Dem fra Deres Herre, jeg magede det saaledes, at han kom for sent til Yokohama-Damperen . . .

Passpartout hørte paa alt dette med knyttede Næver.

— Nu, vedblev Fir, synes Deres Herre at ville vende tilbage til England. Godt, jeg følger ham dertil. Men herefter skal det være min Opgave lige saa ibrig at fjerne alle Hindringer paa hans Rejse, som jeg hidtil har søgt at skaffe dem til Veje. De spørger mig hvorfor. Jo, ser De, min Opgave er bleven en anden, fordi min Interesse er bleven en hel anden. Jeg vil blot tilføje, at Deres Interesse er den samme som min, thi det er først i England, De kan faa at vide, om De er i Tjeneste hos en Forbrøder eller hos en ærlig Mand.

Passpartout havde meget opmærksomt lyttet til, hvad Fir havde sagt.

— Er vi altsaa nu Venner? spurgte Fir.

— Ikke Venner, svarede Passpartout, men Forbundsfæller, ja, det er vi; men det siger jeg Dem: første Gang jeg opdager mindste Spor af Forræderi, kvæler jeg Dem.

— Det er en Aftale! svarede Politimanden rolig.

Elleve Dage derefter, den tredje December, løb „General Grant“ ind i San Franciscos Havn.

Phileas Fogg havde ikke vundet, men heller ikke tabt en eneste Dag.

Sem og tyvende Kapitel.

Et hurtigt Blik paa San Francisco og et „Meeting“ der.

Klokken var syv om Morgenens, da Phileas Fogg, Mrs. Mouda og Passpartout satte Foden paa det amerikanske Fastland — om man ellers kan give den flydende Kaj, paa hvilken de gik fra Borde, dette Navn. Disse flydende Kajer, der hæver og sænker sig med Ebbe

og Flod, letter betydelig Ladningen og Losningen. Der ligger Skibe af alle Størrelser fortojede, Dampere fra alle Lande, samt disse Dampbaade paa flere Etager, der gaar paa Sacramento og dens Bifloder. Der opstables Produkter for en Handel, som strækker sig til Mexiko, Peru, Chili, Brasilien, Europa, Asien, samt til alle Verne i det stille Hav.

Passepartout, der var grumme glad over endelig at sætte Foden paa amerikansk Grund, havde troet at burde iværksætte sin Landgang med et djærvt Spring. Men da han kom ned paa Flaaden, hvis Planker var raadne, var han lige ved at gaa tværs igjennem dem. Besippet udstødte den brave Fyr et forfærdeligt Skrig, som opskræmmede en umaadelig Mængde Pelikaner, der er almindelige Gæster paa disse flydende Røjer.

Saa snart Mr. Fogg var kommen i Land, forhørte han sig om, naar det første Tog afgik til New-York. Det var Klokken sex om Aftenen. Mr. Fogg havde saaledes en hel Dag til sin Raadighed i den kaliforniske Hovedstad. Han tog et Kjøretøj til sig og Mrs. Wouda. Passepartout steg op paa Buxen, og Vognen førte for en Betaling af tre Dollars til International Hôtel.

Fra den ophøjede Plads, som Passepartout havde lagt Beslag paa, betragtede han nysgjerrig den store amerikanske Stad: Brede Gader, lave Huse i snorlige Linier, Kirker og Templer i angelsachsisk Stil, umaadelige Døkker, Varemagasiner saa store som Paladser, nogle af Træ, andre af Sten; paa Gaderne Masser af Vogne og Omnibusser, paa Fortovene vrimlede det af Amerikanere og Europæere, men ogsaa af Kinesere og Hinduere — med et Ord af Mennesker, der udgjorde en Befolkning paa mere end 200,000 Indbyggere.

Passepartout var yderst forundret over alt, hvad han saa. Her var altsaa den sagnrige Stad fra 1849, Banditternes, Mordbrændernes og Mordernes Stad, hvor Menneskenes Udflugt samlede sig for at strabe Guld til sig, og hvor man spillede om Guldsand med

Revolveren i den ene Haand og Kniven i den anden. Men den Tid var forsvunden. San Francisco saae nu fuldstændig ud som en anden Handelsby. Raadhusets høje Taarn, i hvilket Nattevægteren kufelurede, beherskede alle de neden under liggende Gader og Avenuer med de mellemtrædende aabne Pladser og derhos en kinesisk Stad, der syntes indført fra det himmelske Rige i en Vegetøjsæfte. Her saas ikke længere Rødstjorter og Indianere med Fjer paa Hovedet, men kun Silkehatte og sorte Frakker, der bares af Gentlemen, som havde uhyre travlt. Langs adskillige Gader strakte sig tæt ved hinanden prægtige Butikker, i hvis Vinduer Frembringelser fra hele Verden var opstillede.

Da Passpartout kom til International Hôtel, forekom det ham, som om han endnu befandt sig i England. Stueetagen i Hotellet optoges af en umaadelig „Bar“, et Slags Buffet, der stod gratis aaben for enhver forbigaaende. Her serveredes tørret Kjød, Østerssuppe, Biskuit og Chester-Ost, uden at Konsumenten behøvede at aabne sin Pung. Det var nok, naar han betalte, hvad han drak, Ol, Portvin eller Sherry, i Fald han havde Lust til at forfriske sig med slegt. Dette, syntes Passpartout, var aldeles paa amerikansk. Hotellets Restauration var komfortabel. Mr. Fogg og Mrs. Mouda slog sig ned ved et Bord og blev af fulsorte Negere rigelig betjente paa lilleputtiske Fade og Tallerkener.

Efter Frokosten begav Phileas Fogg sig, fulgt af Mrs. Mouda, fra Hotellet til det engelske Konsulats Kontor for at faa sit Pas viseret. Paa Fortovet mødte han sin Tjener, der spurgte ham, om det ikke var klogest, før man tog med Stillehavsbanen, at købe nogle Dusin Revolvere. Passpartout havde hørt Tale om Sioux- og Pawnee-Indianere, der standser Jærnbanetog ligesom simple spanske Tyve. Mr. Fogg svarede, at det var en fuldstændig unødvendig Forholdsregel, men i øvrigt kunde Passpartout gjøre, hvad han vilde. Mr. Fogg begav sig nu til Konsulatets Lokale. Han havde dog

ikke gaaet to Hundrede Skridt, før han „ved et rent Tilfælde“ mødte Fix. Politimanden anstillede sig overordentlig overrasket. Hvad vilde det sige! Mr. Fogg og han havde gjort Rejsen sammen over Stillehavet, og de havde ikke truffet hinanden om Bord. Men i ethvert Tilfælde kunde Fix ikke andet end føle sig glad ved at gjense en Gentleman, hvem han havde at takke for saa meget, og da hans Forretninger kaldte ham tilbage til Europa, vilde han anse det for en Ære at maatte fortsætte Rejsen i et saa behageligt Selstøb. Mr. Fogg svarede, at Æren var paa hans Side, og Fix, der havde foresat sig ikke at tabe ham af Syn, bad ham om Tilladelse til at bese den interessante By San Francisco i hans Selstøb, en Anmodning, der ogsaa blev bevilliget. Saaledes gik da Mrs. Aouda, Phileas Fogg og Fix op gennem Gaderne. De kom snart ind i Montgomery-Street, hvor Tilstrømningen af Folk var umaadelig. Paa Fortovene, paa Gaden, mellem Sporvognenes Skinner brimlede det, trods den uophørlige Passage af Omnibusser og Vogne, af en utallig Menneftemasse. Plakatmænd gik omkring mellem Grupperne, Flag og Vimpler bølgede for Vinden. Stærke Raab hørtes fra alle Kanter.

— Hurra for Ramersfield!

— Hurra for Mandibon!

Det var et „Meeting“, saaledes antog i det mindste Fix, og han meddelte Mr. Fogg sin Formodning, i det han tilføiede:

— Vi gjør maatte bedst i ikke at blande os i denne Menneftemængde; her banker kun Knubs og Slag.

— Ja, svarede Phileas Fogg, og selv om Drefignerne er politiste, er de dog altid Drefigner.

Fix troede at maatte le, da han hørte denne Bemærkning. For at kunne se, uden at blive udsatte for Trængsel og deraf følgende Ubehageligheder, tog Mrs. Aouda, Mr. Fogg og Fix Plads paa det øverste Trin

af en Trappe, som førte op til en Terrasse, neden for hvilken Montgomery-Street laa.

Lige for dem, tværs over Gaden, var der, mellem et Kuloplag og en Petroleumsfælgers Magasin, under aaben Himmel opført en stor Tribune, mod hvilken de forskjellige Strømninger af Menneftemængden syntes at trænge fig.

Hvad var da Grunden til dette „Meeting“? Hvorfor blev det holdt? Phileas Fogg var aldeles uvidende derom. Skulde der vælges en høj militær eller civil Embedsmand, en Gubernur eller et Medlem af Kongressen? Man skulde næsten tro det, at domme efter den overordentlige Bevægelse, der havde bemægtiget sig hele Bnen.

Paa en Gang opstod der et betydeligt Røre blandt Folkemassen. Alle rakte Hænderne i Vejret. Nogle var knyttede og syntes kun at hæve sig for strax igjen at falde ned med Kraft — unægtelig en højst energift Maade at motivere et Votum paa. Folkemassen bølgede heftig frem og tilbage, Flagene blev svungne, forsvandt et Djeblif og viste sig saa igjen, men da aldeles sønderrevne. Hobens bølgeformede Bevægelser forplantede sig helt hen til Trappen, medens alle Hovederne hævede og sænkede sig ligesom Bølgerne paa et pludselig af en Stormbyge oprørt Hav. Antallet af sorte Hatte formindskedes betydelig, og Størstedelen af dem syntes at have mistet deres normale Højde.

— Det er klart, at det er et Meeting, sagde Fir, for at afgjøre et Spørgsmaal af den allerstørste Betydning. Det skulde ikke undre mig, om der atter var Tale om Alabamafagen, skjønt den nu er bilagt.

— Nok muligt, svarede Phileas Fogg tørt.

— I ethvert Tilfælde, vedblev Fir, har vi her to Førere, som staar mod hinanden, nemlig the honourable Ramersfield og the honourable Mandibon.

Mrs. Wouda støttede sig paa Phileas Foggs Arm og betragtede forundret dette larmende Optrin, og Fir

spurgte just en af sine Naboer om, hvad der saaledes havde opildnet Folk, da en anden større Bevægelse opstod. Hurraraabene, fulgte af Skjældsord, fordoblede. Flagstængerne forandrede til Angrebsvaaben. Fra Vogne og Omnibuser, som man havde standset, regnede det ned med Slag. Til Vaaben og Projektiler tog man, hvad der var nærmest for Haanden: Sko og Støvler beffred lange Buer i Luften, og det syntes endog, som om nogle Revolvere blandede deres nationale Skratten i Mængdens Raab.

Folkemassen nærmede sig Trappen, og de nederste Trin blev strax fyldte. Det ene Parti var øjensynlig blevet slaaet tilbage, uden at Tilstuerne kunde afgjøre, om Fordelen blev paa Mandibon's eller paa Ramerfields Side.

— Jeg tror, vi gjør bedst i at trække os tilbage, sagde Fix, der nødig vilde udsætte sin Tys for at blive saaret og derved forsinket i sin Rejse. Thi hvis Old England kommer paa Tapetet her, og man faar at vide, hvem vi er, var man maaske i Stand til ikke at tage synderlig venlig imod os.

— Na, en engelsk Borger . . . svarede Phileas Fogg.

Men Gentleman'en fik ikke talt ud. Bag ham paa Terrassen hørtes pludselig en forfærdelig Brølen; man streg Hurra! Hip! Hap! for Mandibon. Det var en Skare Bælgere, der rykkede frem til hans Undsætning og tog Ramerfields Tilhængere i Flanken. Mr. Fogg, Mrs. Mouda og Fix befandt sig saaledes i en dobbelt Vld. Det var for sent til at slippe bort. Denne Strøm af Menneſter, der var bevæbnet med tykke Stofke med Vln i Enden, syntes fuldstændig uimodstaaelig. Phileas Fogg og Fix blev under deres Anstrængelser for at befri den unge Dame svært flemte og ilde medtagne. Mr. Fogg, der var lige saa flegmatisk som altid, vilde forsvare sig med de naturlige Vaaben, som Naturen har sat paa Enden af enhver Englænders Arm, men det var ingen Nytte til. En stor Fyr med rødt Buksstjæg,

og som lod til at være Chef for Banden, løstede sin stærke Næve over Mr. Fogg, og han vilde sikkert have behandlet denne Gentleman ilde, hvis ikke Fix i sin Hengivenhed havde taget imod Slaget. En dygtig Knude svulmede snart op under Politimandens Silkehat, der var bleven flad som en Pandekage.

— Yankee! udbød Mr. Fogg, i det han udslængede et Blik af den dybeste Foragt mod sin Modstander.

— English! svarede den anden.

— Vi træffes igjen!

— Naar De behager!

— Deres Navn?

— Phileas Fogg. Og Deres?

— Oberst Stamp Proctor.

Folkestrømmen passerede nu forbi. Fix var bleven rebet omfuld og rejste sig igjen med sønderrevne Klæder, men dog uden alvorlige Skrammer. Hans Overfrakke var bleven revet i to ulige store Stykker, og hans Benklæder lignede dem, som visse Indianere benytter, efter at de dog først — saa bnyder Moden hos dem — har skaaret Bagdelen bort. Men Mrs. Aouda var heldigvis bleven skaaret, og det Næveslag, som var bleven tilbøjet Fix, var den eneste virkelige Skramme, vore tre rejsende havde faaet.

— Tak! sagde Mr. Fogg til Politibetjenten, da de var komne ud af Trængslen.

— Ingen Marsag, men følg nu med.

— Hvorhen?

— Til et Magasin for færdigshede Klæder.

Et Besøg i et saadant Magasin var virkelig højest paatrængende. Phileas Fogg's og Fix's Klæder var i Bjalter, ganske som om de to Herrer egenhændig havde kæmpet for Kamerfielb og Mandibon.

En Time efter var begge elegant paaflædte igjen og vendte tilbage til International Hôtel.

Passespartout ventede der paa sin Herre, bevæbnet

med et halvt Dussin serløbende Revolvere. Da han opdagede Fig i Selskab med Mr. Fogg, formørkedes hans Blande, men efter at Mrs. Wouda med nogle Ord havde fortalt, hvad der havde tildraget sig, opklarede atter hans Træk: Fig var aabenbart ikke længere nogen Fjende, men en Forbundsfælle. Han holdt sit Ord.

Efter at de havde spist til Middag, kørte en Vogn frem, der skulde bringe de rejsende og deres Tøj til Banegaarden. Da man skulde stige op i Vognen, sagde Mr. Fogg til Fig:

— De har vel ikke set noget til Oberst Proctor?

— Nej, svarede Fig.

— Godt, saa rejser jeg tilbage til Amerika og op søger ham, sagde Phileas Fogg koldt. Det sømmer sig ikke for en engelsk Borger at lade sig behandle paa den Maade.

Politibetjenten smilte, men svarede intet. Som man ser, hørte Mr. Fogg til den Slags Englændere, der, skjønt de ikke taaler Dueller hjemme hos sig selv, gjerne slaas i Udlandet, naar der er Tale om at hæbde Nationens Hæder.

Klokken tre Kvarter til sex ankom de rejsende til Banegaarden, og Toget var klart til at afgaa.

Da Mr. Fogg skulde stige ind i Rupeen, spurgte han en Jærnbanebetjent:

— Sig mig, min Ven, der har jo fundet Optøjer Sted i San Francisco i Dag, ikke sandt?

— Nej, der har kun været et Meeting, ikke andet, svarede Betjenten.

— Det forekommer mig dog, at jeg lagde Mærke til en stærk Bevægelse i Gaderne.

— Sagen drejede sig ganske simpelt om et Meeting i Anledning af et Valg.

— Saa var det vel en General en chef, man skulde vælge? spurgte Mr. Fogg.

— Nej, der skulde vælges — en Fredsdommer.

Efter denne Bæsteb fteg Phileas Fogg ind i Ru-
peen, og Toget bruste afsted.

Ser og tyvende Kapitel.

Stoget paa Stillehavsbanen.

„Ocean til Ocean“ siger Amerikanerne og mener dermed den store Hovedbane, som gaar tværs igjennem de forenede Stater i hele deres Udstrækning. Men i Virkeligheden deler „Pacific-Railroad“ sig i to særskilte Dele: „Central Pacific“, mellem San Francisco og Ogden, og „Union Pacific“ mellem Ogden og Omaha. Her mødes fem forskjellige Linier, som sætter Omaha i nær Forbindelse med New-York.

New-York og San Francisco er saaledes nu uden Afbrudelse forbundne ved et Bælte af Jærn, der har en Længde af ikke mindre end 3786 engelske Mil. Mellem Omaha og det stille Hav gaar Jærnbanen gjennem et Land, som endnu er beboet af Indianere og vilde Dyr — de vidtstrakte Egne, som Mormonerne begyndte at kolonisere omtrent 1845, efter at de var blevne udjagne fra Illinois.

Tidligere tilbagelagde man under meget gunstige Forhold Rejsen mellem New-York og San Francisco i et halvt Aar; nu bruges der kun en Uge dertil.

Aar 1852 blev, til Trods for Modstand af de Deputerede fra Syden, der vilde have Linien trukket sydligere, Jærnvejens Afstifning fuldendt mellem den 41de og 42de Breddegrad. Præsident Lincoln bestemte selv Knudepunktet for Linierne ved Staden Omaha i Nebraska. Arbejderne blev strax paabegyndte og fuldførtes med amerikansk Driftighed, der hverken er forma-

listift eller bureaukratist. Hurtigheden i Arbejdets Udførelse indvirkede ikke i mindste Maade skadelig paa dets Godhed. Paa Prairien rykkede man halvanden engelske Mil frem om Dagen. Et Lokomotiv rullede paa de Skinner, som var blevene lagte Dagen forud, og bragte nye, efterhaanden som de behøvedes, og saaledes gik det Dag for Dag.

Pacificbanen udsender flere Sidegrene til Staterne Kansas, Iowa, Colorado og Oregon. Efter at Banen har forladt Omaha, gaar den langs venstre Bred af Platte-River lige til Mundingen af den nordlige Arm, følger derefter den sydlige, gaar gennem Laramies Opland og Wahsatchbjærgene, drejer omkring Saltsoen, kommer til Mormonernes Hovedstad, gaar ind i Tuilladalen, strækker sig gennem den amerikanske Orken, Cedar- og Humboldtbjærgene, følger Humboldtfloden og Sierra Nevada og gaar saa ned gennem Sacramento lige til det stille Hav, uden at Hældningen noget Sted overfrider 112 Fod paa Tusende, selv ved Overstigningen af Klippebjærgene.

Saaledes var denne lange Jærnaare, som Toget passerede i syv Dage, og ved Hjælp af hvilken Phileas Fogg — det haabede han i det mindste — den 11te December skulde kunne være i New-York, for derfra at følge med Paketdampskibet til Liverpool.

Den Waggon, i hvilken Phileas Fogg havde Plads, var et Slags lang Omnibus. Vognens Indre var ikke opdelt i mindre Rum; der stod to Rækker Sofaer paa hver Side, og mellem dem var en Gang, der førte til Toiletværelser og andre Kabinetter, hvormed enhver Waggon er forsynet. Alle Togets Waggoner stod i Forbindelse med hinanden ved Gangbrædter, og de rejsende kunde saaledes gaa fra den ene Ende af Toget til den anden. Det gjorde saaledes Konduktøren, det gjorde Bog- og Avis-sælgerne, naar de bød deres Artikler ud, og det gjorde de, som solgte Lifører, Madvarer og Cigarer, og der var ikke Mangel paa Kunder.

De rejsende var kjørte fra Stationen Dafland Klokken ser om Aftenen. Det var allerede Nat, en kold mørk Nat, med en Himmel overtrukket af Skyer, som truede med at opløse sig i Sne. Toget gik ikke overbætted hurtig. Naar Opholdene regnedes med, havde det en Fart af 20 engelske Mil i Timen, en Fart, som dog var saa stor, at man kunde passere gjennem Unionen i den fastsatte Tid.

Man talte ikke meget i Waggonen, og Sønnen begyndte ogsaa at overbælde Passagererne. Passépartout sad ved Siden af Politibetjenten, men talte ikke med ham. Efter de seneste Tildragelser var Forholdet mellem dem betydelig kølnet. Ingen Sympathi, ingen Fortrolighed mere! Sig havde ikke ændret sin Maade at være paa, men Passépartout derimod holdt sig meget i Afstand, beredt til, ved den mindste Mistanke, at gjøre det af med sin forhenværende Ven.

En Time efter Togets Afgang begyndte det at sne, heldigvis dog ikke saa stærkt, at Togets Gang forsinkedes. Gjennem Waggonvinduet kunde man ikke se andet end en umaadelig hvid Flade, mod hvilken Lokomotivets hvirvlende Damp fortonede sig graalig.

Klokken otte traadte en Steward ind i Waggonen og tilkjendegav Passagererne, at det nu var Sengelid.

Waggonen var en saa kaldt „Sleeping-car“, der i nogle Minutter kunde omdannes til Soveværelse. Sofaerne blev ligesom paa Dampskibe forvandlede til Rojer, og efter nogle Djeblisses Forløb havde hver Passager en komfortabel Seng til sin Raadighed, oven i Kjøbet ved tykke Gardiner beskyttet mod alle nærgaaende Blikke. Lagenerne var blændende hvide, og Hovedpunderne bløde. Man behøvede kun at lægge sig hen, saa kaldt man strax i Søvn, og det gjorde ogsaa alle, som om de befandt sig i en bekvem Rahyt paa et Dampskib; imidlertid gik Toget for fuld Damp gjennem Staten Kalifornien.

Paa Strækningen mellem San Francisco og Sacramento er Jordmonnet ikke meget kuperet. Denne

saar kaldte „Central Pacific Road“ har Sacramento til Udgangspunkt og gaar mod Øst, til den møder den Jærnvejslinie, som udgaar fra Omaha. Fra San Francisco til Kaliforniens Hovedstad gaar Linien lige mod Nordøst, i det den følger langs American River, der falder ud i San Pablo-Bugten.

De 80 engelske Mil mellem de to vigtigste Byer tilbagelagdes i tre Timer, og Kloffen ni ankom Passagererne til Sacramento, alle i den dybeste Søvn. De saae saaledes intet af den betydelige By, der er Sædet for Staten Kaliforniens lovgivende Magt, hverken dens smukke Rajer eller dens brede Gader, dens glimrende Hoteller, dens Squarer eller dens Kirker. Da Toget afgik fra Sacramento, bruste det forbi Stationerne Rocklin, Auburn og Colfax ind i Sierra Nevada. Kloffen syv om Morgenens passeredes Stationen Cisco. En Time efter var Soveværelserne atter forvandlede til almindelige Waggoner, og Passagererne kunde gennem Vinduerne betragte forskellige af det bjærgfulde Landstabs maleriske Punkter. Banen fulgte Sierra Nevadas Løner; snart gik Toget tæt ind til Bjærgets Sider, snart rullede det hen over stejle Afgrunde og undgik de skarpe Vinkler ved dristige Buer, snart fastede det sig ind i trange Snævringer, som man skulde tro ikke havde nogen Udgang. Lokomotivets store Rygter udsendte et blegt Skin, der spredte sig et godt Stykke ud, dets Hvielen blandede sig med Larmen fra Vandfaldene, og dets sorte Røg hvirvlede op til de høje Graners Top.

Saa eller ingen Broer forekom paa Vejen. Jærnbanen holdt sig i Reglen ind til Bjærgene uden at søge den korteste Vej mellem to Punkter og uden at gjøre Bold paa Naturen.

Senad Kloffen ni om Aftenen brusede Toget gennem Carson-dalen i Staten Nevada, bestandig i nordøstlig Retning. Ved Middagstid forlod det Reno, hvor der havde været tyve Minutters Ophold, for at Passagererne kunde indtage Frokost.

Fra dette Punkt fulgte Banen Humboldt River, svingede en kort Tid mod Nord, drejede derpaa af mod Øst og forlod saa ikke Flodens Løb, før den kom til „Humboldt Ranges“, hvis Kilder ligger nederst mod Øst i Nevada.

Efter Frokost indtog Phileas Fogg, Mrs. Aouda og deres Rejsefæller atter deres Plads i Vognen. Phileas Fogg, Mrs. Aouda, Fig og Passsepourt sad meget bekvemt og betragtede de forskjellige Landstaber, der passerede forbi dem: Vældige Træer, Bjerge, som aftegnede sig mod Horisonten, Fosse, der stummede og bruste. Af og til saas en stor Flok Bisonoxer, der havde samlet sig langt borte og tog sig ud som en bevægelig Ballisade. De umaandelige Hobe af disse brølende Dyr danner hyppig en uovervindelig Hindring for Banetogene. Man kan ofte se flere Tusende af dem i flere Timer gaa over Banen i tætte Rækker efter hverandre, og Lokomotiverne maa da standse, til Banen bliver fri igjen.

Dette indtraf just ved denne Lejlighed. Kloften tre om Eftermiddagen spærredes Banen af en Flok paa titolv Tusend Dyr. Efter at Lokomotivet havde mindstet sin Fart noget, forsøgte det at løbe sin „Blod“ ind i Flanken paa den umaandelige Kolonne, men maatte standse for den uigjennemtrængelige Masse.

Man saae disse Bisonoxer, — disse Bøfler, som Amerikanerne urigtig kalder dem — marschere ganske rolig og hørte dem undertiden udstøde forfærdelige Brøl. Deres Krop er meget større end de europæiske Dyr, Ben og Hale korte, Manken dannende en mustuløs Puffel, Hornene vidt fjærnede fra hinanden, Hovedet, Halsen og Skulderen bedækket af lange, nedhængende Haar. Der kunde ikke være Tale om at forhindre deres Vandring. Naar Bisonoxerne har valgt en vis Retning, kan intet formaa dem til at vige bort fra den igjen. Det er en brusende Ebbe af levende Kød, som ingen Dæmning mægter at standse. Passagererne stod ude paa Gangbroerne og betragtede det besynderlige Skue.

Men den, som man skulde tro var mest interesseret i det af dem alle, Mr. Fogg, sad ganske rolig paa sin Plads og ventede filosofisk paa, at det skulde behage Bøflerne at gjøre Passagen fri. Passépartout var rasede over den Forsinkelse, som forvoldtes af denne umaadelige Samling Dyr. Han havde stor Lust til at affyre hele sit Arsenal af Revolvere paa dem.

— Jo, det er et net Land! udbød han. Simple Dyr, der standser Banetogene og marscherer frem i højtidelig Procession uden at skynde sig det mindste, ret som om de ikke hindrede Folk i at komme frem. Guds Død! Mon Mr. Fogg ogsaa har forudberegnet denne Dreyprocession i sit Rejseprogram. Og saa Lokomotivføreren, der ikke vover at lade sin Maskine fare tværs igjennem disse Kreaturer!

Lokomotivføreren havde slet ikke forsøgt at kuldkaste den Hindring, der stillede sig i Vejen for Toget, og deri havde han gjort meget fornuftig. Uden Tvivl vilde de nærmeste Bøfler være blevene knuste under Lokomotivets Plov, men hvor stor Kraft Maskinen end havde, vilde den dog strax være bleven standset og kommen ud af Skinnerne, og saa havde Toget siddet net i det.

Det bedste var altsaa, taalmodig at vente; man kunde jo indhente den tabte Tid ved at paaastynde Togets Fart. Bisonernes Defileringsvarede imidlertid stive tre Timer, og Vejen blev ikke fri, før Natten brød frem. Da marscherede Hjordens sidste Rækker over Skinnerne, medens de første allerede forsvandt langt ude i Syd. Klokken var otte, da Toget passerede Humboldt Ranges, og halv ti, da det kom ind paa Utah-Territoriet, den store Saltsø Omegn, Mormonernes forunderlige Land.

Sju og tyvende Kapitel.

Passepourtout faar en Forelæsning om Mormonernes Historie, medens man kjører tyve engelske Mil i Timen.

Natten mellem den femte og sjette December foer Toget mod Sydost over en Strækning af omtrent halvtredsfindstyve engelske Mil, derpaa kjørte det lige saa langt mod Nordost og nærmede sig den store Saltø.

Passepourtout gif omtrent Klokken ni om Morgenens ud paa Gangbroen for at trække frisk Lust. Vejret var koldt, og Himlen graalig, men det sneede ikke. Solens Skive saae i Tykningen ud som en umaadelig Guldplade, og Passepourtout sad just og udregnede, hvad den kunde være værd i Pund Sterling, da han forstyrredes i denne unyttige Bestæftigelse ved at opdage en ganske løjerlig Person.

Denne Person, der var kommen paa ved Stationen Elko, var en høj, mørkladen Fyr med sort Mundstjæg klædt i sorte Strømper, sort Hat, sort Vest, sorte Benklæder, hvidt Halstørklæde og Hundestindshandsker. Det var klart, at han var Præst. Han spaserede fra den ene Ende af Toget til den anden, og paa Døren til hver Waggon fæstede han med Mundlim en bestreben Papir.

Passepourtout nærmede sig en af disse Papper og læste, at den ærbærdige „Ældste“ William Hitch, mormonist Missionær, agtede at benytte sin Nærværelse paa Toget Nummer otte og fyrre, for fra Klokken elleve til tolv i Waggonen Nummer 117 at holde et Foredrag over Mormonismen, til hvilket han indbød alle Gentlemen, der havde Lyst til at faa nærmere Oplysninger om Hemmelighederne ved den Religion, hvortil de sidste Dages Hellige bekjender sig.

Ja, jeg maa med, sagde Passepourtout, som ikke vidste mere om Mormonismen, end at Flerkoneriet ud-

gjorde Grundvolden for det mormonste Samfund. — Ngheden bredte sig hurtig mellem Passagererne, henvendte hundrede rejsende. Af dette Antal havde vel tredive, loffet af det lovende Foredrag, Klokken elleve optaget Sofaerne i Waggonen Nummer 117. Passespartout figurerede forrest mellem Tilhørerne. Hverken hans Herre eller Fix havde haft Lust til at gæste Waggonen.

Til bestemt Tid traadte William Hitch ind, og i en heftig Tone, som om han var bleven modsagt, udbød han:

— Jeg siger Dem, mine Herrer, at Joe Smith var en Martyr, og at hans Broder Hiram var en Martyr, og at Unionregeringens Forfølgelse mod Profeterne ogsaa vil gjøre Brigham Young til Martyr. Hvem vover at paastaa det modsatte?

Ingen vovede at modsig Missionæren, hvis Exaltation dannede en stærk Modsatning til hans af Naturen rolige Ansigtstræk. Men uden Tvivl maatte man forklare hans Hestighed af den Kjendsgjerning, at Mormonismen virkelig var udsat for svære Prøvelser. Unionregeringen har lagt tunge Baand paa disse Fanatikere; Regeringen har gjort sig til Herre i Utah og strængt underkastet Territoriet Unionens Love, efter at have fængslet Brigham Young og sat ham under Tiltale for Oprør og Flerkoneri. Efter denne Tid har imidlertid Profetens Disciple fordoblet deres Anstrængelser, og, ventende paa, at Handlingens Time skal komme, er de i Tale og Skrift traadte op mod Kongressens Fordringer.

Som man ser, søgte William Hitch at skaffe sig Profelytter endogsaa paa Jærnvejen.

Han fortalte da, i det han understøttede sin Tale ved at hæve og sænke Stemmen og ved at gestikulere vildt, Mormonismens Historie lige fra dens tidligste Tid: „Hvorledes i Israel en Mormonprofet af Josefs Stamme kundgjorde den nye Religions Aarbøger og testamenterede dem til sin Søn Morom; hvorledes efter

Marhundreder's Forløb en Oversættelse af dette kostelige Bærf, skrevet med ægyptiske Bogstaver, blev tilvejebragt af Josef Smith junior, Landbruger i Staten Vermont, der optraadte som Profet 1825; hvorledes endelig et Sendebud fra Himlen aabenbarede sig for ham i en brændende Skov og overleverede ham nogle med hellig Skrift bestrevne Broncetavler."

I dette Djeblif fjærnede nogle af Tilhørerne sig, da de ikke havde Interesse af Missionærens historiske Tilbageblif; men William Hitch fortsatte og berettede, „hvorledes Smith junior sammen med sin Fader, sine to Brødre og nogle Disciple grundlagde den Religion, som de sidste Dages Hellige bekjender sig til — en Religion, som var bleven godkjendt ikke blot i Amerika, men ogsaa i England, Skandinavien og Tyskland, og som blandt sine Tilhængere tæller ikke blot Arbejdere, men ogsaa Folt af alle andre Stænder; hvorledes en Koloni grundlagdes i Ohio; hvorledes en Kirke var bleven opført for en Sum af 200,000 Dollars og en Stad opbygget i Kirkland; hvorledes Smith blev en driftig Bankier og af en Foreviser af Mumier tilkjøbte sig en Papyrusrulle, der indeholdt en Beretning, skreven af Abraham og andre berømte Ægyptere."

Da dette Foredrag syntes at trække i Langdrag, forthyndedes Tilhørernes Rækker lidt efter lidt, saa at der til Slutning næppe var tyve Personer tilbage.

Men vor „Ældste" bekymrede sig ikke det bitterste om det forthyndede Antal Tilhørere, men berettede i udførlige Enkeltheder, „hvorledes Joe Smith spillede Bankerot i 1837; hvorledes hans ødelagte Kreditorer smurte ham i Tjære og rullede ham i Tjer; hvorledes han nogle Aar efter, mere æret og agtet end nogen Sinde, dukkede op i Independence i Missouri og blev styrende Leder i et blomstrende Samsund, der talte ikke mindre end tre Tusende Disciple, og hvorledes han derpaa, forfulgt af Hedningernes Had, maatte flygte til det amerikanske Vesten."

Di Tilhørere var endnu tilbage, og blandt dem den skikkelige Passpartout, der var lutter Dre. Han erfor end videre, „hvorede efter mange Forfølgelser Smith optraadte i Illinois og Aar 1839 grundlagde Nauvoo-La-Belle, hvis Befolkning voxede til 25000 Sjæle; hvorede Smith blev Mayor, Overdommer og General en chef; hvorede han 1843 optraadte som Kandidat til Præsidentposten i de forenede Stater, og endelig, hvorede han lofede i Baghold i Carthago, fæstede i Fængsel og myrdede af en Bande mæstede Personer.“

I dette Djeblif var Passpartout ganske ene i Waggonen, men den „Ældste“ fæstede Dine stift paa ham, fortsatte sin Beretning og oplyste ham om, at to Aar efter Smiths Mord forlod hans Eftersfølger, den af Gud inspirerede Profet, Brigham Young, Nauvoo og nedsatte sig ved Saltsøens Bredder, og at, i dette beundringsværdige Territorium, i dette frugtbare Land, omkring den Vej, som gaar gennem Utah, og ad hvilken Udvandrerne begiver sig til Kalifornien, den nye Koloni her voxede aldeles utrolig, takket være Mormo-nismens Grundfætninger om Flerkoneriet.

„Se, det er derfor,“ tilføjede William Hitch, „at Kongressen er saa misundelig paa os, det er derfor, Unionens Soldater har hærget og nedtraadt Utahs Marker, det er derfor, vor Chef, Profeten Brigham Young, mod al Retfærdighed er bleven fængslet! Skal vi bukke under for Overmagten? Aldrig! Selv forjagede fra Vermont, fra Illinois, fra Ohio, fra Missouri, fra Utah, skal vi dog nok finde et eller andet uafhængigt Territorium, hvor vi kan opslaa vore Telte. Og De, min tro Ven,“ tilføjede den „Ældste“, i det han atter fæstede sit skarpe Blik paa sin eneste Tilhører, „vil De opslaa Deres Bolig under vor Fanes Skjgge?“

— Nej, svarede Passpartout tappert, i det han nu ogsaa marscherede afsted og lod den af Djævelen besatte Prædikant ene tilbage i Orkenen.

Under dette Foredrag havde Toget stude en god Fart, og Kloffen halv et havde det naaet den nordvestlige Ende af Saltsøen. Fra dette Punkt kunde man overstue en væsentlig Del af det store Indhav, der ogsaa bærer Navnet det døde Hav, og i hvilket en amerikansk Jordan løber ud. Den beundringsværdige Sø, omgivet af vilde, stejle Klipper, der er overtrukne med hvidt Salt, havde før en betydelig større Overflade, men i Tidernes Løb har dens Bredder lidt efter lidt hævet sig, og Overfladen er bleven mindre.

Saltsøen, der er omtrent 60 engelske Mil lang og 35 bred, ligger i en Højde af 3800 Fod over Havet. Skjønt vidt forskjellig fra Asfalthavet, der ligger 1200 Fod lavere end Havet, er dens Saltholdighed betydelig, og Fisk kan ikke leve i dens Vand; naar de føres ind i den af Jordan, Weber og andre smaa Vandløb, dør de snart; det er derimod ikke sandt, at Vandets Tæthed er saa stor, at et Menneske ikke kan svømme i det.

Egnen rundt om Søen var overordentlig godt dyrket, thi Mormonerne forstaa sig udmærket paa Agerbrug; Lader og Skur for Husdyrene, vidtstrakte Majsmarker, frodige Enge, overalt Hæker af vilde Roser, Akacier og Euforbier — saaledes saa Marken ud — om sex Maaneder, men nu var den overdækket med et tyndt Lag Sne.

Kloffen to steg Passagererne ud ved Stationen Ogden. Toget skulde ikke fortsætte Rejsen før Kloffen sex, saa at Mr. Fogg, Mrs. Aouda og deres to ledsagere havde Tid nok til at tage med den lille Sidebane, der gaar til den hellige Stad, og aflægge den et kort Besøg. To Timer var tilstrækkelige til at bese denne By, der er aldeles amerikansk og som saadan bygget efter den for alle Byer i Unionen vedtagne Regel: store Skaffelter med lange, kolde Vinier og med „rette Vinklers sorgelige Tristhed,“ for at bruge Victor Hugos Ord. Grundlæggeren af den hellige Stad kunde ikke

frigjøre sig fra den Trang til Symmetri, der udmærker Angelsachserne.

Klokken tre spaserede de rejsende i Byen, der er opført mellem det lille Vandløb Jordan og den første Begyndelse til Wahsatch-Bjærgene. Man saa kun meget saa Kirker; af monumentale Bygninger lagde man Mærke til Profetens Hus, the Court House og Arsenalet, end videre Huse af blaalig Tegl med Verandaer og Gallerier, omgivne af haver, der var indheggede med Akacier, Palmer og Johannesbrødtæer. En Mur af Ler og Kiselsten, opført Aar 1853, omgav Byen. I Hovedgaden, hvor ogsaa de største Butikker var, saas nogle Hoteller, prydede med Flag, blandt andre Salt Lake House.

Mr. Fogg og hans ledsagere syntes ikke, at Byen havde synderlig mange Indbyggere. Gaderne var næsten øde, med Undtagelse af den, som førte til Templet, hvorhen de ikke kom, før de havde passeret gennem flere Kvarterer, der var omgivne af Palissader. Kvinderne var meget talrige, noget, der let forklares af de mormonske Familiers Sammensætning. Man maa imidlertid ikke tro, at alle Mormoner lever i Flertoneri. Man har sin fri Vilje, men det bør bemærkes, at det er Borgerinderne i Utah, der især har travlt med at blive giste, thi i Følge Landets Religion giver den mormonske Himmels ikke de ugifte Kvinder Del i sin Skønhed. Disse stakkels Væsener saa ikke meget lykkelige og fornøjede ud. Nogle af dem, uden Tvivl de rigeste, bar en lille, aaben Jaket af sort Silke og et fordringsløst Shawl. De andre var klædte i indist Bomuldstøj.

Passesepartout betragtede i sin Egenstabs af Ungkarl ikke uden en vis Skræk disse Mormonkvinder, der var bestemte til, flere paa en Gang, at skabe en eneste Mormons Lykke. Paa Grund af hans gode Forstand var det især Manden, han beklagede. Det syntes ham forfærdeligt at have saa mange Kvinder paa en Gang

at skulle føre gennem denne Verdens Sammerdal, lige ind i det mormonske Paradis, maaske oven i Kjøbet med Udsigt til at beholde dem der for evig i Selskab med den ærbørdige Smith, selve Hovedprindelsen i dette Velsynstens Hjem. Det var afgjort, at han ikke følte Spor af Lust til at slaa sig ned her, men for Resten syntes han — skjønt det jo kan være, han tog fejl — at Borgerinderne i Saltøstaden kastede Blikke paa ham, der kunde være foruroligende nok.

Heldigvis blev hans Ophold i de Helliges Stad ikke langt. Nogle Minutter før fire var de rejsende samlede paa Banegaarden og indtog deres Pladser i Rupeen.

Damppiben lød, men just som Lokomotivet var begyndt at løbe frem paa Skinnerne og skulde til at tage Fart, hørte man nogen raabe: Stands, stands!

Det er imidlertid ikke let at standse et Tog, der er kommet i Gang. Den Gentleman, som raabte det, var øjensynlig en Mormon, der var kommen for sent. Han løb, saa han var nær ved at miste Vejret. Heldigvis for ham havde Banegaarden ingen Stafitter eller Rælværk, hvorfor han ogsaa uden videre kastede sig ind paa Banen, hoppede op paa den sidste Bogn og sank endelig halvt bevidstløs om paa en Sofa i Waggonen.

Passepertout, der med Deltagelse havde fulgt disse gymnastiske Øvelser, betragtede nøje den Herre, der var kommen for sent, og hans Interesse voksede, da han fik at vide, at det var en Borger i Utah, der havde taget Flugten efter en mindre behagelig huslig Scene.

Da Mormonen atter var kommen til sig selv, dristede Passepertout sig til høflig at fremsætte det Spørgsmaal, hvor mange Roner han havde, thi af den Maade, hvorpaa han var kommen løbende, troede Passepertout at kunne slutte, at han havde mindst tyve.

— En eneste, svarede Mormonen og strakte for-
tvivlet Armene mod Himlen, en eneste, men det er
mer end nok.

Otte og tyvende Kapitel.

Det lykkes ikke Passépartout at skaffe Fornuftens Ord
Indgang.

Da Toget forlod den store Saltø og Stationen
Dgden, gik det i en hel Time mod Nord lige til Weber-
floden og havde saaledes tilbagelagt 900 engelske Mil,
siden det forlod San Francisco. Herfra tog det en
vestlig Retning gennem Wahsatchbjergenes uæbne
Jordsmon. Denne Del af Territoriet, det vil sige
mellem de nævnte Bjerge og Klippebjergene, har voldt
de amerikanske Ingeniører overordentlig store Vanffelig-
heder. Paa denne Strækning har ogsaa Unionsregerin-
gens Tilskud beløbet sig til 88000 Dollars pr. engelsk
Mil, medens Tilskuddet kun udgjorde 16000 Dollars
for jævn Flade; men Ingeniørerne har ikke, som tidligere
sagt, begaaet Bولد mod Naturen, de har kun brugt List, i det
de har omgaaet Vanffelighederne, og for at komme til
det store Bækken har de paa hele den Strækning, som
Jærnvejen optager, kun konstrueret en eneste Tunnel paa
14000 Fods Længde.

Just ved Saltøen ligger Jærnvejens højeste Punkt.
Fra dette beskriver den en vidtstrakt Bue, sænkende sig
mod Bitter Creeks Floddal, for derpaa at stige op til
et Sted, der ligger midt imellem Atlanterhavet og det
stille Ocean. Floderne var meget talrige i denne bjærg-
fulde Egn. Man maatte paa Træbroer passere Muddy,

Green og andre Vandløb. Passépartout, der var bleven uroligere, alt efter som han nærmede sig Maalet, ønskede levende, at de var ude af dette Land, der var saa vanstelig at befare. Han frygtede for Forsinkelser, var bange for, at der skulde tilstøde et eller andet Ulykkes-tilfælde, og hans Utaalmodighed kontrasterede stærkt mod hans Herres urokkelige Ro. Fik tog Sagen som en Filosof; han vidste jo, at hans Bytte foreløbig ikke kunde slippe ham af Hænderne.

Klokken ti om Aftenen standsede Toget ved Stationen Fort Bridger, som det efter et kort Ophold igjen forlod, og tyve Mil længere fremme gik det ind i Staten Whoming — tidligere Dakota — hvor det fulgte Bitter Creeks Floddal, fra hvilken en Del af de Bande strømmer, der danner Colorados Bifloder.

Dagen efter, den syvende December, var der et Kvarters Ophold ved Stationen Green River. Der var om Natten faldet stærk Sne, men da den var blandet med Regn, kunde den ikke opholde Toget i dets Gang. Det daarlige Vejr foruroligede imidlertid alligevel Passépartout, thi hvis Sneen tiltog, vilde Vognene komme til at sidde fast, og Rejsens heldige Udfald blive sat paa Spil.

— Men, sagde han, hvor kan min Herre ogsaa falde paa at rejse om Vinteren? Hvorfor har han ikke ventet til den gode Tid af Aaret, saa havde hans Udsigter været langt bedre?

I dette Djeblik, da den stikkelige Fyr ikke hysselfatte sig med andet end Himlens Udseende og Temperaturen's Dalen, var Mrs. Mouda opfyldt af en levende Uro, der fremkaldtes af en helt anden Grund.

Nogle af de rejsende var stegne ud af Waggonerne, og medens de ventede paa, at Toget atter skulde sætte sig i Gang, gik de frem og tilbage paa Platformen ved Green River. Gjennem Vinduet gjenkjendte den unge Dame Oberst Stamp Proctor, Amerikaneren, der under Meetinget i San Francisco havde opført sig saa usor-

flammet mod Phileas Fogg. Mrs. Mouda, der vilde undgaa at blive set, lænede sig tilbage i Waggonen.

Denne Omstændighed foruroligede den unge Dame meget. Hun havde knyttet sig til denne Mand, der, hvor sølig det end skete, hver Dag gav hende nye Beviser paa sin Hengivenhed. Hun fattede uden Tvivl endnu ikke hele Dybden af den Følelse, som hendes Redningsmand indgød hende, og hun gav den endnu kun Navn af Taknemmelighed, men hende uafvidende var det mere end Taknemmelighed. Derfor blev hun ogsaa meget beklemmt om Hjertet, da hun gjenkjendte den raa Karl, som Mr. Fogg tidlig eller sent vilde affordre Forklaring over hans Handlemaade. Det var øjensynlig kun Tilfældet, der havde søjet det saaledes, at Oberst Proctor var med paa dette Tog, men han var der, og det var aldeles nødvendigt at forebygge, at Phileas Fogg fik Dje paa sin Modstander.

Da Toget skulde sættes i Gang igjen, benyttede Mrs. Mouda sig af et Øjeblik, medens Mr. Fogg slumrede ind, til at gjøre Fir og Passpartout bekendte med Stillingen.

— Naa, saa denne Proctor er med Toget! sagde Fir. Vær De kun rolig, Mrs., før han faar noget at gjøre med Mr. Fogg, skal han faa at gjøre med mig. Jeg skulde mene, at det var mig, der ved den paagjældende Lejlighed modtog de mest følelige Fornærmelser.

— Ja, sagde Passpartout, jeg skal ogsaa tage ham under Behandling, om han saa var Oberst nok saa mange Gange!

— Mr. Fir, svarede Mrs. Mouda; Mr. Fogg vil ikke overlade det til nogen at hæbne sig. Han agter at vende tilbage til Amerika, har han sagt, for at opsoge Fornærmeren. Hvis han nu faar Oberst Proctor at se, kan vi ikke forhindre en Duel, der kan fremkalde et sørgeligt Udfald. Han maa derfor under ingen Betingelser se ham.

— De har fuldkommen Ret, svarede Fir, en Duel

kan forstyrre det hele. Hvad enten Mr. Fogg sejrer eller bliver besejret, vil han blive opholdt.

— Ja, tilføjede Passpartout, det vilde være det samme, som at give Herrerne i Reformklubben Spillet i Hænderne. Om fire Dage er vi i New-York! Hvis min Herre i disse fire Dage ikke forlader Waggonen, tør man haabe, at Skæbnen ikke vil stille ham Ansigt til Ansigt med denne fordømte Amerikaner, som jeg ønsker lige luft ind i Helvede.

Samtalen blev afbrudt. Mr. Fogg var vaagnet og betragtede Landskabet gennem Vognruden, paa hvilken den vaade Sne piskede. En Stund derefter spurgte Passpartout Politimanden, uden at hans Herre eller Mrs. Wouda hørte det:

— Vilde De virkelig slaas for ham?

— Jeg vil gjøre alt, for at han kan komme levende til Europa, svarede Fir i en Tone, som antydede en ubøjelig Vilje.

Passpartout sølte ligesom en Kuldegysning fare gennem sit Legeme; men hans Overbevisning angaaende hans Herre blev urokket den samme som tidligere.

Hvorledes skulde man da bære sig ad med at holde Mr. Fogg tilbage i Rupeen for at forhindre ethvert Sammenstød mellem Obersten og ham? Nu, saa meget vanskeligt kunde det da for Resten ikke blive, thi denne Gentleman var just ikke særlig begejstret for Legemsbenægelse, og nhsgjerrig var han heller ikke. Fir troede at have fundet en Maade, og nogle Øjeblikke efter ytrede han til Phileas Fogg:

— Det er i Grunden lange og kjedelige Timer, man saaledes tilbringer paa Jærnbanen.

— Ganste vist, svarede Gentleman'en, men de gaar dog.

— Om Bord paa Dampskibene plejede De jo at tage Dem et Parti Whist?

— Ja, men her lader det sig vanskeligt ordne, jeg har hverken Kort eller Medspillere.

— Kort kan man saa at kjøbe her, de findes til Salgs i alle amerikanske Waggoner. Og hvad Medspillere angaar, saa maatte Mistress . . .

— Ja, Gud bevares, svarede den unge Dame hurtig, jeg kan spille Whist. Det hører jo næsten med til engelsk Opdragelse . . .

— Og jeg, sagde Fx, jeg tror ogsaa nok, det gaar med mig. Vi kan jo tage et Parti med blind Makker.

— Som De behager, svarede Phileas Fogg, henrykt over at kunne saa et Parti selv paa en Jærnbane.

Passepourtout blev sendt ud for at opsoge Stewarden og kom snart efter tilbage med to Spil Kort, Settonsæster og et Bord. Intet manglede. Spillet begyndte, Mrs. Mouda var vel behandret i det, og hun fik endog Komplimenter af den noget tvungne Phileas Fogg. Politimanden var en fortræffelig Spiller, der oven i Kjøbet kunde bnde vor Gentleman Stangen.

— Nu har vi ham, sagde Passepourtout ved sig selv, nu rører han sig ikke af Pletten.

Klokken elleve om Formiddagen havde Toget naaet Vandfjeldet mellem de to Oceaners Tiløb. Det var Pässe-Bridger, i 7524 engelske Fods Højde over Havfladen, et af de højeste Punkter paa denne Vej gennem Klippebjergene. Efter endnu et Par Hundrede engelske Mil vilde de rejsende befinde sig paa disse umaadelige Sletter, der strækker sig lige til Atlanterhavet, og som Naturen næsten synes at have indrettet særlig for en Jærnbane. Paa Hældningen mod Atlanterhavet udviklede sig allerede Bifloderne til North Platte-Floden. Hele den nordlige og østlige Horisont var begrænset af den umaadelige halvcirkelformede Bæg, der danner den nordlige Del af Klippebjergene. Mellem denne Bugtning og Jærnbanen strakte sig store Sletter med rigeligt Vand. Til højre for Banen laa de første Udløbere af den Bjærgmasse, der mod Syd taarnede sig op lige til

Arkansasflodens Kilder, en af de Bandsamlinger, der afgiver Tiløb til Missouri.

Klokken mellem tolv og et saae de rejsende et Djæblig Fort Halled, der behersker denne Egn. Endnu nogle Timer, og Farten gennem Klippebjærgene vilde være endt. Man turde saaledes nu haabe, at intet Ulykkestilsælde vilde hindre Toget i at passere gennem disse vanstelige Egne. Det sneede ikke mere, men det begyndte at blive koldt. Store Fugle fløj forbi, opskræmmede af Lokomotivet. Derimod saae man ingen Ulv eller Bjørn paa Sletten, det var Orkenen i hele dens umaadelige Møgenhed.

Efter en prægtig Frokost, der serveredes i Rupeen, begyndte Phileas Fogg og hans Medspillere deres evindelige Whist, da der pludselig hørtes en skarp Piben. Toget standsede.

Passespartout saae ud igjennem Døren, men kunde ikke se, hvad det var, der forarsagede dette Ophold. Noget Station kunde han heller ikke opdage.

Mrs. Mouda og Fir frygtede et Djæblig for, at Mr. Fogg tænkte paa at gaa ud af Waggonen. Men denne Gentleman nøjedes med at sige til sin Tjener:

— Se dog efter, hvad det er!

Passespartout hoppede ud af Vognen. Henved firfjendstykke af Passagererne var stegne ud og blandt dem Oberst Stamp Proctor.

Toget var standsat ved en Engte med rødt Skær. Lokomotivføreren og Konduktøren var stegne af og samtalede ivrig med en Banebetjent, der af Stationsforstanderen i Medicine-Bow, den nærmeste Station, var bleven sendt Toget i Møde. De rejsende var gaaede hen til dem og deltog i Diskussionen, blandt andre ogsaa Oberst Proctor, der gestikulerede ivrig.

Passespartout, der havde sluttet sig til Gruppen, hørte Banebetjenten sige:

— Der er ikke noget Middel til at komme frem. Broen ved Medicine-Bow kan umulig bære Togets Vægt.

Broen, hvorum der var Tale, var en Hængebro, der førte over en Flod i omtrent en engelsk Miles Afstand fra det Sted, hvor Toget var standset. Efter Banebetjentens Udsagn var Broen nær ved at styrte sammen, flere af Planterne var gaaede itu, og det var livsfarligt at vove sig over den. Han overdrev saaledes ikke, naar han sagde, at man ikke kunde komme frem. Og naar Amerikanerne en Gang gjør en Undtagelse fra deres verdensbekjendte Sorgløshed og ifører sig Forsigtighedens Raabe, vilde det være Galsskab ikke ogsaa at være forsigtig.

Passepourt, der ikke vovede at gaa hen og forberede sin Herre paa dette, lyttede med sammenbidte Tænder og ubevægelig som en Støtte.

— Naa saaledes, raabte Oberst Proctor, vi skal altsaa blive siddende her i Sneen.

— Hr. Oberst, svarede Konduktøren, der er telegraferet til Stationen Omaha og forlangt et Tog, men det er ikke rimeligt, at det ankommer til Medicine-Bow før Klokken sex.

— Sex! udbød Passepourt.

— Ja saa omtrent, svarede Konduktøren, og den Tid gaar for Resten ogsaa med, for at komme til Fods til Stationen.

— Men den ligger jo kun en Mil her fra, sagde en af Passagererne.

— Ganske vist, men paa den anden Side af Strømmen.

— Kan man ikke komme over denne Strøm i Baad? spurgte Obersten.

— Umuligt! Paa Grund af Regnen er Strømmen stegen, saa den er bleven en stummende Fos, og vi maa gjøre en Omvej af ti Mile mod Nord for at finde et Sted, hvor der er til at vade over.

Obersten udslyngede en Skyndflod af Eder over Selskabet, over Konduktøren og over alle mulige, og Passepourt var nær ved at stemme i med, saa for-

tvivlet var han. Her laa en materiel Hindring i Vejen, som alle hans Herres Banknoter ikke vilde være i Stand til at fjerne.

Misfornøjelsen blandt Passagererne var almindelig, thi ikke at tale om Forsinkelsen, saa de sig nødsagede til at foretage en lang, trættende Vandring over Sletten, der var bedækket med Sne. Man hørte dem ogsaa næsten alle sammen give deres Brede Lust i højroastede Udtryk, der sikkert vilde have vaakt Phileas Fogg's Opmærksomhed, hvis denne Gentleman ikke havde været udelukkende optaget af sit Spilleparti.

Imidlertid blev det nødvendigt for Passpartout at meddele ham, hvad der havde tildraget sig, og højst nedslaaet sthyrede han sine Skridt til Waggonen, da Lokomotivføreren, en rigtig Yankee ved Navn Forster, med høj Røst raabte:

— Mine Herrer, maaske findes der alligevel en Maade, hvorpaa vi kan komme frem!

— Over Broen? spurgte en af Passagererne.

— Ja, over Broen.

— Med Toget? spurgte Obersten.

— Med Toget.

Passpartout var standset og hørte med spændt Opmærksomhed paa, hvad Lokomotivføreren sagde.

— Men Broen truer jo med at styrte sammen, bemærkede Konduktøren.

— Gjør ingen Ting, svarede Forster; saa vidt jeg kan skjønne, maa vi kunne komme over, naar jeg sætter den størst mulige Fart paa.

— Det er jo Vanvid! sagde Passpartout.

Men nogle af Passagererne var strax blevene indtagne af Forslaget. Især syntes Oberst Proctor om det; han ansaa det for meget udførligt og fortalte endog, at nogle Ingeniører havde haft den Idè, at passere over Floden uden nogen Bro, kun med Tog, der drevs frem med den størst mulige Hurtighed osv.

Enden paa Sagen blev, at alle i Spørgsmaalet interesserede gik ind paa Lokomotivførerens Forslag.

— Vi har halvtredsfindstyve Chancer for at komme over, sagde en.

— Tresfindstyve, sagde en anden.

— Firsfindstyve, ja halvfemsfindstyve af hundrede!

Passepourtout blev ganske ør i Hovedet, skjønt han var beredt til at opbyde alt for at komme over Medicine-Strømmen. Men Forslaget syntes ham dog at være lovlig „amerikansk“.

— Men, tænkte han, der findes noget andet, som kan gøres, og som ingen er falden paa . . . Hør, sagde han til en af Passagererne, den Udvej, der er foreslaaet af Lokomotivføreren, er dog i Grunden en Smule vel dristig, men . . .

— Firsfindstyve Chancer! svarede Passageren og vendte ham Ryggen.

— Men en ganske simpel Reflexion, vedblev han, i det han vendte sig til en anden Gentleman.

— Ingen Reflexioner, de nytter ingen Ting til, svarede Amerikaneren, til hvem han havde henvendt sig, og trak paa Skuldrene. Lokomotivføreren bærer jo Ansvar for, at vi kommer over.

— Ganste vist, svarede Passepourtout, vi kommer over, men vilde det maaske dog ikke være fornuftigere . . .

— Hvad for noget? Fornuftigere! raabte Oberst Proctor, som havde hørt disse Ord. Med den størst mulige Hurtighed, blev der jo sagt! Forstaar De! Med den størst mulige Hurtighed!

— Ja, det forstaar jeg nok . . . vedblev Passepourtout, som man ikke vilde lade saa Lov til at tale ud. Men det vilde være, om ikke fornuftigere, hvis det Ord er Dem imod, saa dog naturligere, at . . .

— Hvad? Hvilket? Hvad mener han med sit naturligere? streg man fra alle Kanter.

Den stakkels Fnr vidste ikke, hvorledes han skulde stille sig Drenghd.

— Ja, saa De er maaske bange? spurgte Oberst Proctor.

— Jeg bange! tænkte Passpartout. Godt! jeg skal vise de Herrer, at en Fransmand kan være lige saa amerikansk som de.

— I Bognene, i Bognene! raabte Konduktøren.

— Ja, ja, op i Bognene, gentog Passpartout, og saa afsted! Men man skal alligevel ikke kunne forhindre mig i at mene, at det vilde have været naturligare: først at lade os Passagerer gaa over Broen og saa lade Toget følge efter.

Men ingen hørte dette fornuftige Ræsonnement, og heller ingen vilde have indset det rigtige deri.

Passagererne var atter stegne op i Waggonerne. Passpartout indtog sin Plads uden at ytre et Ord om, hvad der var hændet. Spillerne var fuldstændig fordybede i deres Whistparti.

Lokomotivet pib stærkt. Lokomotivføreren lod Toget løbe baglængs et godt Stykke Vej -- han tog Fart som en Voltigeur for at kunne sætte over med større Kraft. Nu hørtes atter en Piben, Farten fremad begyndte, den paastryndedes mere og mere, og snart var den aldeles forfærdelig; man hørte kun den stærke Susen fra Lokomotivet; Stemplerne gjorde tyve Slag i Sekundet. Man følte, om man saa maa sige, at hele Toget, der fløj afsted med en Hurtighed af 100 engelske Mil i Timen, ikke tyngede paa Skinnerne. Hurtigheden neutraliserede Tynngen.

Man kom ogsaa over! Det gik som et Lyn, man saae intet af Broen. Toget sprang, kan man sige, fra den ene Bred til den anden, og Lokomotivføreren kunde ikke standse Lokomotivet før fem engelske Mil paa den anden Side af Stationen.

Men næppe var Toget kommet over Strømmen, før Broen med et Brag styrtede ned i den stummende Medicine-Bow.

Ni og tyvende Kapitel.

Tildragelser, der kun kan hændes paa Unionens Jærnbaner.

Samme Aften fortsatte Toget sin Gang uden yderligere Forhindringer, fædte forbi Fort Saunders gennem Cheyenne-Passet og kom til Evans-Passet. Her befandt man sig paa det højeste Punkt under hele Farten, nemlig 8091 Fod over Havsladen. Passagererne skulde nu kjøre nedad lige til Atlanterhavet paa grænseløse, af Naturen nivellerede Sletter.

Her udsfød fra den store Hovedbane en Sidebane til Denver City, den vigtigste Stad i Colorado, der er saa rigt paa Guld- og Sølvminer, saa at mere end 50,000 Personer allerede har opslaaet deres Bolig her.

Der var nu, siden man rejste fra San Francisco, i tre Dage og tre Nætter blevet tilbagelagt 1382 engelske Mil. Fire Dage og fire Nætter vilde rimeligvis være tilstrækkelige til at naa New-York. Phileas Fogg havde saaledes endnu ikke overstredet den reglementerede Tid.

I Løbet af Natten foer Toget forbi Walbah, der laa til venstre. Lodge-Pole-Stømmen flød jævnsides med Vejen og fulgte den lige Grænse, der er fælles for Staterne Whoming og Colorado. Kloften elleve kom man ind i Nebraska, passerede paa nært Hold Sedgewick og gjorde et kort Ophold ved Julesburgh ved den sydlige Arm af Platte-River. Det var paa dette Punkt, at Indvielsen af Union-Pacific-Banen fandt Sted den 25de Oktober 1867, efter at den var fuldendt af dens vigtigste Ingeniør, General J. M. Dodge. Her standsede de to mægtige Lokomotiver, der førte ni Waggoner med Indbudne med sig, blandt andre Vice-præsidenten, Mr. Thomas C. Durant; her rungede Hurraraabene; her opførte Sioux- og Pawni-Indianere en lille Indianerfrig; her knaldede Fyrværkeriet, og her

endelig udgaves ved Hjælp af et transportabelt Trykkeri det første Nummer af Bladet „Railway-Pioneer“. Saaledes fejredes Indvielsen af den store Jærnvej, den mægtige Røstestang for Fremstridt og Civilisation, der blev slynget ud midt gennem Orkenen og skulde forbinde med hinanden Bjer, der endnu ikke eksisterede, men som Lokomotivets Røben, mægtigere end Amfions Lyre, snart skulde trylle frem af den amerikanske Jord.

Klokken otte om Morgenens havde man passeret Fort Mac-Pherson. Mellem dette Punkt og Omaha var der 357 engelske Mile. Paa den venstre Bred fulgte Jærnbanen de lunefulde Bugtninger af Platte-Rivers sydlige Arm. Klokken ni kom man til den betydelige Stad North-Platte, bygget mellem Forgreningerne af dette store Vanddrag, der omslutter Bjen og derpaa kun danner én stor Vandaae, som falder ud i Mississippis noget neden for Omaha.

Den hundrede og første Meridian var nu overstreden.

Mr. Fogg og hans Medspillere havde atter begyndt Kortlegen. Ingen af dem beklagede sig over Rejsens Længde — ikke engang den „blinde.“ Figg havde i Begyndelsen bundet nogle Guineer, som han stod i Begreb med at tabe igjen, og man saae tydelig, at han ikke var mindre passioneret for Spillet end Phileas Fogg. Denne Morgen havde vor Gentleman et ualmindeligt Held. Han sad med Hænderne fulde af Trumfer og havde just udtænkt et meget snildt Spil, men netop som han var i Færd med at spille Klør ud, hørtes der bag Sofaen en Stemme, som sagde:

— Jeg vilde have spillet Ruder . . .

Mr. Fogg, Mrs. Aouda og Figg saae op. Oberst Proctor stod ved Siden af dem.

Stamp Proctor og Phileas Fogg gjenkjendte øjeblikkelig hinanden.

— Ah, det er Dem, Hr. Englænder! udbød Obersten, det er Dem, som vil spille Klør!

— Og som ogsaa spiller det, sagde Phileas Fogg, i det han lagde en Tier af denne Farve paa Bordet.

— Men jeg finder, at det skal være Ruder, vedblev Oberst Proctor i en stærkt irriteret Tone.

Han gjorde en Bevægelse for at tage det udspillede Kort og sagde:

— De har ikke Begreb om dette Spil!

— Maaske forstaar jeg mig bedre paa et andet, sagde Phileas Fogg og rejste sig.

— Det staar til Dem selv at forsøge, svarede Obersten.

Mrs. Mouda var bleven bleg. Alt hendes Blod strømmede hende til Hjertet. Hun havde grebet Phileas Foggs Arm, men han stod hende blidt til Side. Passpartout var nær ved at kaste sig over Amerikaneren, der maalte sin Modstander med et yderst fornærmende Blik. Fir havde ogsaa rejst sig og gik hen til Oberst Proctor.

— De glemmer, at det er med mig, De har at gjøre; det er mig, De ikke blot har fornærmet, men ogsaa flaaet.

— Mr. Fir, sagde Mr. Fogg, jeg beder om Forladelse, men denne Sag angaar udelukkende mig. Ved at paastaa, at mit Kortspil var galt, har Obersten fornærmet mig igjen, og han skal give mig Opreisning derfor.

— Naar De behager, og hvor De vil, svarede Amerikaneren, og med hvilke Naaben De selv ønsker.

Mrs. Mouda søgte forgjæves at holde Mr. Fogg tilbage. Politibetjenten vilde tage Striden paa sin Rappe; men det nyttede intet. Passpartout vilde kaste Obersten ud gennem Vogn døren, men et Tegn fra hans Herre afholdt ham derfra. Phileas Fogg gik ud af Waggonen, og Amerikaneren fulgte ham ud paa Gangbrædtet.

— Jeg har meget travlt, sagde Fogg til sin Mod-

stander, med at komme tilbage til Europa, og et Ophold vilde være yderst skadeligt for mine Interesser.

— Hvad kommer det mig ved? svarede Oberst Proctor.

— Efter vort Sammentræf i San Francisco, vedblev Mr. Fogg meget høflig, havde jeg foresat mig at opføre Dem i Amerika, naar jeg havde afsluttet de Forretninger, som kaldte mig til den gamle Verden.

— Nej virkelig!

— Vil De møde mig om sex Maaneder?

— Hvorfor ikke lige saa gjerne om sex Aar?

— Jeg siger sex Maaneder, svarede Phileas Fogg, og jeg skal indfinde mig bestemt.

— Udflugter! Nu strax eller aldrig.

— Nu, lad saa være, svarede Phileas Fogg. De rejser til New-York?

— Nej!

— Til Chicago?

— Nei.

— Til Omaha?

— Det rager ikke Dem! Kjender De Plum-Creek?

— Nej, svarede Mr. Fogg.

— Det er den nærmeste Station. Toget kommer dertil om en Time og bliver der ti Minutter. I ti Minutter har vi Tid nok til at begynde nogle Revolverstud.

— Godt, svarede Mr. Fogg, jeg skal vente Dem i Plum-Creek.

— Jeg antager næsten, at De kommer til at vente der for bestandig, tilføjede Amerikaneren med en Frækhed uden Lige.

— Hvem veed, Mr., svarede Fogg og gik saa ind i sin Waggon, lige saa koldblodig som ellers. Der søgte vor Gentleman at trøste Mrs. Aouda og sagde til hende, at saadanne Pralere i Reglen aldrig var farlige. End videre bad han Fig være sin Sekundant i den Duel, der skulde finde Sted. Fig kunde ikke

afflaa det, og Phileas Fogg gjenoptog atter det afbrudte Spil og spillede med uforlignelig Ro Klør.

Klokken elleve tilkjendegav Lokomotivets Piben, at man nærmede sig Stationen Plum-Creek. Mr. Fogg rejste sig, og, ledsaget af Fir, begav han sig ud paa Gangbroen. Passespartout fulgte efter og bar et Par Revolvere. Mrs. Aouda blev tilbage i Waggonen, bleg som et Lig.

I samme Dieblif aabnedes Døren til den anden Waggon, og Oberst Proctor viste sig paa Gangbroen, fulgt af sin Sekundant, en Yankee af samme Slags som han selv. Men i det Dieblif de to Modstandere vilde stige ned, sprang Konduktøren frem og raabte:

— Her maa ikke stiges ud!

— Hvorfor ikke? spurgte Obersten.

— Vi er blevne tyve Minutter forsinkede, og Toget standser ikke.

— Men jeg skal staa med denne Herre.

— Det gjør mig ondt, sagde Konduktøren, men vi fjører strax. Der kan De høre, Klokken ringer allerede.

Det var rigtigt, Klokken ringede virkelig, og Toget satte sig strax i Gang.

— Det er kjedeligt nok, sagde Konduktøren, men i enhver anden Henseende staar jeg ganske til Deres Tjeneste. Nu, De har ikke kunnet komme til at staa her, men hvad gjør det i Grunden; De kan jo gjøre det paa Rejsen.

— Det konvenerer maasse ikke Dem? spurgte Oberst Proctor i en haanende Tone.

— Jo, det konvenerer mig netop, svarede Phileas Fogg.

— Ja, nu er vi rigtig i Amerika, det kan man da baade se og høre, sagde Passespartout, i det han fulgte efter sin Herre.

De to Modstandere med de to Kampvidner i Spidsen begav sig, i det de gif gjennem den ene

Waggon efter den anden, til den sidste i Toget. Den var kun optaget af to Personer. Konduktøren anmodede dem om, blot for nogle Sekunder at overlade deres Pladser til to Gentlemen, der havde en Værsag at afgjøre.

Passagererne erklærede, at de følte sig meget glade ved at kunne være de to Gentlemen til Tjeneste, og gik strax ud paa Gangbroen.

Waggonen var et halvt Hundrede Fod lang og særdeles formaalstjenlig til det Djemed, hvorum der var Tale. De to Modstandere kunde gaa frem mellem Sofarækkerne og styde paa hinanden efter Behag. Aldrig var en Duel bleven lettere ordnet. Mr. Fogg og Oberst Proctor, begge forsynede med to Revolvere paa sex Skud, traadte ind i Waggonen. Deres Sekundanter blev udenfor og laasede Døren efter dem. Ved den første Lyd af Damppiben skulde man give Ild . . . og efter to Minutters Forløb skulde man hente ud af Waggonen, hvad der endnu var tilbage af disse to Gentlemen.

Intet kunde være simplere, ja det var endog saa simpelt, at Fik og Passpartout følte deres Hjærter banke saa heftig, at de var nær ved at bryde.

Man ventede paa det aftalte Pibesignal, da der pludselig hørtes vilde Skrig. Skud ledsagede dem, men de kom ikke fra den af Duellanterne optagne Waggon. Disse Skud kom tvært imod fra den forreste Del af Toget og forplantede sig ned efter langs hele Vognrækken samtidig med, at rædselsfulde Skrig banede sig Vej ud fra det Indre af Vognene.

Oberst Proctor og Phileas Fogg kom sthyrtende ud af Toget med Revolverne i Haanden og sthyndte sig hen imod den Kant, hvorfra Skuddene og Raabene lød stærkest. De indsaa strax, at Toget var blevet overfaldet af en Bande Sioux-Indianere. Disse dristige Indianere var ikke første Gang paa Spil her, men havde flere Gange stoppet Banetogene. I Følge deres Bane var

de, medens Toget gik, sprungne op paa Bogntinnene i et Antal af omtrent Hundrede og var derefter flatrede op paa Bognene, ligesom en Clown paa en Hest i Galop. Disse Sioux-Indianere var forsynede med Gæverer. Fra dem kom Skuddene, paa hvilke Passagererne, der næsten alle var bevæbnede, svarede med Revolverstød. Lokomotivføreren og Maskinmesteren var halvt døde af Kolbeslag. En Sioux-Høvding, der søgte at stoppe Toget, men ikke forstod sig paa at haandtere Regulatoren, havde aabnet for Dampen, i Steden for at lukke, saa at Lokomotivet foer afsted med en forfærdelig Hurtighed. Imidlertid var Indianerne krøbne ind i Waggonerne, hvor de som vanvittige Aber sprang omkring paa Sofaerne og sloges med Passagererne, Mand mod Mand, samtidig med at de kastede de rejsendes Effekter ud gennem Vinduerne. Skuddene og Raabene ophørte ikke.

De rejsende vedblev at forsvare sig tappert. Adskillige Bogne, der var bleve barrikaderede, modstod en Belejring, som kunde de være vandrende Fæstninger, der førtes afsted med hundrede engelske Miles Hurtighed i Timen.

Allerede fra Overfaldets Begyndelse havde Mrs. Mouda forholdt sig meget tapper. Med en Revolver i Haanden forsvarede hun sig heltemodig og stod gennem de knuste Vindusruder, saa snart Hovedet af en Bild figgede ind til hende.

En Snes Indianere var bleve stødte ihjel og faldne ned paa Bejen. Waggonhjulene knuste som Orme dem, der fra Waggonerne faldt ned paa Skinnerne. Flere Passagerer, der var bleve haardt saa- rede af Rugler eller Kolbeslag, laa hist og her paa Sofaerne.

Rampen havde allerede varet ti Minutter og maatte absolut ende til Fordel for Indianerne, saafremt man ikke kunde stoppe Toget. Stationen ved Fort Kearney laa nu kun i to engelske Miles Afstand. Der sandtes

en lille amerikansk Garnison; men naar den var passeret, vilde Indianerne mellem Kearney og den følgende Station blive Herrer over Toget.

Konduktøren kæmpede ved Mr. Fogg's Side, men en Kugle fastede ham om paa Waggongulvet. I det han faldt, raabte han:

-- Det er ude med os, hvis Toget ikke standses inden fem Minutter.

— Det skal blive standset! sagde Phileas Fogg, der vilde stige ud af Waggonen.

— Blev! raabte Passerpartout til ham, det er min Sag at bringe det i Orden.

Mr. Fogg fik ikke Tid til at holde den modige Svend tilbage. Passerpartout aabnede en Dør uden at blive set af Indianerne, og det lykkedes ham at komme ned under Waggonen. Medens nu Kampen vedblev, og Kuglerne krydsede hinanden over hans Hoved, frøb og flatrede Passerpartout, takket være hans overordentlige Behændighed, stadig frem fra den ene Vogn til den anden, og i det han klynkede sig fast til alt, hvad han kunde faa fat i, naaede han virkelig ogsaa frem til Togets forreste Del. Han var ikke bleven set, og det vilde ogsaa have været umuligt at se ham.

I det han hang med den ene Haand mellem Bagagevognen og Tenderen, hæstede han derpaa Sikkerhedskjæderne af med den anden. Det vilde dog ikke være lykkedes ham at faa sit Forehavende udført, hvis ikke et Stød, som Maskinen fik, havde hjulpet til, saaledes at Toget, løsrevet fra Lokomotivet, nu begyndte at gaa sagtere, medens Lokomotivet fløj afsted med fornyet Hurtighed.

Toget rullede vedvarende fremad i nogle Minutter, men standsede saa endelig i saa Skridts Afstand fra Kearney.

Soldaterne havde hørt Røddet af Skuddene og var i største Hast rykkede ud. Det havde Indianerne

ikke ventet sig, og endnu før Toget var fuldstændig standset, havde hele Banden rømmet Balpladsen.

Men da Passagererne raabtes op paa Stationens Perron, opdagede man, at der savnedes flere, og blandt dem den modige Fransmand, hvis selvopofrende Handling havde reddet alle.

Trediede Kapitel.

Phileas Fogg gjør ganske simpelt sin Skyldighed.

Tre rejsende, deriblandt Passespartout, var forsvundne. Var de blevne dræbte i Kampen? Eller var de blevne tagne til Fange af Indianerne? Man kunde endnu ikke vide det.

De saarede var meget talrige, men man vidste, at ingen var dødelig truffen. En af dem, som var kommen mest galt afsted, var Oberst Proctor, der havde kæmpet tappert og faaet en Kugle i Maven. Han blev baaren til Banestationen sammen med nogle andre rejsende, hvis Tilstand gjorde øjeblikkelig Hjælp nødvendig.

Mrs. Aouda var udfærdt. Phileas Fogg, der ikke havde skaanet sig selv i nogen som helst Henseende, havde ikke faaet en eneste Skramme. Fik havde faaet et ubetydeligt Saar i Armen. Men Passespartout var fuldstændig forsvunden, og Mrs. Aouda fældede Taarer over ham.

Imidlertid havde alle Passagerer forladt Toget. Vognhjulene var plettede af Blod, og store Kjødstumper hang fast overalt. Paa den hvide Sne saae man lange Striber af Blod der, hvor Toget havde gaaet. De sidste Indianere saae man forsvinde i sydlig Retning

hen imod Republikan-River. Mr. Fogg stod ubevægelig med Armene over Kors. Det var en vigtig Beslutning, han stod i Begreb med at fatte. Ved Siden af ham stod Mrs. Aouda uden at sige et eneste Ord . . . men han forstod hendes Blik. Hvis hans stakkels Tjener var bleven fangen, burde han saa ikke gjøre alt for at befri ham fra disse Umennefter?

— Jeg skal gjenfinde ham død eller levende, sagde han til Mrs. Aouda.

— O, Mr. Fogg, Mr. Fogg, svarede den unge Kvinde og greb sin Vens Haand, som hun vædede med sine Taarer.

— Levende! tilføjede Mr. Fogg, naar vi ikke lader et Minut gaa til Spilde.

Ved denne Beslutning viste Phileas Fogg, at han vilde ofre alt. Det var maaste hans Ruin, han havde udtalt i disse Ord. Blot en eneste Dags Ophold, og han vilde ikke kunne naa det fra New-York afgaaende Dampskib. Hans Væddemaal vilde da være uigjenkaldelig tabt. Men over for den Tanke: „Det er min Pligt“, havde han ikke nøiet et Øjeblik. Kommandanten paa Fort Kearney havde indfundet sig, beredt til at modtage Sioux-Indianerne, hvis de skulde vove et Angreb paa Banegaarden.

— Tre Passagerer mangler, sagde Phileas Fogg til Befalingsmanden.

— Er de døde? spurgte han.

— Døde eller tagne til Fange, svarede Phileas Fogg. Her er en Uvisshed, som maa fjærnes. Er det Deres Hensigt at forfølge Indianerne?

— Det lader sig næppe gjøre, sagde Kommandanten. Indianerne kan flygte lige til Arkansas, og jeg tør ikke forlade den Fæstning, som Regeringen har betroet mig.

— Men, Hr. Kommandant, her er Tale om tre Menneskers Liv?

— Ganste vist, men kan jeg sætte halvtredsfindstyve Menneskers Liv paa Spil for kun at redde tre?

— Jeg veed ikke, om De kan det, men det er Deres Pligt at gjøre det.

— Ingen har Ret til her at foreskrive mig, hvad der er min Pligt.

— Nu vel, sagde Phileas Fogg, saa bliver jeg nødt til at begive mig ud paa egen Haand.

-- Agter De virkelig at gjøre det? udbrod Fir, som havde nærmet sig. Vil De alene forfølge Indianerne?

— Skulde jeg maaske overlade den stakkels Fyr til sin Skæbne, ham, som alle vi, der endnu lever, kan takke for vort Liv! Det er min Pligt at opsoge ham.

— Nej, De skal ikke gaa alene, udbrod Kommandanten, der imod sin Vilje følte sig rørt. Nej, ikke alene! De har et godt Hjærte! Findes her tredive frivillige med Hjærtet paa det rette Sted? tilsojede han, i det han vendte sig til sine Soldater.

Hele Kompagniet marscherede op. Kommandanten behøvede kun at vælge mellem disse tapre Folk. Tredive Mand blev da udtagne, og en gammel Underofficer stillede sig i Spidsen for dem.

— Tak, Hr. Kommandant! sagde Mr. Fogg.

— De tillader vel, at jeg følger med Dem? spurgte Mr. Fir.

— De har naturligvis Lov til at gjøre, som De selv ønsker, svarede Phileas Fogg, men hvis De vil bevise mig en Tjeneste, bliver De hos Mrs. Aouda. Det kunde jo være, at der tilstødte mig et Uheld . . .

Politimandens Ansigt blev pludselig meget blegt. Nu at stilles fra denne Mand, som han med en saadan Udholdenhed havde fulgt Skridt for Skridt! At lade ham paa denne Maade begive sig ud her i Orkenen! Fir betragtede opmærksomt vor Gentleman, men til Trods for hans tidligere faste Forsæt slog han sine Dine ned over for dennes rolige, frimodige Blik.

— Vel, jeg bliver, sagde han.

Nogle Øjeblikke efter havde Mr. Fogg trykket den unge Dames Haand, og efter at han til hende havde overgivet sin kostbare Vadsæk, begav han sig paa Vej med Sergenten og hans lille Trup.

Men inden han marscherede afsted, sagde han til Soldaterne:

— Mine Venner, tusend Pund til jer, hvis det lykkes at redde Fangerne.

Klokken var nu nogle Minutter over tolv.

Mrs. Aouda havde begivet sig til et Værelse i Stationsbygningen, og hun sad der alene og ventede og tænkte paa Phileas Fogg, paa denne Mand, der var saa ædelmodig og saa ligesrem, saa rolig og saa modig! Mr. Fogg havde ofret sin Formue, og nu vovede han sit Liv, alt uden Nølen, kun fordi han troede, det var hans Pligt; Phileas Fogg var i hendes Øjne en Helt.

Fig derimod nærede ikke de samme Tanker, og han kunde ikke heherste sin Uro. Han gik feberagtig op og ned ad Perronen. Nu, da Fogg var borte, indsaa han den Dumhed, han havde begaaet, ved at lade ham marschere afsted. Han havde altsaa nu givet Slip paa denne Mand, som han havde fulgt rundt omkring Jorden! Han gjorde sig de stærkeste Bebrejdelser, han behandlede sig selv, som om han kunde være Politidirektøren, der holdt en Tordentale til en Betjent i det Øjeblik, denne havde begaaet en kolossal Dumhed.

— Jeg har baaret mig ad jom et Faarehoved, tænkte han. Hans Tjener havde naturligvis oplyst ham om, hvem jeg er! Han er borte og kommer ikke mere tilbage! Hvor skal man nu saa fat i ham? Men hvor kunde jeg dog ogsaa bære mig saa tosset ad, jeg, Fig, der har Arrestordren iommen! Ja, det er afgjort: jeg er en enorm Dumrian!

Saaledes ræsonnerede Politimanden, medens den ene Time forløb efter den anden. Han vidste ikke, hvad

han skulde gjøre. Flere Gange tænkte han paa at fortælle det hele til Mrs. Mouda. Men han indsaa, hvorledes den unge Dame vilde modtage en saadan Meddelelse. Hvilken Beslutning skulde han fatte? Han var fristet til at begive sig ud paa de vidtstrakte Snestletter for at lede efter Fogg. Det var maaske ikke aldeles umuligt at finde ham. Fodsporene efter de bortdragne fandtes endnu i Sneen . . . dog, snart kunde der falde ny Sne, og saa vilde de jo være udjævnede igjen.

Fig blev nu aldeles modløs. Han følte ligesom en ubetvingelig Lyst til at opgive hele Sagen. Og netop nu tilbød der sig ogsaa en Lejlighed til at forlade Stationen Kearney og fortsætte denne Rejse, der havde været saa rig paa Modgang.

Klokken henad to om Eftermiddagen, just som Sneen kom dansende ned i store Flokke, hørtes der en vedholdende Piben øster fra. En stor, mørk Gjenstand, foran hvilken der gik et blegrodt Skær, nærmede sig langsomt og forstørredes betydelig af Taagen, der gav den et fantastisk Udseende.

Og dog ventede man endnu intet Tog fra Øst. Den Hjælp, man ad telegrafisk Vej havde forlangt, kunde ikke komme saa hurtig, og Toget fra Omaha til San Francisco skulde ikke passere før den følgende Dag. Alle ventede med spændt Opmærksomhed.

Dette Lokomotiv, der kom med sagte Fart og stadig pib saa stærkt, var det samme, der, efter at være blevet løsnet fra Trænet, havde fortsat sin Fart med en saa forfærdelig Hurtighed og ført Føreren og Fyrbøderen med sig i en halv livløs Tilstand.

Det var faret et langt Stykke frem paa Skinnerne, efter at Ilden var bleven slukket af Mangel paa Brændsel; Damp havde man ikke kunnet sætte op, og efterhaanden sagtnede da dets Gang, indtil det endelig standsede ti engelske Mil paa den anden Side af Stationen Kearney.

Hverken Lokomotivføreren eller Fyrbøderen var

døde; de havde ligget bekvæmmede, men var komne til deres Samling igjen.

Lokomotivet var som sagt standset. Da Føreren saa, at han befandt sig ude paa Sletten med Lokomotivet alene, uden at have en eneste Waggon efter sig, begreb han strax, hvorledes det hang sammen. Paa hvad Maade Lokomotivet imidlertid var kommet løs fra Toget, kunde han ikke indse, hvorimod det var klart for ham, at Toget var standset et eller andet Sted og befandt sig i en højst mislig Situation.

Føreren var ikke i Tvivl om, hvad han burde gjøre. At fortsætte Farten og tage sin Tilflugt til Omaha var klogt; at vende tilbage til Toget, som Indianerne maaske endnu var i Færd med at plyndre, var farligt... men det fik ikke hjælpe! Der blev støvlet Kul ind i Fyrstedet, Ilden flammede snart op igjen, Damptryk skaffedes til Veje, og omtrent Kloften to kom Lokomotivet i baglængs Fart tilbage til Stationen Kearney. Det var fra det, at den skarpe Piben havde lydt.

Passagererne blev meget glade, da de saa Lokomotivet kjøre ind paa Stationen og sætte sig i Spidsen for Toget. De kunde nu fortsætte Rejsen, der paa en saa sørgelig Maade var bleven afbrudt.

Da Lokomotivet var kommet tilbage, gik Mrs. Mouda ud og henvendte sig strax til Konduktøren.

— Agter De at rejse? spurgte hun ham.

— Paa Øjeblikket, Mistress.

— Men Fangerne! . . . Bore ulukkelige Rejsesamerater . . .

— Jeg kan ikke undlade at fortsætte Rejsen, svarede Konduktøren, vi er allerede tre Timer efter den reglementerede Tid.

— Og naar passerer det næste Tog, der kommer fra San Francisco?

— I Morgen Aften, Mistress.

— I Morgen Aften . . . saa bliver det for sent. Det er aldeles nødvendigt, at De venter.

— Det er umuligt, svarede Konduktøren. Hvis De vil med, da vær saa god at tage Plads.

— Jeg rejser ikke, svarede den unge Dame.

Fig havde hørt paa denne Samtale. Nogle Djeblikke før, da ethvert som helst Befordringsmiddel manglede, havde han besluttet at forlade Kearney, men nu, da Toget var rede til at kruse afsted, og han blot behøvede at indtage sin Plads i Waggonen, holdtes han tilbage af en uimodstaaelig Magt. Perronens Gulv brændte under hans Fødder, og han kunde dog ikke rive sig løs fra den! Kampen begyndte atter i hans Indre. Forbitrelsen over Udfaldet var nær ved at kvæle ham. Han vilde kæmpe, til han havde naaet Maalet.

Imidlertid havde Passagererne og nogle faarede — hvoriblandt Oberst Proctor, hvis Tilstand var meget betænkelig — taget Plads i Waggonerne. Man hørte Larmen af Lokomotivet, hvor der blev føret stærkt, og man hørte, hvorledes Dampen hvæsende trængte sig ud af Ventilene. Lokomotivføreren pøb, Toget satte sig i Gang, forsvandt snart og blandede sin hvide Røg med de hvirvlende Sneflokke.

Fig var bleven tilbage.

Nogle Timer gik. Vejret var daarligt, og Kulden meget stærk. Fig sad ubevægelig paa en Sofa i Stationsbygningen. Det saae næsten lud, som han sov. Mrs. Mouda forlod hvert Djeblik, til Trods for Uvejret, det Værelse, der var blevet stillet til hendes Raadighed. Hun gik helt ud paa Enden af Perronen og forsøgte at se gennem den blændende Sne. Hun vilde gennemtrænge Taagen, der havde lejret sig tæt overalt, hun lyttede efter, om man ikke et eller andetsteds fra kunde høre nogen Lyd. Men intet hørtes. Hun gik da ind igjen, aldeles gennemfrossen, og kom atter ud efter nogle Minutters Forløb, men hun kunde endnu ikke se eller høre noget.

Det blev Aften. Det lille Detachement var endnu ikke kommet tilbage. Hvor befandt det sig vel i

dette Djeblik? Havde det opdaget Indianerne? Var der opstaaet en Kamp med dem, eller var Soldaterne maasse gaaede vild i Taagen og drev nu redningsløse omkring paa Lykke og Fromme? Kommandanten paa Fort Kearney var høist urolig, skjønt han omhyggelig søgte at undgaa, at nogen lagde Mærke til denne Uro.

Natten kom, det sneede ikke meget, men Kulden blev bestandig stærkere, og selv det mest uforsærdede Blik vilde ikke uden Gysen kunne se ud i dette uhyggelige Mørke. En af intet forstyrret Stilhed bredte sig milevidt over Sletterne. Ikke en Fugls Vingeflag afbrød den trostesløse Ro.

Hele Natten igjennem gik Mrs. Mouda med Hjertet opfyldt af bange Anelser uden for Stationen. Hendes Fantasi førte hende langt bort, og tusende Gjøglebilleder, alle forestillende forfærdelige Farer, foresvævede hende. Ingen kan beskrive, hvad hun led i disse lange Timer.

Fix sad ubevægelig paa samme Plads, men heller ikke han sov. Af og til var en og anden gaaet hen til ham og havde endog forsøgt at tale med ham, men Politimanden havde med en afværgende Haandbevægelse unddraget sig enhver Samtale.

Saaledes hengik Natten. Da Morgenens kom, hævede Solens næppe halvt oplyste Skive sig over den taagede Horisont. Nu kunde Blikket dog skimte Gjenstande i et Par engelske Miles Omkreds. Det var mod End, at Phileas Fogg og Troppen havde styret deres Kurs . . . mod End var der aldeles øde. Kloften var nu syv om Morgenens.

Fortets Kommandant vidste i sin Uro ikke, hvilken Beslutning han skulde tage. Skulde han sende en ny Afdeling ud til Undsætning for den første? Skulde han paa ny ofre Mandstab med saa ringe Udsigt til at frelse dem, der kort før var blevne opofrede? Hans Mølen varede imidlertid ikke længe. Han vinkede ad en af sine Officerer og gav ham Ordre til at udfaste en

Rekognosceringsfjæde mod Syd — men i dette Djeblif hørtes Geværskud. Var det et Signal? Soldaterne styndte sig ud af Fortet, og i en halv engelsk Mil's Afstand fik de Dje paa den lille Trup, der vendte tilbage i god Orden.

Mr. Phileas Fogg gik i Spidsen og ved Siden af ham Passpartout og de to andre rejsende, der var blevene befriede fra Sioux-Indianerne.

En Kamp med dem havde virkelig fundet Sted i ti engelske Mil's Afstand fra Fort Kearney. Nogle faa Djeblikke før Truppens Ankomst sloges Passpartout og hans to Rejsesamfund med de Indianere, som bevogtede dem, og Fransmanden havde allerede med knyttede Næver tilredt tre af dem yderst ilde, da hans Herre og Soldaterne ilede frem til Hjælp.

Alle, Befriere og befriede, hilstes med Glædesraab, og Phileas Fogg uddelte til Soldaterne den Belønning, han havde lovet dem, medens Passpartout stadig og ikke uden Grund gjentog:

— Jo, jeg bliver unægtelig bestandig min Herre dyrere og dyrere.

Fig sagde ikke et Ord, han saae kun Mr. Fogg, og det vilde virkelig have været vanskeligt at blive flog paa det Indtryk, som nu overvældede ham. Mrs. Mouda havde grebet Mr. Fogg's Haand, som hun trykkede i sin, uden at hun formaaede at ytre et eneste Ord.

Passpartout havde strax efter sin Ankomst set efter Toget. Han troede, at det stod særdigt til at afgaa, og han haabede stadig, at man skulde kunne indvinde den tabte Tid.

— Toget, Toget, hvor er Toget? hørte man ham raabe.

— Afgaaet, svarede Fig.

— Og det næste Tog da, naar kommer det? spurgte Phileas Fogg.

— Først i Aften.

— Godt! svarede vor rolige Gentleman.

Et og tredivte Kapitel.

Fiz tager sig Phileas Fogg's Interesser meget nær.

Phileas Fogg var nu kommen tyve Timer bag ud. Passépartout var aldeles fortvivlet over ufrivillig at være Skyld i denne Forsinkelse. Det var afgjort: han havde ødelagt sin Herre. I dette Djeblik nærmede Fiz sig til Phileas Fogg og saae ham lige i Ansigtet.

— De har altsaa virkelig meget travlt? spurgte han.

— Ja, meget travlt, svarede Phileas Fogg.

— Og det er i Deres Interesse at være i New-York den 11te før Kloken ni om Aftenen, den Tid, da Dampstibet afgaar til Liverpool?

— Det er mig af yderste Vigtighed.

— Og hvis Deres Rejse ikke var bleven afbrudt ved dette Oversald af Indianere, vilde De være naaet til New-York den ellevte om Formiddagen.

— Ja, omtrent tolv Timer før Dampstibets Afgang.

— Godt, De er altsaa tyve Timer bag ud, og mellem tyve og tolv er Forstjellen otte. Det er saaledes otte Timer, der skal indvindes. Vil De vove et Forsøg?

— Til Fods? spurgte Mr. Fogg.

— Nej, paa Slæde, paa Slæde med Sejl. Der er en Mand, som har foreslaaet mig dette Befordringsmiddel.

Dette var just en af de Mænd, som havde talt med Politimanden om Natten, og til hvem Fiz havde gjort den afværgende Bevægelse med Haanden.

Phileas Fogg svarede ikke; men efter at Fiz havde vist ham den omtalte Mand, der gik og spaserede uden for Stationen, begav Mr. Fogg sig ud til ham. Et Djeblik efter gik Mr. Fogg, fulgt af Manden, der

var en Amerikaner ved Navn Mudge, ind i et nedent for Kearney opført Skur.

Mr. Fogg undersøgte der et højt besynderligt Rjoretøj, et Slags Karm, der var anbragt paa to lange Rægter, noget opadbøjede ved den forreste Ende, ligesom Gængerne paa en almindelig Slæde, og paa hvilken fem eller sex Personer kunde faa Plads. Nærmest ved de opadbøjede Gænger var en høj Mast sat op, og paa den et stort Sejl. Fra Masten, der var stærkt befæstet ved Hjælp af Jærntraad, udgik et Spræng, hvorpaa der kunde hejse et stort Topsejl. Længst bag ude fandtes et Slags Ror, ved hvilket hele Apparatet kunde styres.

Det var, som man kunde se, en saa kaldt Jsjagt. Om Vinteren, naar Sletterne er belagte med en blank Jsskorpe, og Sneen hindrer Togene i at komme frem, gjør disse Transportmidler overordentlig hurtige Farter fra den ene Station til den anden. De fører ogsaa en forbausende stor Mængde Sejl — en Lystkutter i Kapsejlsads kan ikke føre nær saa mange, uden at være udsat for at læntre — og med Vinden agter farer de hen over Prairierne med en Hurtighed, der endog overgaar Iltogene.

I Løbet af nogle Minutter blev der indgaaet en formelig Kontrakt mellem Phileas Fogg og Skipperen paa denne Jagt, der sejlede paa det tørre Land. Vinden var gunstig. Det blæste en stærk vestlig Brise. Sneen var frosten fast, og Mudge erklærede, at han vistnok paa nogle Timer vilde kunne føre Mr. Fogg til Stationen Omaha. Der fra gaar talrige Tog og findes mange Veje, ad hvilke man kan komme til Chicago og New-York. Det var ikke umuligt, at man virkelig kunde indvinde den tabte Tid. Det gjaldt kun om dristig at vove sig ud.

Mr. Fogg vilde ikke udsætte Mrs. Mouda for Ubehageligheden ved en Rejse i fri Luft og i denne Kulde, som den stærke Fart oven i Kjøbet vilde forøge. Han foreslog hende derfor under Passépartouts Tilsyn at

blive tilbage paa Stationen Kearney; den skikkelige Fyr skulde saa ad en bedre Vej og under behageligere Forhold føre hende til Europa.

Men Mrs. Mouda vilde ikke stilles fra Mr. Fogg, og Passsepapiret blev meget glad ved denne Beslutning. Han vilde ikke for alt i Verden forlade sin Herre, nu da Fix skulde følge med ham.

Hvad Politibetjenten tænkte i dette Øjeblik, skulde man vanskelig kunne sige. Var hans Overbevisning bleven rokket ved Phileas Fogg's Tilbagekomst, eller troede han vedblivende, at det var en stor Kjeltring, der kun gjorde denne Tur omkring Jorden for at være saa meget desto sikrere, naar han kom tilbage til England? Maaſte var Fix's Mening om Phileas Fogg virkelig bleven ændret. Men ikke desto mindre var han fast bestemt paa at gjøre sin Pligt, og han var mere utaalmodig end nogen Sinde efter at komme tilbage til England.

Klokken otte var Isbaaden færdig til at afgaa. De rejsende indtog deres Pladser paa den, de to store Sejl blev hejsede, og Vindens Tryk drev den frem over den glatte Isflade med en Fart af fyrrethve engelske Mil i Timen.

Afstanden mellem Fort Kearney og Omaha er i lige Linie højst to Hundrede engelske Mil. Hvis Vinden holdt sig, kunde denne Distance tilbagelægges i fem Timer, og hvis intet Uheld indtraf, vilde Slæden kunne være i Omaha Klokken et.

Hvilken Fart! De rejsende sad tæt trykkede til hinanden og formaaede ikke at saa et Ord frem. Kulden, forstærket af den hurtige Fart, havde berøvet dem Evnen til at kunne tale. Slæden gik frem paa Isens Flade lige saa let som en Baad i Vandet. Naar Brisen kom farende over Marken, syntes Slæden at blive løftet op af sine Sejl, der var som Vinger med en umaadelig Længde mellem deres Spidser. Mudge sad ved Roret og styrede Fartøjet, saa det gik lige frem. Sejlene stod

aldeles fulde, og ved at sætte et Læsejl til blev Farten yderligere forøget. Man kunde ikke udregne det med mathematisk Nøjagtighed, men Slædens Fart beløb sig sikkert til halvtredsfindstyve engelske Mil i Timen.

— Hvis intet gaar i Stykker, sagde Mudge, kommer vi nok frem i rette Tid.

Mudge havde ogsaa selv en betydelig Interesse heraf, thi Mr. Fogg havde, sin Vane tro, opflammet ham ved Løfte om en ret kjøn Belønning.

Prairien, som Slæden passerede i lige Linie, var flad som en frossen Sø. Jærnbøjen gik fra Sydvest til Nordvest, gennem Grand Island, Columbus, en betydelig Stad i Nebraska, Schuyler, Fremont og derpaa til Omaha; den fulgte langs den højre Bred af Platte-River. Men Slæden forforte denne Vej ved at følge Korden til den Bue, som Jærnbøjen bestrev. Mudge behøvede ikke at frygte for at blive opholdt paa Farten af Platte-River ved den lille Bugt, som Floden gjør i Fremont, thi denne Flod var tilfrossen. Vejen var saaledes aldeles fri for Hindringer, og Phileas Fogg havde kun to Omstændigheder at frygte for: at Koret kunde blive uflart, eller at Vinden kunde falde af eller slaa om. Men Bøjen faldt ikke af, den fristede tvært imod op, saa at Masten bøjede sig og kun blev holdt oprejst af de to solide Banter af Jærntraad. Disse lignede Strængene paa et Musikinstrument, og fra dem kom der ogsaa Toner, som om en Bue var gaaet hen over dem og havde fremkaldt Svingningerne. Isbaaden fløj frem under en høj, klagenende Harmoni.

— Vi har jo baade Kvint og Oktav der oppe, sagde Mr. Fogg.

Disse Ord var de eneste, han sagde paa hele Farten. Mrs. Aouda, der af ham var bleven omhyggelig indhyllet i Rejsetæpper, var bestræbt mod Kulden, saa godt det lod sig gjøre. Passerpartout indaandede den stikkende, kolde Luft, kobberrød i Ansigtet som Solens Skjær, naar den gaar ned i Laage. Med det

uendelige Fond af Fortrøstning, han besad, havde han begyndt at haabe igjen. I Steden for at komme om Morgen til New-York vilde man komme dertil om Aftenen, men det var slet ikke urimeligt, at man vilde kunne naa dertil inden Liverpool-Damperens Afgang. Passespartout havde endog en stærk Længsel efter at komme til at trykke sin Ven Fir's Haand. Han glemte ikke, at det netop var Politibetjenten, der havde foreslaaet Sejlskæden, det eneste Befordringsmiddel, der kunde føre dem til Omaha i rette Tid. Men han holdt sig alligevel som sædvanlig tilbage, uvist af hvilken Grund.

Det vilde Passespartout dog under alle Betingelser aldrig glemme, og det var den Opoffrelse, Mr. Fogg havde vist ved uden Løven at befri ham fra Sioux-Indianerne. Ved dette Foretagende havde Mr. Fogg sat sin Formue, sit Liv paa Spil . . . nej, det skulde Passespartout aldrig glemme.

Medens Passagererne overlod sig hver til sine egne Tanker, fløj Skæden hen over den uendelige Sneflade. Om den passerede over Aaer og Bække, der flød til Little-Blue-River, lagde man ikke Mærke til. Marken og Vandløbene smeltede sammen i det hvide Snedække. Sletten var aldeles øde, — den saae ud som en stor, ubeboet Ø. Ikke en By, ikke et Hus, intet andet end den nøgne Flade! Af og til fløj, som et Lyn, et Træ forbi, hvis hvide Grene bøjede sig for den stærke Vind, eller man hørte hist og her nogle Fugle flage af samme Grund. Undertiden saae man ogsaa Skarer af talrige, magre og udhungrede Ulve, der i Haab om Bytte kappedes med Skæden i Hurtighed. Passespartout sad med Revolveren i Haanden, beredt til at give Ild, hvis de kom for nær. Var der indtraadt et eller andet Uheld, som havde stoppet Skædens Fart, og de rejsende var blevene anfaldne af disse blodtørstige Dyr, vilde de være gaaede den forfærdeligste Død i Møde. Men

Slæden stod sig godt, den vandt dygtigt Forspring, og snart var det tudende Følge langt bag efter.

Da Klokken var henimod tolv, saa Mudge af forskellige Tegn, at man var kommen over den tilfrosne Platte-River. Han sagde dog intet, men vidste nu, at kun tyve engelske Mil var tilbage, saa vilde man naa Stationen Omaha.

Klokken var heller ikke et endnu, da den duelige Skipper rejste sig fra sin Plads ved Roret og skyndte sig hen for at bjærge Sejlene, medens Slæden fortsatte sin Fart en halv engelsk Mil endnu for Masten alene. Endelig standsede den, og Mudge sagde, i det han pegede paa en Samling Høstager, der var fulde af Sne:

— Se saa, nu er vi fremme!

Fremme! Fremme! Ja, saaledes forholdt det sig virkelig. Man var kommen til denne Station, der med flere Tog daglig stod i Forbindelse med de østlige af de forenede Stater. Passespartout og Fix var sprungne ned paa Jorden og søgte at opvarme deres stivnede Lemmer. De hjalp derpaa Mr Fogg og Mrs. Mouda med at komme ud af Slæden. Phileas Fogg betalte Mudge rigelig, Passespartout trykkede hans Haand, som om han havde været en Ven, og alle tre skyndte sig hen mod Stationen.

I denne betydelige Stad Omaha i Nebraska er det, at den egenlige Pacifikbane ender, der sætter Mississippilandet i Forbindelse med Havet. Fra Omaha til Chicago gaar Jærnvejen under Navnet „Chicago-Rock-Island-Road“ lige mod Øst forbi halvtredshindstyve Stationer. Et direkte Tog var i Færd med at afgaa. Phileas Fogg og hans ledsagere havde lige netop Tid til at styrte sig ind i en Waggon. De havde ikke faaet noget at se af Omaha, men Passespartout mente, at man ikke burde bryde sig om det, da man dog ikke rejste for at se.

Med stor Hurtighed passerede Toget ind i Staten

Iowa. I Løbet af Natten gik det over Mississippitil Davenport og kom gennem Rock-Island ind i Illinois. Den tiende Kloften fire om Eftermiddagen kom det til Chicago, der havde rejst sig af sine Ruiner og laa stoltere end før ved Bredden af den smukke Michigan-Sø.

Mellem New-York og Chicago er der 900 engelske Mil. Men i Chicago var der Tog nok. Mr. Fogg steg umiddelbart fra sit over i et andet. Det hurtige Lokomotiv paa „Pittsburg-Fort-Wayne-Chicago-Rail-Road“ drog det fremad med den største Hurtighed, som om det vidste, at vor Gentleman ikke havde nogen Tid at give bort. Det fløj som et Lyn gennem Indiana, Ohio, Pennsylvanien, New-Yersey og passerede gennem en hel Mængde Byer med antike Navne, af hvilke nogle havde Gader og Sporvogne, men endnu ikke Huse. Endelig saae man Hudson-Floden, og den ellefte December Kloften et Kvarter over elleve om Aftenen standsede Toget ved Banegaarden paa Flodens højre Side.

Mr. Fogg og hans Rejsesamfund fastede sig strax i en Vogn, der foer afsted i strakt Galop og nogle Minutter efter standsede ved Havnepladsen, hvor Cunard-Liniens Dampskibe lægger til . . .

„China“, med Bestemmelse til Liverpool, var afgaaet — for fem og tyve Minutter siden.

To og tredivte Kapitel.

Phileas Fogg indlader sig i Kamp med sin uheldige Skæbne.

Med Damperen „China“ syntes Phileas Fogg sine sidste Forhaabninger at være forsvundne. Thi hverken

de andre Dampskibe, der gaar direkte mellem Amerika og Europa, eller den fransk-transatlantiske Linies eller White-Star-Liniens eller Inman-Liniens eller Hamborg-Liniens Skibe kunde være vor Gentleman til nogen som helst Nytte.

Selv „Pereire“, der tilhørte det fransk-transatlantiske Kompagni — hvis prægtige Skibe havde samme hurtige Fart og i Komfort overtraf alle andre Liniers — skulde ikke afgaa før den 13de December. Forinden var ganske vist et af Hamborg-Liniens Skibe bestemt til Afgang, men det gik ikke direkte paa Liverpool eller London, men derimod paa Havre, og en Extrarejse fra Havre til Southampton vilde have forsinket Phileas Fogg og tilintetgjort hans sidste Anstrængelser.

Inman-Liniens Dampskibe, af hvilke det ene, „City of Paris“, skulde afgaa den følgende Dag, var det ikke værd at tænke paa. Disse Skibe er nemlig ene bestemte til Transport af Udvandrere, deres Maskiner er svage, de gaar lige saa meget for Sejl som for Damp, og deres Hurtighed er derfor meget ringe. Til Rejsen mellem New York og England bruger de længere Tid, end Mr. Fogg havde til sin Raadighed, naar han skulde vinde sit Væddemaal.

Alt dette fik vor Gentleman meget klar og tydelig Betsed om ved at raadspørge sin „Bradshaw“, der Dag for Dag angav de transatlantiske Dampskibsruiter.

Passepourtout var tilintetgjort. Han var kommen fem og fyrretyve Minutter for sent til Dampskibet, og det var nær ved at dræbe ham. Det var hans Fejl, netop hans, der, i Steden for at hjælpe sin Herre, uophørlig og udelukkende havde opstablet Hindringer paa hans Vej. Og naar han saae tilbage paa alle disse Gjenbordigheder under Rejsen, paa alle de Penge, der var blevne fastede fuldstændig ud ad Vinduet alene for hans Skyld, naar han tænkte paa, at den umaadelige Sum, hvormed der var blevet væddet, i Forbindelse med de uhyre Omkostninger til Rejsen, der nu ikke nyttede

noget, komplet ødelagde Mr. Fogg, saa maatte han nødvendigvis gjøre sig selv stærke Bebrejdelser.

Mr. Fogg bebrejdede ham dog ikke det mindste, og da han forlod Havnen, sagde han blot:

— Vi vil tænke over Sagen, kom blot!

Mr. Fogg, Mrs. Aouda, Fix og Passsepourtout gik over Hudsonfloden til Versen-City-Ferry-Boat og steg op i en Bogn, der førte dem til Hotel Saint Nicolas i Broadway. Værelser blev stillede til deres Raadighed, og Natten gik hurtig for Phileas Fogg, som sov dybt, men meget langsomt for Mrs. Aouda og de andre, hvis Uro var saa stor, at de ikke kunde saa et Blund i deres Dine.

Den følgende Dag var den ellefte December. Fra den tolvte Klokken syv om Morgenens til den en og tyvende Klokken 10, 35 Minutter Aften var ni Dage, femten Timer og fem og tredive Minutter. Hvis Phileas Fogg var afrejst Aftenen før med „China“, der var en af Cunard-Liniens hurtigste Dampere, vilde han være ankommen til London, inden den fastsatte Tid var udløben.

Mr. Fogg forlod Hotellet alene, efter at han havde befalet sin Tjener at vente ham og sige til Mrs. Aouda, at hun maatte være rede til at rejse, hvad Djeblik det skulde være.

Mr. Fogg begav sig til Hudsonflodens Bred, og blandt de Skibe, der laa ved Rajen eller til Ankers ude paa Floden, spejdede han omhyggelig efter dem, der havde Afgangsslag oppe og gjorde sig rede til at begive sig ud paa Havet; thi i denne New-Yorks umaaelige Havn hengaar ikke en eneste Dag, paa hvilken ikke Fartøjer i Hundredvis styrer ud til alle Verdens Kanter. Men de fleste var Sejlskibe, og dem kunde Phileas Fogg ikke bruge.

Denne Gentleman syntes ikke at skulle saa Held med sig ved dette sit sidste Forsøg, da han pludselig ud for Batteriet, i en Kabellængdes Afstand, opdagede et

Handelsfartøj med smætre Former, fra hvis Størsten forte Røgster steg i Vejret og antydede, at det snart skulde stifte i Søen.

Phileas Fogg prægede en Baad, steg over i den og befandt sig efter nogle Aaretag paa Falderebstrappen til „Henrietta“, en Jærndamper med Overbygning af Træ.

Kaptejnen paa „Henrietta“ var om Bord. Phileas Fogg gik op paa Dækket og forlangte at faa ham i Tale, og han indfandt sig strax.

Det var en Mand paa halvtredsfindstyve Aar, en rigtig Søbjørn. Han havde store Dine af Farve som orynderet Kobber, rødt Haar og var grovt bygget; i ingen Henseende lignede han en Mand af Verden.

— Kaptejnen? spurgte Mr. Fogg.

— Det er mig.

— Jeg er Phileas Fogg fra London.

— Og jeg er Andrew Speedy fra Cardiff.

— Naar sejler De?

— Om en Time.

— Og Bestemmelsesstedet?

— Bordeaux.

— Deres Last?

— Kun Ballast af Sten. Jeg har ingen Fragt.

— Har De Passagerer?

— Nej, jeg har aldrig Passagerer. Det er kun Gods, der ræsonnerer og er til Ulejlighed.

— Deres Skib gaar hurtigt?

— Mellem elleve og tolv Knob. „Henrietta“ er godt kjendt. Tidligere var hun Blokadebryder.

— Vil De føre mig til Liverpool, mig og tre Passagerer?

— Til Liverpool? Hvorfor ikke til Kina?

— Jeg siger Liverpool.

— Nej!

— Nej?

— Nej. Jeg staar i Begreb med at sejle til Bordeaux, og jeg sejler til Bordeaux.

— Jeg bryder mig ikke om Prisen.

— Jeg gjør det ikke for nogen Pris.

Kaptejnen havde talt i en Tone, som om han ikke vilde høre nogen Indvending.

— Men „Henriettas“ Kedere? spurgte Phileas Fogg alligevel.

— Jeg er selv Keder, svarede Kaptejnen. Stibet tilhører mig.

— Vil De leje mig det?

— Nej.

— Vil De sælge mig det?

— Nej.

Phileas Fogg befandt sig i en vanstelig Stilling. Hidtil havde denne Gentlemans Penge besejret alle Hindringer. Men denne Gang vilde ikke engang Pengene hjælpe.

Smidlertid maatte der findes et Middel til at komme over Atlanterhavet til Søs, thi i Ballon var det alt for ubeligt.

Og Phileas Fogg syntes i Birkeligheden ogsaa at faa en Idé. Han sagde til Kaptejnen:

— Nu vel, vil De føre mig til Bordeaux?

— Nej, jeg vil ikke, selv om De bød mig to Hundrede Dollars.

— Jeg bryder Dem to Tusend.

— Pro Persona?

— Pro Persona.

— Og De er fire?

— Ja.

Kaptejn Speedy begyndte at flø sig bag Øret. Naar han kunde tjene 8000 Dollars uden at forandre sin Rejse, vilde det dog sagtens være ufornuftigt ikke at opgive den Antipathi, han havde udtalt mod enhver Art af Passagerer. Passagerer til to Tusend Dollars

var jo tilmed ikke længere Passagerer, det var en kostbar Fragt.

— Er Deres Forslag alvorlig ment? spurgte han Gentlemanen.

— Fuldstændig alvorligt. Det ligger i min Interesse at befinde mig i London den 21de dS. før Kl. 10, 35 Minutter om Aftenen.

— Jeg rejser Klokken ni, sagde Kaptejn Speedy tørt, og hvis De vil være om Bord til den Tid . . .

— Klokken ni skal vi være om Bord, svarede Mr. Fogg ikke mindre tørt.

Klokken var halv ni. Sejle ind fra „Henrietta“ i en Baad, tage en Vogn, begive sig til Hotel St. Nicolas, der hente Mrs. Mouba, Passespartout og den uadskillelige Fix, hvem han ædelmodig tilbød fri Overrejse, blev af vor Gentleman udført med al den Ro, der ikke forlod ham ved nogen Lejlighed.

Til den bestemte Tid var alle fire om Bord.

Da Passespartout fik at vide, hvad denne sidste Fart kostede, udstødte han adskillige af sine meget sigende „O!“

Hvad Fix angik, sagde han til sig selv, at Englands Bank ikke vilde gaa udstadt ud af denne Affære. Naar Fogg naaede til Liverpool, vilde der, selv om han i Mellemtiden ikke havde kastet nogle Haandsfulde Banknoter i Vandet, mangle ikke mindre end otte Tusend Pund i Seddelbundet.

Tre og tredivte Kapitel.

Kaptejn Speedy afslutter en højt vigtig Forretning med sin Passager Phileas Fogg.

En Time efter passerede „Henrietta“ Fyrskibet ved Indløbet til Hudson-Floden og styrede ud i rum Sø.

Op ad Dagen passerede den Long-Island og sejlede hurtig mod Øst.

Den følgende Dag, den 13de December, ved Middagstid steg en Mand op paa Kommandobroen for at gjøre Bestik. Man skulde have troet, at denne Mand var Kaptejn Speedy. Men det var ingenlunde Tilfældet. Det var Phileas Fogg, Esq.

Kaptejn Speedy var ganske simpelt indeluffet i sin Rahyt og udstødte høje, men i øvrigt ikke uforstaaelige Brøl.

Hvad der var gaaet for sig, var ganske simpelt. Phileas Fogg vilde til Liverpool, og Kaptejnen vilde ikke sejle ham dertil. Phileas Fogg var da gaaet ind paa at tage med til Bordeaux, men tredive Timer efter at han var kommen om Bord, havde han manøvreret saaledes med hele Besætningen, der allerede i Forvejen ikke havde det bedste Øje til sin Kaptejn, at den tilhørte vor Gentleman. Det var Grunden til, at Phileas Fogg kommanderede i Steden for Kaptejn Speedy, til at Kaptejnen var indeluffet i sin Rahyt, og til at „Henrietta“ sthrede mod Liverpool. I øvrigt kunde der, naar man saa Mr. Fogg manøvrere, ikke være Tvivl om, at han selv engang havde været Sømand.

Hvorledes nu Eventyret vilde ende, skal man senere saa at vide. Foreløbig kun saa meget, at Mrs. Aouda følte sig urolig, skjønt hun ingen Ting sagde. Passepartout fandt det hele overordentlig brillant!

Mellem elleve og tolv Knob, havde Kaptejn Speedy sagt, og „Henrietta“ stod i Virkeligheden ogsaa denne Fart.

Hvis altsaa — man kunde ikke slippe for disse ulukkelige „hvis“ — hvis altsaa Bølgegangen ikke blev alt for voldsom, hvis Vinden ikke sprang om til Øst, og hvis Skibet ikke led Haveri, eller hvis Maskinen ikke kom i Ulave, burde „Henrietta“ i de ni Dage fra den tolvte til den en og tyvende December kunne tilbage-

lægge de 3000 engelske Mil, der skiller New-York fra Liverpool.

I de første Dage gik Skibet fremad under gunstige Omstændigheder. Havet var ikke alt for oprørt; Vinden holdt sig i Nordvest; Sejlene satte sig til, og „Henrietta“ opførte sig som en fuldstændig transatlantisk Dampers.

Passesepartout var rigtig i sit Æs. Aldrig havde Besætningen set en saa fornøjelig Fyr! Han viste sig yderst venlig mod Matroserne, han forbavsede dem ved sine Spring og Volter, og han gav dem alle de morsomste Navne. For hans Skyld manøvrerede de som Rætte, og Fyrbøderne skred som Gentlemen. Hans gode Humør smittede ubilkaarlig alle. Han havde glemt alt, hvad der var overstaaet, alle Besværligheder og alle Farer. Han tænkte kun paa det Maal, der var saa nær ved at naas, og imedens stønnede og pustede han af Utaalmodighed, som om han var bleven fastet i „Henrietta“'s Døne. Af og til gjorde han et Slag omkring Fik, som han betragtede med et Blik, der sagde, hvad han tænkte; men ikke et Ord hørte han til ham. Der fandtes ikke længer nogen Fortrolighed mellem de to Venner.

Fik vidste i øvrigt ikke længer, hvad han skulde tro. Erobringen af „Henrietta“, dens Besætnings Bestikkelse, denne Fogg, der manøvrerede som en fuldendt Sømand, alt dette forbavsede ham. Og dog, en Gentleman, der begyndte med at stjæle 55,000 Pund, kunde sagtens ende med at stjæle et Skib. Og Fik blev ganske naturlig ført hen paa den Tanke, at „Henrietta“, styret af Fogg, slet ikke vilde gaa til Liverpool, men til et eller andet Sted, hvor Lyden ganske rolig kunde optræde som Fribytter. Denne Formodning syntes i det mindste for Fik at være ganske simpel, og „Opdageren“ begyndte meget levende at angre, at han var gaaet om Bord paa dette Skib.

Kaptein Speedy blev ved at brøle i sin Rahyt, og Passesepartout, der havde faaet det Hverv at sørge for

hans Forplejning, iagttog, hvor stærk han end var, de allerstørste Forsigtighedsregler, naar han nærmede sig ham. Mr. Fogg syntes ikke engang at vide, at der var en Kaptejn om Bord.

Den trettende passerede man den yderste Pynt af Newfoundland-Banken — en farlig Passage, især ved Vintertid, med ofte forekommende Tåkning og farlige Vindstød. Aftenen forud var Barometret pludselig begyndt at falde og bebudede et hurtigt Omslag i Atmosfæren. I Løbet af Natten forandrede Temperaturen sig, Kulden blev stærk, og samtidig slog Vinden om til Sydvest.

Det kom højst ubelejligt. Mr. Fogg maatte, for ikke at komme ud af sin Kurs, hærge Sejlene og prøve sig frem med Damp. Ikke desto mindre blev Skibets Gang forsinket af den stærke Dønning. Det begyndte at hugge stærkt, hvilket naturligvis indvirkede skadeligt paa dets Fart. Brisen gik efterhaanden over til Orkan, og man forudsaa allerede det Djeblif, da „Henrietta“ ikke længere vilde kunne staa sig imod Bølgerne. At lænse for Vinden, var at kaste sig ind i ukjendte og maasse uheldbringende Eventualiteter.

Imidlertid blev det ikke saa farligt, som man havde tænkt. Vinden stillede atter af, og man vilde ikke have følt sig generet af Stormen, hvis det ikke havde været saa, at den blæste fra Sydøst og ikke tillod at føre Sejl. Den 16de December var den fem og halvfjerdsindstyvende Dag, der var gaaet siden Afreisen fra London. „Henrietta“ var endnu ikke foruroligende forsinket. Man havde næsten sejlet Halvdelen af Vejen, og de farligste Passager laa bag Skibet. Havde det været Sommer, vilde man have kunnet svare for Udfaldet af Rejsen, men ved Vintertid var man hjemfalden til alle en ublid Varslids Omvexlinger. Passépartout sagde ingen Ting. I sit stille Sind nærmede han Haab; Stormen var ganske vist højst ubehagelig, men han stolede paa Dampen.

Den næbnte Dag var imidlertid første Maffinmester kommen op paa Dækket, hvor han traf Mr. Fogg og havde en lang Samtale med ham.

Uden at vide hvorfor — uden Tvivl var det paa Grund af en eller anden gaadefuld Anelse — følte Passsepartout en ubestemt Uengstelse. Han vilde gjerne have ladet det ene Dre ståre af sig, hvis han med det andet havde kunnet høre, hvad de sagde. Til Slutning blev det ham ogsaa muligt at opfange nogle Ord af deres Samtale.

— Er De sikker paa, hvad De siger? spurgte Mr. Fogg.

— Aldeles sikker, svarede Maffinmesteren. De maa ikke glemme, at vi, siden vi gik ud, har fryet meget stærkt, og om vi end havde Kul nok til at gaa for halv Damp fra New-York til Bordeaux, saa har vi ikke nok til at gaa fra New-York til Liverpool med fuld Damp.

Passsepartout havde forstaaet, hvad Sagen drejede sig om, og han blev greben af en dødelig Uro.

Man manglede Kul!

— Ja, hvis min Herre kan rydde den Hindring af Vejen, saa er han unægtelig en Pokkers Karl, sagde han.

Og da han netop mødte Fix, kunde han ikke lade være med at sætte ham à jour med Situationen.

— De tror altsaa virkelig, svarede Politimanden med sammenbidte Læber, at vi styrer til Liverpool?

— Ja naturligvis!

— Dumrian! sagde Fix sagte, i det han gik sin Vej og trak paa Skuldrene.

Passsepartout hørte ikke, hvad han sagde, men han tænkte ved sig selv, at den ulykkelige Fix maatte føle sig høist uhyggelig til Mode og meget krænkert i sin Egenskærlighed ved saa uheldig at have fulgt en fej Prijs Jorden rundt.

Men hvilket Parti vilde Phileas Fogg tage? Det!

var vanskeligt at slutte sig til. Imidlertid syntes det virkelig, som om den flegmatiske Gentleman havde taget et, thi samme Aften lod han Maskinmesteren kalde og sagde til ham:

— Blev ved at fyre, saa Skibet gaar med fuld Damp!

Nogle Djæbliske efter udsendte „Henriettas“ Skorstens store Søjler af Røg.

Skibet fortsatte da sin Fart, men to Dage senere, den attende, underrettede Maskinmesteren ham om, at Rullene vilde slippe op i Løbet af Dagen.

— Hold alligevel Ilden vedlige! sagde Mr. Fogg tørt.

Samme Dag hen imod Middag lod Phileas Fogg, efter at han havde taget Højden, Passsepourt kalde og gav ham Ordre til at hente Kaptejn Speedy. Passsepourt havde omtrent samme Fornemmelse, som om man havde befalet ham at slippe en Tiger ud af dens Bur, men han nøjedes dog med at sige til sig selv, da han steg ned i Kabinen:

— Det kan næppe fejle, at han er meget vred.

I Virkeligheden foer der ogsaa nogle Minutter efter en Bombe op paa Dækket, ledsaget af Raab og Eder. Denne Bombe var Kaptejn Speedy. Det var øjensynligt, at den snart vilde springe.

— Hvor er vi? var de første Ord, han sagde med en Stemme, der kvaltes af Vrede.

— 762 engelske Mil fra Liverpool, svarede Mr. Fogg med uforstyrret Ro.

— Røver! brølte Andrew Speedy.

— Jeg har ladet Dem kalde, Hr. Kaptejn, vedblev Phileas Fogg, for at spørge, om De vil sælge mig Deres Skib.

— Nej, for Djævelen, nej!

— Sagen er, at jeg bliver nødt til at brænde det.

— Brænde mit Skib!

— Ja, i det mindste de øverste Dele; vi har nemlig ikke noget at fyre med.

— Brænde mit Skib! raabte Kaptejn Speedy endnu en Gang, et Skib, der ærligt er sine 50,000 Dollars værd!

— Her er 60,000, svarede Phileas Fogg, i det han rakte en Bunke Banknoter hen til Kaptejnen.

Dette udøvede en magisk Virkning paa Kaptejn Speedy. Naar man er Amerikaner, kan man ikke godt se 60,000 Dollars, uden at det forårsager En en vis Bevægelse. Kaptejnen glemte et Øjeblik sin Brede, sit Fængsel og alt, hvad han havde udestaaende med sin Passager. Hans Skib var tyve Aar gammelt. Det kunde blive en glimrende Forretning! Nu var der ikke længer nogen Udsigt til, at Bomben vilde springe.

— Men jeg vil beholde Skroget og Maskinen, sagde han med en betydelig formildet Stemme.

— Ja vel, Jærnsfroget og Maskinen, er vi saa enige om den Ting?

— Fuldstændig enige.

Andrew Speedy tog Stabelen af Banknoter, talte dem og lod dem forsvinde i sin Lomme.

Passesepartout var under dette Optrin bleven ikke bleg, men blodrød. Fik havde en Fornemmelse, som om han skulde miste Mandedrættet. Nu var omtrent 20,000 Pund udgivne, og saa lod oven i Købet Fogg Ejeren beholde Skroget og Maskinen, det vil sige næsten hele Skibets Værdi!

Da Andrew Speedy havde puttet Pengene i Lommen, sagde Mr. Fogg til ham:

— De maa ikke undre Dem saa meget herover. Sagen er den, at jeg taber 20,000 Pund, hvis jeg ikke er i London den en og tyvende December Kl. 10,35' om Aftenen. Jeg var kommen for sent til Dampskibet, der gik fra New-York, og da De nægtede at føre mig til Liverpool . . .

— For Djævelen, det er fornuftigt gjort af mig,

sagde Andrew Speedy, siden jeg vinder i det mindste 40,000 Dollars ved denne Historie, og derpaa tilføjede han:

— Veed De en Ting, Kaptejn? . . .

— Fogg.

— Kaptejn Fogg, nu vel, der er Yankeeblod i Dem.

Efter at han havde afleveret noget, som han troede lignede en Kompliment, for sin Passager, vilde han gaa sin Vej, da Phileas Fogg sagde til ham:

— Altsaa tilhører Skibet nu mig?

— Ja, fra Rjolen til Mastetoppen, det vil sige, for saa vidt det er af Træ.

— Godt. Saa hug alle Møblerne i Stykker og brænd dem.

Man kan let tænke sig, hvilken Mængde tørt Træ der maatte til for at faa tilstrækkeligt Damptryk. Endnu før Dagen var til Ende, havde man brændt Rahytten, Kommandobroen og Ruffene under Dampkjedlerne.

Næste Dag, den nittende December, strøg Master, Rundholter og alt, hvad der var løst paa Dækket osv. Masterne såvedes og huggedes i Stykker, og Besætningen lagde en utrolig Iver for Dagen ved dette Arbejde. Men særlig huggede, fløvede og såvede Passespartout lige saa meget som ti Mand. Odelæggelsesrajeriet var almindeligt. Dagen efter, den tyvende, fortærede Ilden Flagstængerne, en stor Del af Dækket osv. Henrietta saae ikke længer ud som et Skib, men som en stor Bram.

Samme Dag havde man faaet Kjending af Irlands Kyst og Fastenets Fyr. Men endnu Kloften ti om Aftenen var Skibet ikke længere end paa Højden af Queenstown. Phileas Fogg maatte nu kun bruge fire og tyve Timer for at naa til London! Saa megen Tid behøvede Henrietta for at komme til Liverpool, endogsaa naar den gik for fuld Damp. Men nu begyndte Dampen aldeles at nægte den udholdende Gentleman sin Tjeneste.

— Alt gaar os imod, Mr. Fogg, sagde Kaptejn Speedy. Vi er endnu kun uden for Queenstown.

— Det er altsaa Queenstown, den Bn, hvis Tår vi kan se der? spurgte Mr. Fogg.

— Ja.

— Kan vi gaa ind i Havnen?

— Ikke før Klokken tre, naar Floden kommer.

— Saa maa vi vente, svarede Phileas Fogg, uden at man i hans Ansigt kunde spore, hvorledes han yderligere anstrængte sig for at udfinde en Maade til endnu en Gang at besejre den uheldige Skæbne.

Queenstown er en Havn paa Irlands Kyst, hvor de transatlantiske Dampere, der kommer fra de forenede Stater, i Forbifarten afleverer deres Post. Denne føres til Dublin med Jltog, der altid holdes færdige til at afgaa. Og fra Dublin befordres saa Posten videre til Liverpool med de mest hurtigsejlende Dampskibe, hvorved den kommer tolv Timer før de hurtigste af de store atlantiske Selskabers Dampere.

Disse tolv Timer, som den amerikanske Post vandt, vilde Phileas Fogg ogsaa vinde. I Steden for at ankomme med Henrietta til Liverpool den følgende Aften, vilde han være der om Middagen og saaledes befinde sig i London før Klokken 10,35 Minutter om Aftenen.

Sen imod Klokken et om Morgenens løb Henrietta ind i Queenstown's Havn, og Passagererne gik strax i Land.

Fig havde i dette Djeblig stor Lust til at arrestere sin Mand. Men han gjorde det dog ikke. Og hvorfor ikke? Hvilken Kamp kæmpedes der i dette Djeblig i hans Indre? Havde han opgivet sin tidligere Mening om Mr. Fogg? Indsaa han endelig, at han havde taget fejl? Under alle Betingelser forlod han ikke Mr. Fogg. Sammen med ham, med Mrs. Aouda og Passepartout, der nu ikke engang havde Tid til at trække Vejret, steg han op i Toget, der afgik fra Queenstown Klokken halv to og ankom til Dublin ved Daggrn.

Strax efter gif han om Bord paa en af de hurtigsejlende Dampbaade, der ikke engang bryder sig om at lade sig løfte op paa Bølgerne, men løber tværs igjennem dem.

Klokken et om Middagen den en og tyvende December steg Phileas Fogg endelig ned paa Kajen i Liverpool i Nærheden af Victoria Tower. Han havde nu kun sex Timers Vej til London.

Men i dette Øjeblik nærmede sig sig ham, lagde Haanden paa hans Skulder og tog Ordren frem.

— De er jo Phileas Fogg? sagde han.

— Ja, det er mig.

— I Dronningens Navn arresterer jeg Dem!

Fire og tredivte Kapitel.

Passespartout finder til Slutning igjen noget, der er brillant.

Phileas Fogg var i Fængsel. Man havde ført ham til Liverpools Toldhus, og han skulde her tilbringe Natten, hvorefter man den følgende Dag vilde føre ham til London.

I det Øjeblik Mr. Fogg arresteredes, vilde Passespartout styrte sig ind paa Opdageren, men nogle Politimænd forhindrede ham deri. Mrs. Wouda blev yderst forstræffet over denne Tildragelse, og hun kunde aldeles ikke forstaa Sammenhængen. Men Passespartout forklarede det alt sammen for hende. Mr. Fogg, den hæderlige og modige Gentleman, hvem hun havde at takke for sit Liv, var arresteret for Tyveri! Den unge Dame protesterede mod en saadan Bestyldning, den oprørte dybt hendes Sjæl, og hun fældede Taarer, da hun saae, at

hun ikke kunde gjøre noget, ikke forsøge noget for at frelse sin Redningsmand.

Fir havde arresteret Phileas Fogg, fordi hans Pligt bød ham det, hvad enten Manden var skyldig eller ikke. Den Ting maatte Domstolene afgjøre.

Imidlertid paatrængte en Tanke sig Passerpartout, den forfærdelige Tanke, at han sikkert var Marsag i den Ulykke, der var sket. Hvorfor havde han skjult det hele for Mr. Fogg? Da Fir fortalte, at han var Politibetjent, og sagde, hvilket Hverv han havde, hvorfor havde han da ikke underrettet sin Herre derom? Havde han vidst det, vilde han uden Tvivl have givet klare og tydelige Beviser for sin Uskyldighed, han vilde have overbevist ham om, at der fandt en Fejltagelse Sted, og han vilde under alle Omstændigheder ikke have behovet paa egen Bekostning at slæbe denne Ulykkesfugl af en Politibetjent med sig, hvis første Bestræbelse det var at arrestere ham i det Djebli, han satte Foden paa det forenede Kongeriges Grund; da han tænkte paa sin Dumhed, opskyldtes den skikkelige Fyr af Samvittighedsnag, han græd, han vilde knuse sit Hoved mod Væggen.

Mrs. Mouda og han var trods Kulden bleve i Toldhusets Forstue, og ingen af dem vilde gaa derfra. De vilde endnu en Gang se Mr. Fogg.

Der Gentleman var saaledes totalt ødelagt, og det netop i det Djebli, da han var nær ved at vinde sit Væddemaal. Denne Arrestation tilintetgjorde ham i Bund og Grund. Han var ankommen til Liverpool Kloken halv to om Eftermiddagen, og han havde Tiden for sig lige til Kloken 10,³⁵ Minutter, før han skulde indfinde sig i Reformklubben. Han havde saaledes ni Timer, og han behøvede kun sex for at komme til London!

Imidlertid vilde den, der i dette Djebli var kommen ind i Arresten i Toldhuset, have kunnet faa at se, hvorledes Mr. Fogg sad paa en Træbænk, ubevægelig og lige saa rolig som altid. Resigneret kunde man ikke

fige, thi dette sidste Slag havde ikke formaaet at bringe ham i Oprør, i det mindste kunde man ikke mærke det. Var der hos ham opstaaet dette dultte Raseri, der er forfærdeligere, netop fordi det holdes kuet, og som i et Djeblik brøder løs med uimodstaaelig Kraft? Man veed det ikke. Men Phileas Fogg sad der rolig og ventede. Og hvad ventede han da paa? Nærede han endnu noget Haab? Troede han endnu paa, at han kunde sejre, skjønt han var indelukket mellem Fængslets Mure?

Hvorledes det end forholdt sig hermed, havde Mr. Fogg omhyggelig lagt sit Ur paa et Bord, og han sad og betragtede Visernes Gang. Ikke et Ord kom over hans Læber, men hans Blik havde en besynderlig Fasthed.

Tænkte han paa at flygte? Spejlerede han paa et Middel til at komme ud af Arresten? Man kunde være fristet til at tro det, thi en Stund gik han omkring og saae sig om i Værelset. Men Døren var lukket, og Vinduet var forsynet med Jærnstænger. Han satte sig igjen og tog sin Noteringsbog frem. I den Rubrik, hvor der stod:

„21de December, Lørdag, Liverpool.“

tilføjede han:

„Den firfjendstyvende Dag Kl. 1,35 Minutter Eftermiddag.“

Og han satte sig hen og ventede.

Klokken slog tre paa Goldhusets Ur. Mr. Fogg konstaterede, at hans gik to Minutter før det.

Klokken slog fire! Kunde han nu blot komme med et Altog, vilde han alligevel kunne naa til Reformklubben før Klokken 10,35 Minutter. Over hans Bænde lagde sig nogle svage Rynker . . .

Klokken halv fem hørtes en stærk Støj uden for, og forskellige Døre blev lukkede op. Man hørte Passepourt's og Fir's Stemmer.

Phileas Fogg's Dine straaede et Djeblik.

Døren blev aabnet, og han saa Mrs. Mouda, Passpartout og Fig skynde sig hen til ham.

Fig var gyselig forpustet, hans Haar var i Uorden, og han kunde næsten ikke tale.

— Mister! stammede han, Mr. Fogg . . . om Forladelse . . . en uhyksalig Lighed . . . Tyven arresteredes for tre Dage siden . . . De . . . De . . . er fri.

Phileas Fogg var fri! Han gik hen til Politibetjenten, saa ham skarpt i Øjnene og gjorde nu den eneste hurtige Bevægelse, han havde gjort og vilde komme til at gøre i sit Liv: han løstede begge sine Hænder, og med en Automats Nøjagtighed bearbejdede han med dem den stakkels Politibetjent.

— Brillante Slag! Brillante Slag! raabte Passpartout, hvis Øjne straaledede.

Fig laa væltet omkuld og sagde ikke et Ord. Han havde faaet netop, hvad han fortjente. Strax efter forlod Mrs. Mouda, Mr. Fogg og Passpartout Toldhuset, de kastede sig i en Vogn, og efter nogle Minuters Forløb var de naaede til Banegaarden i Liverpool. Phileas Fogg spurgte, om der snart skulde afgaa et Ttog til London.

Klokken var fem og tyve Minutter over fire, og Ttoget var afgaaet for fem og tredive Minutter siden.

Phileas Fogg bestilte da et særskilt Tog.

Flere hurtiggaaende Lokomotiver stod ophedede, men i Følge Reglementet kunde der ikke afgaa noget Extratog fra Banegaarden før Klokken fem.

Efter at have sagt nogle Ord til Lokomotivføreren om en Præmie, der var at vinde, fløj Phileas Fogg, da Klokken var fem, afsted hen imod London, sammen med den unge Dame og sin tro Tjener. Han skulde paa fem Timer tilbagelægge den Afstand, der var mellem Liverpool og London. Dette lader sig ganske vist gøre, naar Banen er fri for Tog, men man maatte et Par Steder vente paa saadanne, og da vor Gentleman

ankom til Londons Banegaard, slog Klokken tre Kvarter til elleve paa alle Byens Kirketårne.

Efter at Phileas Fogg saaledes havde fuldendt sin Rejse Jorden rundt, kom han ti Minutter for sent! Han havde tabt.

Fem og tredivte Kapitel.

Der er noget, som Passépartout ikke lader sig sige to Gange.

Beboerne i Saville-row vilde den følgende Dag være blevene meget overraskede, hvis man havde sagt dem, at Mr. Fogg var kommen hjem. Døren og Vinduerne vedblev at være lukkede; der var ingen Forandring at opdage udbendig fra.

Da Phileas Fogg forlod Banegaarden, havde han givet Passépartout Ordre til at købe nogle Fødevarer og var selv taget hjem. Hans sædvanlige Ro havde ikke fornægtet sig til Trods for det Slag, som havde truffet ham. Udelagt, og det blot for den ubehændige Politibetjents Skyld! Efter at han saa sikkert havde gjort denne lange Tur, efter at han havde trodsset saa mange Farer, og efter at han havde haft Tid til at udrette noget virkelig godt paa sin Rejse — da at lide Skibbrud i Havnen som Følge af en Brutalitet, han ikke kunde forudse, og mod hvilken han ikke havde noget Vaaben, det var forfærdeligt! Af den betydelige Sum, han havde haft med sig ved sin Afrejse, var der nu kun et meget ringe Beløb tilbage. Hans Formue bestod nu kun af de 20,000 Pund, der var deponerede hos Baring Brothers, og disse 20,000 Pund skulde han sine Venner i Reform-Klubben. Efter saa store Udgifter

vilde dette Væddemaal ganske vist ikke have beriget ham — og han havde heller ikke tænkt paa at berige sig, th han var et af disse Menneſter, der kun vædde for Grens Skyld — men det tabte Væddemaal ødelagde ham i Bund og Grund. Han havde imidlertid fattet ſin Beſlutning, han vidſte, hvad der var tilbage for ham at gjøre.

Et Værelſe i Huſet i Saville-row var blevet gjort i Stand til Mrs. Nouda. Den unge Dame var for-
tvivlet. Af viſſe Ord, der var undſlupne Mr. Fogg, havde hun ſluttet ſig til, at han grundede paa en eller anden ſørgelig Plan.

Man veed jo ogsaa, hvilke beſlagelige Yderligheder diſſe grublende Englændere undertiden griber til under Trykket af en fix Idé. Paſſepartout bevogtede derfor ogsaa ſin Herre, uden at han mærkede det.

Men førſt af alt var den ſtikkelige Fyr gaaet op i ſit Kammer og havde ſlukket Gaſſen, der nu havde brændt i firſindstyve Dage. Han havde i Brevkaſſen fundet en Regning fra Gaſtkompagniet, og han ſagde til ſig ſelv, at det ſagtens nu kunde være paa Tide at ſtandſe diſſe Udgifter, for hvilke han var anſvarlig.

Natten gik hen. Mr. Fogg var gaaet til Hvile, men havde han ſovet? Mrs. Nouda fik ikke et Djæbliſt Hvile. Paſſepartout havde vaaget ſom en Hund ved ſin Herres Dør.

Den følgende Dag kaldte Mr. Fogg ham ind til ſig og beſalede ham tørt at ſervere Frokoſt for Mrs. Nouda. For ſin egen Del nøjedes han med en Kop Te og lidt riſtet Brød. Mrs. Nouda lod han bede, at hun vilde undſkyldes, at han ikke indſandt ſig ved Frokoſten eller Middagen, da han udelukkende maatte beſtæftige ſig med at ordne ſine egne Affærer. Det var af den Grund, han ikke kom ned, men om Aftenen derimod anholdt han om at maatte tale en Stund med hende.

Efter at Paſſepartout havde ſaaet meddelt Pro-

grammet for Dagen, havde han intet andet at gøre end at rette sig derefter. Men han blev alligevel, han betragtede sin Herre, i hvis Ansigt Udtrykket ikke skiftede et eneste Øjeblik, og han kunde ikke beslutte sig til at forlade hans Værelse. Passpartouts Samvittighed nagedes af Bebrejdelsens Orm, thi han ansaa sig nu mere end før for at være Skyld i denne Ulykke. Ja, hvis han havde forberedt Mr. Fogg, hvis han for ham havde afløret Fir's Planer, vilde Mr. Fogg sikker! ikke have ført denne Fir med sig lige til Liverpool, og saa . . .

Passpartout kunde ikke holde sig længere.

— Herre, Herre! udbød han, forband mig! Det er min Skyld, at . . .

— Jeg anklager ingen, svarede Phileas Fogg i den roligste Tone. Gaa nu!

Passpartout forlod Værelset og gik ind til den unge Dame, som han underrettede om Mr. Foggs Tilstand.

— Missis, tilføjede han, jeg formaar intet alene, nej, aldeles intet. Jeg har ingen Indflydelse paa min Herre, men De maasse . . .

— Hvilken Indflydelse skulde jeg have, svarede Mrs. Wouda. Mr. Fogg underkaster sig ikke nogen saadan. Har han nogen Sinde forstaaet, at min Erkjendtlighed mod ham var nær ved at strømme over? Har han nogen Sinde læst i mit Hjærte? De maa ikke lade ham alene et eneste Øjeblik. De siger, han agter at tale med mig i Aften?

— Ja, Missis, det er uden Tvivl for at sørge for Deres Stilling i England.

— Vi saar at se, svarede den unge Dame, der blev mere og mere taktfuld.

Hele denne Søndag saae det ud, som om Huset i Saville-row var aldeles ubeboet, og for første Gang, efter at han var flyttet ind i dette Hus, begav Phileas

Fogg sig ikke til sin Klub, da Kloffen slog halv tolv i Stefanskirken

Og hvorfor skulde vor Gentleman ogsaa gaa til Reformklubben? Hans Venner ventede jo ikke paa ham. Aftenen før, Lørdagen den 21de December, Kloffen 10,35 Minutter, havde Phileas Fogg ikke indfundet sig i den store Sal i Reformklubben, og hans Bæddemaal var tabt. Det var heller ikke nødvendigt, at han gik til sin Bankier for at hæve de tyve Tusend Pund, thi hans Modstandere var jo Ihændehavere af en Bexel, udfærdiget af ham, og den behøvede kun at undertegnes, saa vilde Baring Brothers udbetale de tyve Tusend Pund.

Mr. Fogg behøvede saaledes ikke at gaa ud, og han gjorde det heller ikke, han blev i sit Værelse og gjorde sine Sager i Orden. Passepourtout derimod gik op og ned ad Trappen i Huset i Saville-row. Tiden gik saa gyselig langsomt for ham. Han lyttede ved Døren til sin Herres Værelse, men derved troede han ikke at begaa den ringeste Indiskretion. Han kiggede gennem Nøglehullet, og han indbildte sig, at han havde Ret dertil. Han frygtede hvert Djeblik, at der skulde indtræffe en Katastrofe. Af og til tænkte han paa Fix, men han havde skiftet Tanke om ham. Han vilde ikke længer hæbne sig paa ham. Fix havde med Hensyn til Phileas Fogg taget fejl, som alle Mennesker kan gøre, men det var sket i god Tro, og da han fulgte efter ham, havde han ikke gjort andet end sin Pligt . . . Denne Tanke overvældede ham, og han ansaa sig selv for den usleste af alle usle Skabninger. Naar Passepourtout sølte sig alt for bekymret til at være alene, bankede han paa Mrs. Moudas Dør, gik ind i hendes Værelse, satte sig i en Krog uden at sige et eneste Ord og betragtede den unge Dame, der bestandig var fordybet i Tanker.

Kloffen halv ni om Aftenen lod Mr. Fogg Mrs. Mouda spørge, om hun kunde modtage ham, og nogle Djeblikke efter var hun og han alene i hendes Værelse.

Phileas Fogg tog en Stol og satte sig ved Kammen lige over for Mrs. Nouda. Hans Ansigt viste ikke den mindste Sindsbevægelse. Fogg var den samme, efter at han var kommen tilbage, som da han rejste — den samme Ubevægelighed, den samme uroffelige Ro.

Han sad i fem Minutter aldeles tavst. Derpaa løftede han Dinen op og saae paa Mrs. Nouda.

— Missis, sagde han, kan De tilgibe mig, at jeg har taget Dem med til England?

— Jeg, Mr. Fogg! . . . svarede Mrs. Nouda, i det hun søgte at dæmpe sit Hjertes hurtige Slag.

— Tillad mig at fuldende, hvad jeg vilde sige, vedblev Mr. Fogg. Da jeg kom paa den Tanke at føre Dem langt bort fra det Land, der var blevet saa farligt for Dem, var jeg rig, og jeg agtede at stille en Del af min Formue til Deres Raadighed. Deres Existens vilde have været lykkelig og fri. Men nu . . . er jeg ruineret.

— Jeg veed det, Mr. Fogg, svarede den unge Dame, og nu er det mig, der spørger Dem: Kan De tilgibe mig, at jeg har fulgt med Dem og maaske — hvem veed — ved at forarsage Dem Besvær, har bidraget til Deres Ruin.

— Missis, De kunde ikke blive i Indien, og De kunde ikke være sikker paa Deres Frelse, med mindre De fjærnede Dem saa langt derfra, at Hinduerne ikke atter kunde faa fat i Dem.

— Altsaa, Mr. Fogg, svarede Mrs. Nouda, ikke nok med, at De red mig bort fra en forfærdelig Død, ansaa De Dem endog forpligtet til yderligere at sikre min Stilling i Europa.

— Ja, Missis, svarede Phileas Fogg, men Skæbnen har været mig ugunstig. Dog er der endnu lidt tilbage af min Formue, og jeg beder Dem tillade, at jeg disponerer over den til Fordel for Dem.

— Men De da, Mr. Fogg, De selv?

— Jeg, Missis, svarede Gentleman'en koldt, jeg behøver ingen Ting.

— Hvorledes, Mr. Fogg, kjender De allerede paa Forhaand den Skæbne, som venter Dem?

— Den er afhængig af, hvorledes man selv staar den.

— I ethvert Tilfælde, vedblev Mrs. Mouda, kan Fattigdom ikke ramme en Mand som Dem. Deres Venner . . .

— Jeg har ingen Venner, Missis.

— Deres Slægtninge . . .

— Jeg har heller ingen Slægtninge.

— Saa beklager jeg Dem, Mr. Fogg, thi at staa ene i Verden er meget sørgeligt . . . Hvorledes! Ikke en eneste Ven, for hvem De kan udøse Deres Hjærte. Man siger dog, at naar man er to, bliver Fattigdommen mindre tung.

— Man siger saa, Missis.

— Mr. Fogg, sagde Mrs. Mouda, i det hun rejste sig og rakte Haanden hen mod Gentleman'en, vil De paa samme Tid have en Slægtning og en Ven? Vil De tage mig til Hustru?

Ogsaa Mr. Fogg havde rejst sig ved disse Ord. En usædvanlig Glans straaede ud fra hans Dine, og der syntes at fare en let Skjelven hen over hans Læber. Mrs. Mouda betragtede ham. Trofastheden, Inderligheden, Aabenheden i dette Blik fra en ædel Kvinde, der dober alt for at frelse den, som hun skylder alt, forundrede ham i Begyndelsen, og derpaa gennemtrængtes han af det. Et Djeblig luffede han Djinene, som han vilde undgaa, at disse Blik skulde trænge dybere ind . . . da han atter aabnede dem, sagde han blot:

— Jeg elsker Dem! Ja, ved alt, hvad der er helligt i Verden, jeg elsker Dem, jeg tilbeder Dem.

— Ah! udbrød Mrs. Mouda, i det hun førte Haanden til sit Hjærte.

Man ringede paa Passpartout. Han kom strax. Mr. Fogg holdt endnu sin Haand i Mrs. Aoudas. Passpartout forstod alt, og hans runde Ansigt straaede som de tropiske Egenes Sol i Zenith.

Mr. Fogg spurgte ham, om det ikke var for sent til paa Forhaand at henvende sig til Mr. Samuel Wilson ved Stefans-Menigheden.

— Aldrig for sent, sagde han og lo saa inderlig godt.

Klokken manglede kun fem Minutter i ti.

— Det skal saa være i Morgen, Mandag? sagde han.

— I Morgen, Mandag? spurgte Mr. Fogg, i det han betragtede Mrs. Aouda.

— Ja, i Morgen! svarede hun.

Passpartout skyndte sig afsted, saa hurtig han kunde.

Sex og tredivte Kapitel.

Phileas Fogg bliver atter en Værdi paa Børsen.

Det vil nu være passende at berette, hvilken Forandring der foregik med Publikum i det forenede Kongerige, da man fik at vide, at den egentlige Banktyv — en Person ved Navn James Strand — var bleven arresteret i Edinburgh.

Tre Dage før ansaas Phileas Fogg endnu for at være en Forbrøder, som Politiet paa alle Maader søgte at faa Fingre i, men efter at den virkelige Tyv var kommen under Laas og Luffe, blev Phileas Fogg atter den hæderligste Mand i Verden, der med mathematisk Nøjagtighed fortsatte sin excentriske Rejse omkring Jorden.

Hvilken Bevægelse og hvilket Skriveri i Bladene! Alle, der havde væddet for og imod og allerede glemt denne Affære, vaagnede op som ved et Trylteri. Alle Transaktioner fik atter gjældende Kraft, ja, man indgik endog Væddemaal med fornøjet Ivrighed, og Phileas Fogg's Navn noteredes atter paa Børsen. Vor Gentleman's fire Benner i Reformklubben tilbragte disse tre Dage i en vis Uro. Denne Phileas Fogg, som de næsten havde glemt, vilde maaske uformodet træde frem for deres Øjne. Men hvor befandt han sig vel i dette Øjeblik? Den syttende December, den Dag, da James Strand blev arresteret i Edinburgh, var det sex og halvfjerdsfindstyve Dage siden, Phileas Fogg rejste, og man havde ikke hørt det mindste til ham! Var han forulykket? Havde han opgivet Kampen? Eller fortsatte han Rejsen overensstemmende med det aftalte Rejseprogram? Bilde han Lørdagen den en og tyvende December Klokken 10,35' Aften som et Billede paa Punktlighed træde over Tærskelen til Reformklubben's Sal.

Det er umuligt at skildre den Uengstelse, hvori hele den fornemme engelske Verden levede i disse tre Dage. Man affendte Telegrammer til Amerika og Asien for at faa noget at vide om Phileas Fogg. Hver Morgen og Aften sendtes Personer til Huset i Saville-rov for at holde Udkig . . . Men uden Resultat. Selv Politiet vidste ikke engang, hvad der var blevet af Opdageren Fir, der saa uheldig var kommen paa galt Spor. Men dette forhindrede ikke, at der blev indgaaet Væddemaal paa ny og i endnu større Stil end tidligere. Phileas Fogg var en Væddeløbshest, som kunde sejre i sidste Løb. Man holdt ikke Hundrede mod Hundrede paa ham, men mod tyve, ti og fem, og kun den gamle gigtsvage Olding, Lord Albemarle, vilde holde lige mod lige.

Lørdag Aften saas en stor Folkemasse samlet i Pall Mall og de tilstødende Gader, og et betydeligt Antal Begelmæglere holdt sig i den nærmeste Omegn

af Reformklubbens Lokale. Færdselen var hæmmet. Man diskuterede, man disputerede, man udraabte Kursen paa Phileas Fogg ligesom paa de engelske Fondspapirer. Politikonstablerne havde meget at gjøre med at holde Stik paa Folkemassen, og alt efter som Tiden nærmede sig, da Phileas Fogg skulde komme, antog Bevægelsen utrolig store Dimensioner.

Samme Aften havde vor Gentleman's fem Venner siden Klokken ni været samlede i den store Sal i Reformklubbens Lokale. De to Bankierer John Sullivan og Samuel Fallentin, Ingeniøren Andrew Stuart, Walter Ralph, Direktør i Bank of England, Bryggeren Thomas Flanagan — alle ventede de urolig.

I det Djeblig, da Uret i den store Sal i Reformklubben slog et Kvarter til elleve, rejste Andrew Stuart sig og sagde:

— Mine Herrer, om tyve Minutter er den mellem Phileas Fogg og os aftalte Tid til Ende.

— Naar ankom det sidste Tog fra Liverpool? spurgte Thomas Flanagan.

— Klokken 9,23', svarede Walter Ralph, og det næste Tog kommer ikke før 12,10'.

— Nu vel, mine Herrer, sagde Andrew Stuart, hvis Phileas Fogg var ankommen med Toget 9,23', kunde han allerede være her. Vi kan altsaa betragte Væddemaalet som bundet.

— Lad os ikke udtale os saa bestemt, men vente, svarede Samuel Fallentin. I veed, at vor Ven er en Excentriker af første Stusse. Hans Punctlighed er vidt bekjendt. Han kommer aldrig for sent og aldrig for tidlig, og jeg vilde blive meget forundret, hvis han ikke indfandt sig her i sidste Minut.

— Og jeg, vedblev Andrew Stuart, ligesom altid meget nervøst, jeg tror ikke, at det er ham, om jeg ogsaa saa faar ham at se.

— Ja, det maa indrømmes, fortsatte Thomas Flanagan, Mr. Fogg's Forslag var virkelig vanvittigt.

Om han ogsaa var nok saa punktlig, kan han dog ikke forebygge, at der opstaar uundgaaelige Hindringer, og naar han blot er bleven forsinket to eller tre Dage, saa har det jo været nok til at tilintetgjøre hele Rejseprogrammet.

— I øvrigt maa det bemærkes, tilføjede John Sullivan, at vi ikke har modtaget en eneste Underretning fra vor Ven, og dog findes der Telegrafstationer overalt, hvor han eventuelt har været.

— Han har tabt, mine herrer, det er aldeles sikkert, han har tabt, udbød Andrew Stuart. De veed jo desuden, at „China“ — det eneste Dampskib fra New-York, som han kunde tage med, naar han vilde naa til Liverpool i rette Tid — ankom i Gaar. Her er Passagerlisten, den staar i Shipping Gazette, men paa den findes ikke Phileas Fogg's Navn. Selv om man forudsætter de gunstigste Omstændigheder, kan vor Ven i dette Djeblik endnu ikke være kommen til Amerika! Jeg for min Part tror, at han ikke kan komme hertil før tyve Dage efter den bestemte Tid, saa at den gamle Lord Albemarle nok ogsaa bliver nødt til at punge ud med sine fem Tusend Pund!

— Det er aldeles klart, svarede Walter Ralph, og i Morgen kan vi uden videre præsentere Phileas Fogg's Bægel hos Baring Brothers.

I dette Djeblik slog SalSuret halv elleve.

— Endnu nogle Minutter, sagde Andrew Stuart.

De fem Medlemmer af Reformklubben saae paa hinanden. Det var tydeligt, at deres Hjærter bankede stærkere end sædvanlig, thi endog for dristige Spillere var dog dette Væddemaal noget usædvanligt. Men de vilde ikke lade sig mærke med noget, og paa Forslag af Samuel Fallentin tog de Plads ved et Spillebord.

— Jeg vil ikke give Slip paa min Part i Væddemalet, sagde Andrew Stuart, selv om man bød mig 3999!

Uret viste i dette Djeblik 10,32'.

Der var blevet givet Kort, men Spillerne saae hvert Djeblig paa Uret, og det tør man sagten paastaa, at hvor stor end deres Sikkerhed var, saa har Minutterne dog næppe nogen Sinde forekommet dem saa lange.

— Uret viser nu 10,33', sagde Thomas Flanagan, i det han tog af.

Der opstod en Tavshed. Der var aldeles stille i den store Klubsal. Men uden for hørte man Støj af Folkemassen. Urets Minutviser gik frem med matematisk Nøjagtighed. Hver Spiller talte opmærksomt Sekunderne.

— 10,34', sagde John Sullivan ikke uden at ryste lidt paa Stemmen.

Endnu kun et Minut, og Væddemaalet er bundet! Andrew Stuart og hans Venner spillede ikke længer, de brød sig ikke om Kortene.

Det fyrrethvende Sekund — endnu ingen Phileas Fogg! Det halvtredsindsthvende — heller ingen!

Bed det fem og halvtredsindsthvende hørtes ligesom et Tordenbrag uden for, Haandklap, Hurraraab, Eder, alt blandet hulter til hulter.

De fem Spillere rejste sig op . . .

Bed det syv og halvtredsindsthvende Sekund aabnedes Døren til Salonen, og det tresindsthvende Sekund var endnu ikke angivet af Viseren, da Phileas Fogg traadte ind, fulgt af en Folkefjæde, der havde trængt sig ind gennem Klublokalets Port. Ja, det var Phileas Fogg, og med sin rolige Stemme sagde han:

— Her er jeg, mine Herrer!

Sny og tredivte Kapitel.

I dette Kapitel bevises, at hvis Phileas Fogg ikke vandt andet paa sin Rejse, vandt han i det mindste Lykken.

Ja, Phileas Fogg i egen Person stod der!

Man vil mindes, at fem Minutter før Klokken ti om Aftenen — omtrent fire og tyve Timer efter vore rejsendes Ankomst til London — havde Passpartout faaet det Hverv af sin Herre at forberede Rev. Samuel Wilson paa en Vielse, der skulde finde Sted den følgende Dag.

Passpartout skyndte sig henrykt afsted og ilede med hurtige Skridt til Rev. Samuel Wilson, som dog ikke var hjemme. Naturligvis ventede Passpartout paa ham, og han ventede mindst sine tyve Minutter. Klokken var 10,25', da han forlod Præstens Bolig. Men i hvilken Tilstand! Med Haaret i Uorden, uden Hovedbedækning, løbende, som om det gjaldt Livet, ja saa hurtig, at man aldrig før har set et Menneſte komme frem med saadan en Fart, væltende Fodgængere omkuld og kastende alt til Side, som var ham i Vejen, — saaledes kom Passpartout styrrende afsted.

I tre Minutter var han naaet tilbage til Huset i Saville-row, og næsten aandeløs kom han styrrende ind i Mr. Foggs Bærelse.

Han kunde ikke faa et Ord frem.

— Hvad er det? Hvad er der ſlet? ſpurgte Mr. Fogg.

— Herre . . . ſtammede Passpartout . . .
Brud . . . umuligt . . .

— Umuligt?

— Ja, umuligt . . . i Morgen . . .

— Hvorfor det?

— Fordi at . . . i Morgen . . . er det Søndag . . .

— Nej, Mandag, svarede Mr. Fogg.

— Nej, i Dag . . . er det . . .

— Lørdag? Umuligt!

— Jo, jo, jo! raabte Passpartout. De har regnet en Dag fejl! Vi er komne hertil 24 Timer, før vi troede . . . men nu er der kun ti Minutter tilbage!

Passpartout havde taget sin Herre i Kraven og slæbte ham med sig med uimodstaaelig Styrke.

Phileas Fogg fulgte med uden at faa Tid til at tænke sig om. Han forlod sit Værelse og sit Hus, sprang op i en Vogn sammen med Passpartout, lovede Rusten hundrede Pund for at kjøre afsted, alt hvad Remmer og Løj kunde holde, og efter at have overført to Hunde og væltet fem andre Vogne naaede han til Reformklubben.

Klokken var 10,35', da han traadte ind i den store Sal.

Phileas Fogg havde virkelig fuldendt sin Rejse omkring Jorden i 80 Dage.

Han havde vundet sit Bæddemaal paa 20,000 Pund!

Men hvorledes kunde en Mand, der var saa nøjagtig, saaledes regne en Dag fejl? Hvoraf kom det sig, at han troede, det var Lørdag Aften den 21de, da han kom til London, medens det kun var Fredag den 20de December, og saaledes kun den 79de Dag efter hans Afrejse.

Grunden til denne Fejltagelse var meget simpel.

Phileas Fogg havde uden at tænke over det bundet en Dag paa sin Rejse, og det af den Grund, at han var rejst Jorden rundt fra Vest til Øst. Han vilde i modsat Tilfælde, d. v. s. hvis han var rejst fra Øst til Vest, have tabt en Dag.

Thi i det Phileas Fogg rejste mod Øst, gik han mod Solen, og selvfølgelig formindstedes Dagene for ham lige saa mange Gange fire Minutter, som han passerede Grader i denne Retning. Nu tæller man

360 Grader paa Jordens Omkreds, og disse 360 Grader multiplicerede med fire (Minutter) gibe nøjagtig 24 Timer eller den Dag, han havde vundet, uden at han vidste af det. Med andre Ord: Medens Phileas Fogg passerede Meridianen 80 Gange, saa hans Venner, der befandt sig i London, Solen kun passere 79 Gange. Det var Grunden til, at de just den Dag, der var Torsdag og ikke Søndag, som Mr. Fogg troede, sad og ventede i Reformklubben's Sal.

Og dette vilde ogsaa Passépartouts meromtalte Ur — der stadig havde vist Londonertid — have kunnet konstatere, hvis det havde viist Dage samtidig med Minutter og Timer.

Phileas Fogg havde saaledes vundet de tyve Tusend Pund. Men da han paa Rejsen havde givet omtrent nitten Tusend ud, var Pengeudbytten i Virkeligheden ikke saa synnderlig brillant. Som tidligere sagt, havde den excentriske Gentleman ved dette Bæddemaal imidlertid kun søgt at vinde Rejsens Maal og ikke Penge. De resterende tusend Pund delte han derfor mellem den skikkelige Passépartout og den stakkels Fix, som han ikke vilde noget som helst ondt. Kun tilbageholdt han for en Ordens Skyld af sin Tjener's Penge Beløbet for Gascompagniets Regning.

Samme Aften sagde Mr. Fogg, lige saa rolig og flegmatisk som altid, til Mrs. Aouda:

— De er endnu til Sinds at indgaa dette Giftermaal, Missis?

— Mr. Fogg, svarede Mrs. Aouda, det var jo mig, der skulde fremsætte dette Spørgsmaal. De var ødelagt, nu er De rig igjen . . .

— Om Forlabelse, Missis, den Formue tilhører Dem. Hvis De ikke var kommen paa den Tanke, at vi burde gifte os, saa vilde jeg ikke have sendt Passépartout til Rev. Samuel Wilson, jeg vilde ikke have faaet Rundskab om min Fejltagelse og . . .

— Min Phileas!

— Dyrebare Aouda!

Naturligvis fandt Bielsen Sted fire og tyve Timer derefter, og Passpartout figurerede stolt og straalende af Lykke som den unge Dames Vidne; han havde jo frelst hendes Liv; skyldte man ham saa ikke denne Ære?

Men den næste Morgen bankede Passpartout paa sin Herres Dør.

Den blev lukket op, og den rolige Gentleman viste sig.

— Hvad er der, Passpartout?

— Hvad der er, Mr. Fogg! Der er det, som jeg i dette Øjeblik har faaet at vide . . .

— Hvilket?

— At vi kan gjøre Rejsen omkring Jorden i 70 Dage.

— Det er rimeligt nok, svarede Mr. Fogg, naar man ikke rejser over Indien. Men dersom jeg ikke var rejst gjennem Indien, vilde Mrs. Aouda ikke være bleven frelst, hun vilde ikke være bleven min Kone og . . .

Og Mr. Fogg lukkede rolig Døren igjen.

Saaledes havde da Phileas Fogg bundet sit Væddemaal. Han havde gjort denne Rejse omkring Jorden i 80 Dage. Han havde for at kunne gjøre det benyttet alle mulige Befordringsmidler: Paketdampere, Jærnbaner, Vogne, Kuttere, Handelsfartøjer, smaa Dampbaade, Isbaade, Elefanter. Og den excentriske Gentleman havde derved i rigt Maal haft Lejlighed til at udfolde sit forunderlige Fond af Koldblodighed og Paapaasjelighed. Men hvad saa? Hvad havde han bundet ved disse Anstrængelser? Hvad havde han i Behold efter Turen?

Intet vil man maasse sige. Intet — jo, hvis det intet er at faa en fortryllende Kone, som kan gjøre ham til den lykkeligste Ægtemand i Verden!

Der var vistnok mange, der vilde rejse Jorden rundt for mindre end det!

I n d h o l d.

	Side
Første Kapitel. — Phileas Fogg tager Passpartout i sin Tjeneste.....	3
Andet Kapitel. — Passpartout bliver overbevist om, at han endelig har fundet sit Ideal.....	9
Tredje Kapitel. — Der udvikler sig en Samtale, som kan blive meget kostbar for Phileas Fogg.....	13
Fjerde Kapitel. — Phileas Fogg vækker sin Tjener; Passpartouts højeste Forundring.....	21
Femte Kapitel. — Nye Værdipapirer paa Londons Børsemarked.....	26
Sjette Kapitel. — Politibetjent Fix nærer en berettiget Utaalmødighed.....	29
Syvende Kapitel. — Yderligere Bevis for det unyttige i at have Pas.....	35
Ottende Kapitel. — Passpartout snakker noget mere, end han burde.....	38
Niende Kapitel. — Både det røde og det indiske Hav viser sig gunstige for Phileas Foggs Forehavende..	43
Tiende Kapitel. — Passpartout er glad ved at slippe fra Affæren med Tabet af Strømper og Sko.....	49
Elleve Kapitel. — Phileas Fogg kjøber sig en „Ganger“ for en fabelagtig høj Pris.....	55
Tolvte Kapitel. — Phileas Fogg og hans ledsagere vover sig gennem Indiens Skove, og hvad der senere hænder.....	65
Trettende Kapitel. — Passpartout erfarer endnu en Gang, at Lykken staar den tapre bi.....	73
Fjortende Kapitel. — Phileas Fogg færdes gennem den herlige Gangesdal uden at tænke paa at betragte den.	81
Femtende Kapitel. — Seddelbundet lettes endnu for nogle Tusend Pund.....	89
Sextende Kapitel. — Mr. Fix synes aldeles ikke at kjende noget til det, man taler med ham om.....	97
Syttende Kapitel. — Der afhandles et og andet under Farten fra Singapore til Hongkong.....	103

	Side
Attende Kapitel. — Mr. Fogg, Passpartout og Fir røgter deres Sager hver paa sin Maade.....	110
Nittende Kapitel. — Passpartout nærer en alt for levende Interesse for sin Herre, og hvad der siden fulgte..	115
Tyvende Kapitel — Fir sætter sig i umiddelbar For- bindelse med Phileas Fogg	124
Et og tyvende Kapitel. — Føreren af Tankadere er nær ved at miste en Præmie paa to Hundrede Pund....	131
To og tyvende Kapitel. — Passpartout indser grandt, at selv blandt Antipoderne er det godt at have lidt Penge i Lommen	141
Tre og tyvende Kapitel. — Passpartout faar en umaas- delig lang Næse	148
Fire og tyvende Kapitel. — Rejsen over det stille Hav fuldendes	156
Fem og tyvende Kapitel. — Et hurtigt Blik paa San Francisco og et „Meeting“ der	162
Ses og tyvende Kapitel. — Iltoget paa Stillehavsbanen.	170
Syv og tyvende Kapitel. — Passpartout faar en Fore- læsning om Mormonernes Historie, medens man fører tyve engelske Mil i Timen	176
Otte og tyvende Kapitel. — Det lykkes ikke Passpartout at skaffe Fornustens Ord Indgang	183
Ni og tyvende Kapitel. — Tildragelser, der kun kan hænde paa Unionens Jærnbaner	193
Tredivte Kapitel. — Phileas Fogg gjør ganske simpelt sin Skyldighed	201
Et og tredivte Kapitel. — Fir tager sig Phileas Foggs Interesser meget nær	210
To og tredivte Kapitel. — Phileas Fogg indlader sig i Kamp med sin uheldige Skæbne	216
Tre og tredivte Kapitel. — Kaptejn Speedy afflutter en højt vigtig Forretning med sin Passager Phileas Fogg	221
Fire og tredivte Kapitel. — Passpartout finder til Slutning igjen noget, der er brillant	230
Fem og tredivte Kapitel. — Der er noget, som Passpar- tout ikke lader sig sige to Gange	234
Ses og tredivte Kapitel. — Phileas Fogg bliver atter en Værdi paa Børsen	240
Syv og tredivte Kapitel. — I dette Kapitel bevises, at hvis Phileas Fogg ikke vandt andet paa sin Rejse, vandt han i det mindste Lykken	245

